

GHEORGHITĂ ȚARĂLUNGĂ

CONFESIUNI ÎNDURERATE
- 1001 catrene -

I.
ORBITA NELINIȘTILO

Motto:
*Suferințele și iubirile
sunt parabolele în care vă scriu.*

Lidiei

Am fost și sunt oricând prezent,
Ființei tale-s astăzi suma...
Iar tu, prin cei ce încă nu-s,
Eternă ești de-acuma!
20 februarie 1975

*

Sunt o cărare pe Pământ
Ce urcă rostul unui veac;
Dau sens și luptelor avânt,
Cânt ne-ncetat: nu știu să tac!

*

Las gândul visător drept testament
Ca un verdict al dragostei de rime:
Un dar rodit, nemuritor ferment
De fericiri și reverii intime...
1997

*

Gândirea mea neliniștită
Am transformat-o-n apă vie,
O pun în inima lovită
Și moștenire-o las să fie...
1997

*

Oriunde pasu-mi s-a oprit în loc
Sau unde lumea m-a gonit sprintară,
M-a încălzit credința ca un gând de foc
Și-am suferit ca visul să nu moară.
1984

Luați! Vă ofer un zâmbet
Năpădit de lumină;
Spre vis și viață-i dau umblet
Și-mpăcare divină.
1996

*

Eu sunt fântâna din pustiu
Ce-așteaptă-un însetat să treacă
Spre-a-i oferi balsamul viu
Al dorurilor ce mă-neacă.
1996

*

Din când în când, cioplesc cu trudă câte-un bolovan
Desprins din zăcămantul spiritului visător:
Croiesc idei, captez lumini și hotărâsc liman,
În sfinte libertăți, acestui veac ucigător.

*

Din timpuri visătoare, ce-mi sunt demult uitate,
M-am ridicat spre ceruri cu gândurile mele
Ca să aduc în sufletele-ntunecate
Minunea vie a strălucirilor din stele.
1997

*

Traiam cândva în poezii și asaltam măriri,
Visând să cuceresc credința, să dirijez divine simfonii,
Dar moartea s-a-ntrupat într-ale dorurilor firi:
La mila necruțătoarei veșnicii în urma tuturor venii...

*

A rămas tot albă coala de hârtie,
C-a secat izvorul viu de poezie,
Dar nu trag zăvoare, ci mă lupt cu anii
Revoltat că-s singur și mă râd dușmanii.

Din bucurii, am adunat în suflet miere
Și-aromele de dor le-am căpăcit în faguri,
Dar pentru mulți e doar o dulce-ntemeiere,
Căci idealurile-mi nu înalță steaguri.

*

Mă-mbăt cu-azur, cu vin și cu femei,
Chiar uit de sărbători să mă închin,
Râd de prezent și de toți anii grei:
Vreau să renasc, pretind un alt destin!

*

Când freamătul se stinge și visul se-nfiripă,
Implor din nou o muză ca pana să-mi inspire:
Șuvoi se-ntinde gândul, de dor făcând risipă,
Simt că-i frumoasă lumea, iar viața-i doar iubire.

*

Cine, azi, mă știe, cine mă citește?
Timpul meu când vine, cât mai zăbovește?
Voi umbla prin veacuri, de-s ivit... prematur;
De-i trecută vremea, plâng de-o să mă satur...

*

Eu sunt un ram firav, îndrăgostit de soare,
Ce florile-mi deschid târziu în primăvară,
Dar fructu-l îndulcesc din seve reci și-amare
Să se păstreze-n timp și cu aromă rară...

*

Urmând fidel orbita mea de reverie,
Am încrustat în visuri singurătăți divine
Și-am transformat tăcerea în bijuterie,
Împodobindu-i razele cu dragostea din mine.

Eu am venit de nicăieri ca o ființă a durerii,
Dar locul nu-mi găsesc ușor, căci doar răsar, nu vreau s-apun:
Sunt arșiță când geru-i viu și viscol sunt cu jarul verii;

Cu mine însă-s ne-mpăcat, când nu știu clar ce vreau să spun.

*

Eu îți ofer un drum, o vorbă, o scânteie
Și infinită revărsare:
Tu făurește-ți propria ta epopee;
Fii clipă unică sub soare!

*

Chiar dacă viețuiesc de-aproape-un secol
Și-am prețuit cu grijă fiecare clipă,
Niciunei patimi nu i-am dat ocol,
Iar viața-mi pare doar c-abia se înfiripă...

*

Nemulțumiri și neastâmpăr
Prin viața mea mereu s-au perindat...
Când nu le am, atunci le cumpăr -
De nepăsări în veci m-am lepădat.

*

Uitat de toți, m-ascund sub razele de lună,
Iar peste mine timpul se revarsă...
Parcă străbat o privesc arse...
Și mă îngrop cu patima mea împreună.

*

Să-mi fac bilanțul vieții, încă tot nu vreau,
C-ar trebui depus la datorii morale:
Doresc nespus ca-ntreaga soartă să-mi reiau
Spre-a-mi lumina uitate visuri abisale.
Presimt că în curând o voi sfârși cu traiul,
Dar multe întrebări rămân nedesluite:
Și cum, parcă, un zeu îmi amuțește graiul,
De-a pururea-mi vor fi dureri înăbușite.

*

În urmă las comori ori fleacuri, natură, aer, soare;
Las fapte, visuri, dragoste, gânduri, idei, credință
Și-ncet-ncet, parcă, îmi rup întreaga mea ființă;
Dar totu-i fără voia mea-un jaf la drumul mare!

*

Nu mă huliți, că nu vin la petreceri
Și-nalț tristeții turn de observații
În versuri, cugetări și-n orice ziceri;

Eu rugă vă ofer, iar nu ovații!

*

M-ascund în bătrânețea vieții, însingurându-mă-n regrete
Și lăncezesc în gânduri sure ori torc uitări pe îndelete;
Aș vrea să zbor din nou în lume, înfrigurări să mă cuprindă
Și toate visurile-nalte în disperări să mă aprindă.

*

Pe lângă mine trece cale lungă...
În timp ce eu rămân numai cu plânsu-mi:
Speranțele din drumul lor m-alungă...
Mă simt străin față de mine însumi.

*

Abia de-mi port prin lume sufletul, într-o carcasă plină de rugină:
Se prăbușesc în mine rimele, iar zâmbetele nu mă mai inspiră;
Nici în furtună aripi nu desfac când rănile în chipu-mi grav se-nșiră;
Doar sânger de speranțe și visări, că-s simplu muritor! Cumplită vină!

Aveam cândva în suflet vise,
Întemeiam în gând credințe...
Parcă eram alte ființe -
În noi alt simțământ trăise.

*

În momentul în care mă gândesc la nimicuri,
În clipa aceea și veșnicia dispare:
Toate speranțele mari făcute sunt tizicuri -
Viața pe care-o trăiesc n-are nici o valoare!

*

Ce-a mai rămas din toată a mea humă, dacă-n sublime-adâncuri

eu nu mai simt nimic?
Supus la întristare și dureri, nu pot să recunosc de-acum nici propriul vieții trup.
Îmi sunt, din ce în ce, tot mai necunoscut, iar aripi ca să zbor nu
știu nicicum să mai ridice.
Doresc doar să-mi pătrund ființa-n haos și de această sumbră
arătare să mă rup.

*

Da, sunt o fire tristă ca ziua-n care plouă,
Dar nu mă pierd cu firea, de sorb chiar din otravă:
În orice-mprejurare sap drum de faptă nouă
Și-mi dăruiesc o viață mai aspră, dar mai bravă.

*

De muncă grea sunt istovit,
Mă doare fiecă atom,
În gânduri parcă sunt alt om
Ce n-are rostul cuvenit...

De mi-ar fi fost trăirea săracă și pustie,
Cu ceruri fără stele și gânduri fără zboruri,
Mi-aș fi ucis credința, pentru cumplita vină
Că nu mi-a dat speranțe și m-a lipsit de doruri.

*

Am fost rănit în suflet și am mustit de jale,
Dar n-am pierdut curajul și n-am căzut din cale;
Nu m-a strivit durerea sub trista ei osândă,
C-am dat pavăză victiei credința în izbândă.

*

Am înțeles atâtea rosturi din viața noastră efemeră
Și-am deslușit căi încurcate ce duc spre culmi amețitoare;
Dar cât de mult mi-a fost dorința să știu de ce pe-această sferă
Am poposit în grele zbateri, tot n-am aflat și greu mă doare.

*

Plecarea mea din lume nu-mi sărăcește neamul:
Nu-s piatră prețioasă, nu-s minte luminată;
Mă tem doar să nu-i supăr, căci sunt în spiță ramul
Ce-a crescut strâmb sub vremuri și rod n-a dat vreodată.

*

De visuri pure mi-e ființa goală,
De idealuri și virtuți înalte;
Sufăr de lene și de plictiseală;
Dați-mi dureri din moarte să mă salte!

*

A pătruns neliniștea peste gânduri pure
Și mă arde ca un foc pus într-o pădure;
Voi pieri în vâlvătai de nestinse rele,
Supărările vor fi visurile mele.

De-i pârguit ciorchinul,
Eu vinu-mi pregătesc:
Dar scriu urmând Destinul
Sau doar mă amăgesc?

*

Beau vinul roșu să visez,
Să-mi pară viața triumfală;
Din ne-mppliniri să evadez
Într-o-nșelare abisală!

*

Nu merg pe drum umblat și nici către un țel anume...
Colind spre zări pustii într-o câmpie arzătoare,
Nu știu unde mă duc ori dacă vreau ceva pe lume;
Mă simt ca-n chihlimbar fixat de-o clipă trecătoare.
1997

*

Mă-mbăt cu poezie și cred în idealuri,
Căci viața se compară c-un înger de frumoasă
Ce-aprinde în străfunduri ale vorbei cristaluri:
E clipa noastră pură, divină, grațioasă!

*

Captez în suflet armonii din erele uitate,
De parcă-s meteor căzut din infinit!
Răscolitoare doruri devin apropiate:
Mă simt părtaș în sunet și-n rugăciuni ivit.
1997

*

Încrezător în visurile mele, plin de emfază,
Nădăjduind ca lumii să-i dăruiesc o altă oază,
Bat insistent în poarta veacului trist, să se deschidă!
E surdă *nemurirea*: scâncetul nu îl agreează!

Port visul meu pe un traiect de meteor
Pribeag, nefericit, căzând în ape:
Mă sting în mine, dorurile greu mă dor;
Speranțele nu îmi mai sunt aproape!

*

Mă tem de mine și de nostalgia mea
Pentru credințele iubite altădată,
Căci, otrăvit de dogme moarte, s-ar putea
Să nu-mi mai caut fericirea niciodată.
1967

*

De-ar fi să uit iubirea și aș rămâne singur,
Iar frumusețea vieții va pierde din azur,
Întunecat în suflet, nu m-aș simți ființă;
Vreau să renasc în mugur încrezător și pur.

*

De-ar trebui ca viața să mi-o schimb,
Nu aș dori o soartă mai ușoară:
Doar veacului i-aș căuta alt nimb
Și l-aș muta-ntr-o epocă barbară...

*

În rai de-ar fi eu să renasc,
Aș cere Evei fructul de păcate
Spre a putea să-mi cuceresc
Destinul visurilor ne-mpăcate.

*

Sunt fiul celor ce-s uitare...
Și-s magul celor ce-or să vină;
Că-s tot ce-a fost și întrupare:
Îngăduință sunt divină!
1977

Neliniștile vieții, azi, nu le mai dezleg,
Nici propriile gânduri nu pot să-mi înțeleg.
Or fi de vină anii sau înșelările?
Mă-ntorc în tinerețe speranțe să culeg!

*

Mă uit la apele ce curg,
Cum valurile se petrec;
Îmi număr anii mei cum trec:
În urma lor e doar amurg!

*

De fericire viața s-a golit,
Căci am trăit o vagă libertate;
De gânduri și speranțe sunt lipsit;
Mă pierd din vis și din eternitate.
1994

*

Pe malul mării stau livid, imensitatea mă absoarbe;
Ce este bietul invalid în fața-ntinderilor oarbe?!
Spre începuturi m-adâncesc, dar gândul pierе în nevoie;
Să înțeleg nici nu-ndrăznesc: suntem aici fără de voie!

*

Maș transforma în rocă, de n-ar fi-n timp nisip,
M-aș condensa-ntr-o stea, de n-ar fi căzătoare...
Rămân mai bine cuget fără de niciun chip,

Definitiv plecat din lumea trecătoare.
1997

*

Am părăsit orbita unui veac, sedus de frumusețea altei ere
Și mă botez, ca-n unda unui lac, c-un alt destin și cu o altă vreau;
Aprins de raza unei stele pure, implor iertare bunului Părinte,
Căci de ar fi chiar El să mă conjure, lumina ei m-atrage înainte.
Ce-o fi gândit Divinul când m-a creat pe mine?!
Mi-a dăruit suspinul în cupe mari și pline;
Nu s-a gândit el oare că n-o să am putere
Osândă-atât de mare să port fără durere?

*

Am colindat prin viață, i-am dat lumii ocol,
Dar n-am aflat niciunde ce rosturi o-mpresoară:
N-am strâns nicio avere, iar sufletul mi-e gol;
Dar cine existența ne-o știe și-o măsoară?

*

Am fost ca-n pom o frunză ce-a strâns din soare viață;
Dar, azi, mă bate vântul, iar moartea-mi vrea suspinul,
Căci din esență pură ajuns-am o paiață;
La cruda transformare e implicat Destinul?

*

Când urâtul mă cuprinde,
Iar speranța se ascunde,
Tinerețe - de s-ar vinde!
Unde să o caut? Unde?

*

Să meditez la *nemurire*?
S-adorm în *visul* diafan?
Să uit ce-i *rău* și ce-i *menire*?
Cu firea mea mă lupt avan!
1988

*

Nu știu dacă Pământul e îngust,
Iar Timpul e vrăjmaș și nestatornic
Ori eu, în sinea-mi, n-am nimic august
Și sunt numai micimilor datornic!
Nimic nu voi lua cu mine din aventura existenței:
Ce fapte bune voi putea lăsa e o dovadă de iubire;

Chiar dacă mi-a fost scris anume să dau tribut indiferenței,
De-al Omenirii leagăn mă despart îndrăgostit de nemurire.

*

Mă-ntreb, dar nu găsesc răspuns, de ce e drumu-atât de lung?
Cât l-am parcurs îmi e de-ajuns, la adevăr tot n-am s-ajung!
Mă uit la anii ce s-au dus-cu borne tari i-am luminat:
Am fost, mai sunt, rămân sedus de timpul care l-am urmat.

*

Sunt pretutindeni numai alte nume,
Pământul capătă străină față,
Iar eu, de-acum, stingher mă simt în lume:
Din ce în ce, sunt mai sărac de viață.

*

Oare unde-s nopțile de jar când mă stingeam în zori năuc
De-nchipuiri și de plăcere, spre ele-ncotro s-o-apuc?
Sunt azi o clipă de coșmar, mă cheamă clipa de Tăcere...
Mă duc. Vreau să văd tărâmul mult așteptatului vis. Mă duc!

*

Multe zile nu mi-au mai rămas în sac;
Le-am tot risipit fără să mă doară.
Faptele de seamă iute se strecoară:
Cu trecerea vremii nu pot să mă-mpac!

*

Azi, nicio amăgire nu mă cheamă,
Iar versuri mândre nu mă mai răsfătă:
Durerea urme mi-a lăsat pe față...
Eu moartea însă nu o iau în seamă!

Prin câte lumi n-am rătăcit tot căutând himere!
Dar totdeauna m-am întors mai singur în durere!
Cu îndoiala-n firea mea, ușor neg rostul vieții,
Uitând că nu zburăm din noi, de gându-i o cădere!

*

Destinul meu, din teamă, de l-aș putea seduce,
Hoinar, în altă lume, ne-ntârziat m-aș duce;
Să știu că niciun diavol prin preajmă nu se-arată,
Să fug de cei ce-n viață nu poartă nicio cruce!

*

Sunt parcă o părere transpusă-ntr-o ființă:
Simt când numai durere, când doar numai dorință;
Mă regăsesc în doruri, îmi umilesc purtarea,
Restriști mă pun pe gânduri...nu mi-am aflat cărarea!

*

Îmi spun deseori că am suflet închis,
Deși n-am albit mă simt că-s bătrân...
Am cugetu-nchis, rebel și păgân,
Desprins de credință, pierdut în abis.
1957

*

Sunt obosit de grele încercări,
Gândirea tristă-ncepe să-nfioare...
Abia urc muntele de remușcări
Și fiecare pas ce-l fac mă doare.
1984

*

De câte ori mă reîntorc la tine,
Te regăsesc mereu tot mai frumoasă...
Doar eu, mai trist, mă adâncesc în mine...
Tinerețea mea trece nemiloasă!

S-au stins în mine dorul
Și patima de viață...
În clipe triste-amarul
Să mor uitat mă-nvață.

*

Eu sunt ființă, nu sunt vină,
Sunt chip și viață ce suspină;
N-am fost uitare, nici plăcere,
Sunt doar speranță și durere.
1984

*

Există-n oameni o tristă nepăsare,
Cum din viață florile se trec,
Că sufletu-mi se frânge de-ntristare
Și-aș vrea din lumea asta ca să plec...
1985

*

Nu sunt de multă vreme
Nici vis, nici bucurie;
În mine clipa geme
Săracă și pustie.

1987

*

Am disecat în nemurire
Avide gloriei - nimbul înălțării
Și-am dat de oarba-nrăurire
Din pribegia jertfei și-a uitării.

*

Prea mult, eu nu mai am de mers,
Limanul vieții se distinge:
Depart, orizontu-i șters,
În urma mea totul se stinge...

A mai trecut un an, a mai căzut o frunză,
Prietenii se duc, iar ramurile-s goale:
Înfăptuirile stau gata să se-ascunză,
Curând voi fi pustiu și luturi pentru oale.

*

Dezmiardă-mă, odihnă, cu somnul tău cel bun
Și minte-mi supărarea c-un vis amăgitor,
Căci doar în voia nopții dureri se descompun:
Trăim într-o uitare, murim îmbietor!

*

Am rătăcit zadarnic prin pustiiuri,
Însuflețind iluzii și nimicuri:
Regrete port - nu caut alibiuri!
Dar viața m-a hrănit cu... șiretlicuri.

*

Colind pe un ocean de visuri
Fără speranțe și credințe,
Îmi port trufia spre abisuri
Și pier în vane năzuințe.

*

Nu cer nimica de pomană,
Chiar dacă sunt la grea-ncercare,
Dar mă închin spre o icoană
Atunci când sufletul mă doare.

*

Sunt pregătit și te aștept să vii:
Îți las pustii toți anii mei de vise supti,
Căci m-am dat jertfă marilor trufii;
Din veșnicia mea tu n-ai să te înfrupți!

Hain, un brad se taie în pădure...
Aud cum dor izbirile năuce
Și-mi intră-n suflet apriga secure:
Aș vrea să-mi fie dat spre a-mi fi cruce!

*

Uitat de lume și bolnav,
Desfid destinul omenesc,
Căci simt cum, trist, îmbătrânesc
Definitiv, profund și grav.

*

Curând, voi părăsi planeta cu iluzii
Fără să înțeleg de ce ne e proscris destinul,
De ce durerile ne lasă-n suflete contuzii
Când totuși vieții îi iubim și gloria, și chinul.

*

Trăiesc de multă vreme la marginea pădurii,
Nu mă mai știe nimeni, doar câte o jivină;
Aici vreau să se încheie ursita-nvățăturii...
La marea-mi bucurie chem îngerii să vină!

*

Te chinuiești să-mi iei ființa, tristă arătare,
Dar nu știi ce să faci cu ea, căci eu rămân prin țară;
Deduc că veșnicia mea atât de mult te doare!
Te umilesc? Ei și? Doar nu e pentru-ntâia oară!

*

Mult mai vicleană ești ori eu sunt mai firav,
De șușotești pe-ascuns, la ceas nejudecat?
Demult nu mă mai tem că-n veci îți voi fi sclav:
Tu ești puternică-eu, veșnic re-nviat!

Eu tot mai cred în zeul meu cel bun
Și-n îngerul care îmi este dat:
Din fapte demne să mă recompun,

Din vicii oarbe spre a fi salvat!

*

Prieteni, gânduri, bucurii îmi iei din ce în ce mai des:
Nebuno, n-ai cu tot ce face, degeaba aprig ai cules!
Chiar nesupusă unor jurii, asupra mea tu n-ai mijloace;
Eu am iubit și am ales; rămân aici chiar de nu-ți place!

*

Eu nu știu, Doamne, ce am de făcut
În trista lumii nemișcare;
Îmi e destul atât cât am zăcut!
Aripi vreau și altă-nfățișare!

*

Eu nu mă aflu printre cei aleși...
Îmi văd de doruri, caut împlinire.
Pentru putere-s alții înțeleși...
Ei glorie doresc, eu - doar iubire.
1996

*

Nu mai trudes, nici nu mă-nchin!
În desfătări am să mă-nec.
Ce-am de pierdut? Un biet destin!
Tot ne-ntrebat din viață plec!...

*

Când vă vorbesc de patimi sau când tristețea-mi plânge,
Visez la idealuri, durerea nu mă frânge;
E strigătul speranței ce-l datorez iubirii
Și pentru care, iată, o viață nu-mi ajunge!
Fiindcă bucurii n-am întâlnit, îmi renasc adânci indiferențe
Frumoasele iluzii de moment pe care le oferă nemurirea:
Minuni de-ar fi, sunt parcă la zenit ori sunt lipsite de valențe;
În viața mea ele nu au prezent; mi-au amăgit și-ndurerat iubirea!

*

Înaripate visuri mă tot cheamă
Să-nfrunt furtuna zilelor amare,
Din toată forța vieții să dau vamă
Iubirii sfinte care-n lume moare.

*

Sunt bătrân și ninge...
Ninge-se uitare:
Timpul mă respinge...
Stinge-se-ncântare!

*

De-acuma, energie nu mai am deloc
Să părăsesc orbita mea de visuri,
Căci aş lăsa în urmă amăgiri de foc
Și doar întunecatele abisuri.

*

Din nou, pentru a nu știu câta oară,
Iau nemiloasa viață de la capăt:
Știu că mă târâi și pe drumuri șchioapăt,
Dar merită, oricât ar fi să doară!

*

Vă las farmecul clipei ca moștenire vouă.
Secvența mea de viață o fragmentez în două:
O parte-i a iubirii și-n versuri îi dau cale,
Iar alta este-a luptei prin timpuri infernale.

Își face lenea iar culcuș în existența mea
Și mă desfăt ca târfa amăgită de amor,
Nici o virtute-n preajma ei, de-acum, nu mă mai vrea:
Indiferent și-nsingurat mă sting... întristător.

*

E mică fapta mea, e mare?
I-am dat credință și virtute,
Dar Timpul îi va da-ntinsoare
Și viață celor nenăscute.

*

Cobor o scară-n Infinit,
Unde lumina plânge
Și rătăcesc, neîmplinit,
Prin veacul plin de sânge.

*

Din nou vă caut, zâmbete fugare,
Mă-nalță iar visările în zbor...
Să uit azi vreau de silnicii amare
Și-n simplitatea vieții să cobor.

*

Ce caut eu în Univers? A cui voință o slujesc?
În du-te-vino de viață, îmi germinez nedumerirea:
Atât de mic mi-a fost să fiu, atât de nesfârșit tânjesc;
În Infinitul fără rost, nu ne e dată mântuirea!

*

...Și-mi era noapte, de-mi era durere
Și n-aveam luptă, de trăiam tăcere:
Tu mi-ai dat cerul și-n suflet uitare;
Simt ce e viața - mi-ai dat o chemare!

Superba lumii existență,
Foarte curând, n-o să mai fie:
În mintea mea ea-i o prezență -
Când o să plec, o iau pustie.

*

Voi pune punct și gata:
Timp nu mai am prielnic;
Îmi va ucide gloata
Destinul meu vremelnice!

*

Naivitate, tu, de ce mă tot urmezi?
M-ai însoțit destul prin viața de-nșelări!
Chiar dacă te alung, tiptil te furișezi
Și-mbătrânim firavi în calde-mbrățișări.

*

... M-așteaptă tinerețea cu visul ei de glorie,
În care lumea largă abia de-o să-mi ajungă...
Căci eu doresc, prin fapte, să penetrez istorii:
Te las, Adolescență, voi fi un... Țărâlungă...

*

Cât mi-este dor de frumusețe
Și de metafore nescrise,
Un veac să n-aud de tristețe;
Să mă-mbătați numai cu vise!

*

Mă chemi spre taine dragi, copilărie,
Să schimb urâtul vieții-ntr-o feerie,
Fantastice povești să torc în minte
Și-n suflet să-mi fixezi imagini sfinte!

Mă-mbăt cu-azur, cu vin și cu femei,
Uit chiar de sărbători să mă închin,
Râd de trecut și de toți anii grei,
Căci dau tristeții cupa-mi cu venin.

*

Mi-am oprit un gând hoinar
Să-l descos: cum o mai duce?
N-a voit să am habar;
Nu merit a mă seduce!

*

De-o mai fi la anu' vară,
De-or mai fi la vară stele,
Voi mai plânge într-o seară,
Mă voi îmbăta de ele!

*

Când potopit de trudă, în noapte grea de vară,
M-acopeream c-o țoală și mă culcam afară,
Visam spre mii de stele și mă-nfrăteam cu luna,
Dar am sperat zadarnic: n-am cucerit niciuna!

*

Îmi răvășește sufletul o muzică de Bach
De simt mai bună lumea, mai reavănă gândirea,
Cum este-după ploaie-ogorul bietului felah;
Prin ea mi-aduce-n viață un înger mântuirea!

*

De-o fi să mai trăiesc vrun an,
Tot rău ar fi: n-am niciun ban...
Și-n sărăcia, de la noi,
M-aș îmbăta ca un... Ivan.

Imagini din trecut aștept
Să îmi aprindă iar ființa
Și să le simt arzând în piept,
De-or mai avea îngăduința!

*

Dacă voi râdeți de mine când visez și-nchin pahare...
Veți fi, poate, fără patimi și aveți credințe sfinte;
Dar, când nu supăr pe nimeni, cine ce cu mine are?
Chiar de gust un strop de poamă, doar de rele iau aminte!

*

Mi-e gândul către tine *o tristă mărturie*,
Dar ești prea bună, mamă, pe mine să te superi;
Și când am dus-o bine plângeai de bucurie,
Căci pentru noi, copiii, mult ai putut să suferi!

*

Te mai gândești la mine, iubitul meu părinte!
O aspră întrebare mă muștră în tăcere;
Că te-am uitat prea iute și că nu sunt cuminte;
Nu vreau să îți faci gânduri că trec prin vreo durere!

*

Pingelele mi s-au ros, e de-ntors paltonul,
Iar cămașa de-o mai cos, dus e milionul...
Chiar de-nfige pân' la os sărăcia, chinul,
Azi, trăiesc un vis frumos: îmi reneg destinul!

*

Sărăcie, sărăcie, cum să scap de tine!
Te-aș expune la mezat - sperii însă târgul,
Căci pe unde-ți târai brâul, pacostea doar vine...
Să te dau și pe daiboj, mi-oi depune sârgul!

Nu mă îmbăt cu visurile-albastre:
Voi fi de-a pururi depărtat de astre...
Deși durerea schimbă sensul vieții,
Gândul rezistă marilor dezastre.

*

Deși învăț de când mă știu
De răi să mă feresc,
Printre cei buni aș vrea să fiu,
Dar nu mă regăsesc!

1991

*

Nu mai am nimic de-ales
Din comoara-acestei vieți:
Dacă nu m-ați înțeles...
V-o las vouă... dar n-o vreți!

*

Că-s om, ca orișicare, aceasta-mi este vina:
Mă pierd când văd un zâmbet ori înfloresc castanii;
Sedus mă las de gânduri când zumzăie albina,
Iar de ating vreo găză, să-mi sperii, vreau, dușmanii!

*

Avut-am sorții de izbândă
De partea mea pe orice drum;
Dar, cum o viață-i grea osândă,
Din glorie se-alege scrum!

*

Mai las o picătură în fundul de pahar
Să aibă *Drosophila* deliciul ei sublim;
Căci adevăr în viață avem atât de rar.
(Chiar de nu suntem găze, la fel ne umilim!)

Oricât mi-ar fi credința de profundă,
Arareori îmi este dat să nu greșesc,
Căci simt cum o văpaie mă inundă
Când văd atâtea zâmbete - iar eu tânjesc!

*

Mi-e dor de valea unui râu cu liniște adâncă,
Să o tot urc la nesfârșit, până începe cerul,
S-adorm visând la alt destin, cu tâmpla pe o stâncă,
Iar arșița altor iubiri să îmi topească gerul.

*

Am strâns la piept un braț de tufănele,
Înamorat de-al lor sublim parfum
Și-am retrăit iluziile mele
Întinerit într-un sărut postum.

*

De-a lungul vieții, mi-a dăruit Destinul
Plăceri nemăsurate și tainice comori:
Le-am supt îndestularea, aromele și vinul
Și încă zbor în vraja sublimelor erori...

*

Ce dor mi-e de-o vacanță...
Pădurea să cutreier
Și viața grea - o zdreanță -
Prin gânduri să o treier...

*

Vă rog, sădiți-mi la mormânt o albă crizantemă,
Ca puritatea ei să-mi lumineze drumul...
Și chiar să mă-nsoțească spre Mila cea supremă,
Căci rugăciuni rostește când leapădă parfumul...

Zâmbesc din nou cireșii, râd florile pe ramuri,
Iubiri plutesc în aer, iar bucuria zboară
Și-atâta tinerețe surăde pe la geamuri;
Doar eu sunt trist de-o vreme: mai trece-o primăvară!

*

Câtă iubire port în suflet,
N-ajunge-o lume să-i ofer;
Răsplată vreau numai un zâmbet
Și, mulțumit, doresc să pier...

*

Visez idealuri și-s lacom de clipă,
Sorb frumusețe și gânduri de taină,
Căci viața de doruri se trece în pripă
Și iute-mbrăcam a doliului haină.

*

Au curs mai multe lacrimi decât vin am băut
Și prea puține clipe frumoase-am cunoscut,
Am să-mi reneg Destinul și-l subminez la port:
Ce-i rău, să fie bine, iar tot urâtul - mort.

*

Ce viață am avut! Ce zile vor urma!?
Câte dureri mai vin! Dar bucurii mai sunt?
Supremele-amăgiri pe când se vor curma?
Orice Destin ar fi, și-n moarte îl înfrunt!

*

Trăit-am clipe grele de-a lungul vieții mele:
Au fost prea multe lacrimi și-n orice vis o rană;

Pe toate însă vremea le-a prefăcut în stană,
Le-a risipit ca fumul și le-a ivit parfumul.

Sorb simfonia stropului de vin -
Al existenței har să-l deslușesc,
Iar Clipei frumusețe să-i închin
Și-n bucuria lumii să trăiesc.

*

Mi-e dor să sorb paharul meu cu vin
Ca peste clipe albe să se așeze ceață
Și să mă pierd de-a pururi în Destin:
În zile fără vise și-n doruri fără viață.

*

De mine nu scăpați, dureri, în niciun chip;
Eu știu că disperarea-n voi se va prelinge,
Căci construiți iluziile de nisip -
Nemernicia voastră nu mă mai atinge!

*

Mi-e dor de vânt, de larmă, de zări noi
Și de urgia vieții aspre,
M-am săturat să mă-nconvoi:
Vreau toată tinerețea înapoi!

*

Prieteni, rude, cunoștințe, eu astăzi plec de lângă voi,
Mă duc spre alte continente împins de aprige nevoi.
Printre străini, fiind doar jale, știu c-am să mă pierd pe mine,
Dar credința vie-mi va spori spre a genera prin sine.

*

Ce de flori, ce rai, ce iarbă
Sunt pe sub cerul din poiană;
Îmi dau gândul să mi-l soarbă,
Să mă-nlătur de prihană.

Un fir de iarbă, un trifoi
O floare, un ovăz cu spic...
Sunt îndestule pe la noi;
Le văd - nu-mi trebuie nimic!

*

De ziua mea vreau vin, petreceri,

Bucate rare, lăutari:
Belșug dau vamă-acestei treceri,
Căci scap de-un veac de proletari!

*

Se lasă seara, munții plâng,
Pădurea și-a deschis tenebra,
Din hoinăreală gându-mi strâng
Și-s trist, de mă cuprinde febra...

*

Prieteni buni! cu voi beau astăzi, în semn de-adio, un pahar cu vin,
Căci vreau să plec în depărtare, unde amarnic am să sorb venin,
Dar n-am să mor de-ndurerare, c-am să vă iau cu mine gândul bun
Pe care mi-l doresc tot timpul și de prin zâmbete eu vi-l adun...

*

De-acum, n-am nici o grijă: urātu-l voi învinge,
Căci, azi, visez iubire, credință și virtute
Spre-a mă-nălța-n simțire și teama a mi-o stinge;
În timp ce plâng, în mine, simt doruri neștiute.

*

Voi tresări la fiecă cuvânt
Ce-mi va aduce-aminte împăcarea
Și-mi va cădea o lacrimă-n pământ,
Căci tot ce pierdem - greu își ia uitarea.

Mă cuprind adesea multe bucurii ,
Când mă-ntoarce Timpul înapoi, prin veac,
La frumoase gânduri, doruri, reverii ...
Aș rămâne-acolo... Oare cum să fac?

*

Parc-am sfârșit o luptă în război,
Ieșind victorios din grea-nclăștare:
Privesc cu-ngrijorarea înapoi...
Ar trebui să-nalț o rugă mare!

*

Eu nu sunt al lumii sol de mângâiere
Spre a-i vesti iluzii ce o mulțumesc;
Port din tinerețe clipe de durere,
Mă-ntristează soarta-i și mă răzvrătesc!

1985

*

Mă rușinez de trecerea-mi prin eră,
Căci nu i-am fost soldatul pe măsură:
Când ea strângea în inimă arsură,
Eu mă văitam de soarta-mi efemeră.

*

Am tot urmat destinul unui veac
Ce socotește viața că-i o biată pradă:
M-am pomenit că-n suflet sunt sărac
Și stau cerșind iubire la un colț de stradă.

*

M-am grăbit, neștiutor, să mă fac mare;
Cu tinerețea aprig m-am certat
Și-naripate visuri am uitat;
M-am răzvrătit, căci Omenirea moare!

Și acum, și mai târziu,
Până o să-mi aflu locul,
Răzvrătirii vreau să-i fiu
Vântul ce ațâță focul!

*

Sunt trist și visător,
Plăcerile îmi sting...
Dar sper, ca luptător,
Să mor sau să înving!
1957

*

Îmi sunt de-acum gândirile cărunte,
Căci frumusețea vieții mi-e furată;
Mi-au fost ucise visele pe frunte
Și-otravă în speranțe picurată.
1994

*

Mi-au rupt aripile și mă dor,
Iar rănilor-s deschise...
Mă chinuie și-mi pretind să zbor
În noaptea fără vise...
1984

*

Când răscolesc în amintiri, simt anii tineri cum mă ceartă:
Am rătăcit ca-ntr-un pustiu, n-am existat pe nicio hartă;
Durerea-n lume s-a extins, iar sufletu-mi a stat să moară.
Un singur gând mă bucură: nu am cerșit la nicio poartă!

*

Sunt uitat, sărac și umilit,
Port cu mine chinuri, spaimă și regrete;
În dementul secol visul a pierit...
Despuiat de doruri, mor pe îndelete...
1996

Să-mi abjur credința n-am putere,
Rămân sclavul clipei de durere
De-a spera în libertatea lumii,
Chiar de-i vis această mângâiere!
1989

*

Desprins din grele asupriri, speranțe am cutreierat
Să uit de viața-n care am fost umilit și-ndurerat;
În lumea libertății m-am regăsit însă pierdut,
Nicio credință nu mai am, rostul meu a fost vândut...
1990

*

Golit fiindu-mi chipul de lumină,
Îmi caut umbra tristă la sfârșit de veac,
S-o odihnesc din pribegia fără leac
Prin evu-n care nimeni nu se-nclină.

*

Adio, spun Puterii, în veci n-am s-o mai caut.
Am să-i desfid micimea și-am să-i blestem destinul;
Îmi scot din existența ademenitu-i flaut
Și sorb din cupa vieții credința și seninul.

*

Lumea spune că-s bolnav
De-o tăcută bătrânețe,
Eu cred însă că sunt sclav
Într-un veac fără noblețe.

*

Zile scumpe, v-am iubit
Cu supremă disperare;
Veacul îns-a fost orbit
De manii ucigătoare.

Mi-a fost pe-această lume dat nicicând speranța să-mi ajungă:
Limanul meu pe-acest Pământ se-ntinde ca o țară lungă
Mănoasă-n gânduri și-n iubiri, (căci bună-i ca o pâine caldă),
Dar gata-n clipe de restriști durerea aprig s-o străpungă.

*

Eu visuri am trădat și idealuri,
Nesocotind plăcerea ce avântă...
Preferând ale furtunilor valuri
Ca să întâmpin libertate sfântă.
1997

*

Dând lumii crez și dor,
Nădăjduiesc ca răul aprig să-l conjur
Și-accept oricând să mor,
De-ar fi și-n alte lumi destinul să-mi îndur.
1994

*

Prin râpi de viață și răvășiri de nori,
Am căutat mereu al asupririi leac;
Disperarea m-a ucis de mii de ori...
Dar l-am aflat: cu gândul liber ies din veac!
1996

*

Lipsit de libertate, m-am împietrit în zbor
Și, rupt de înălțare, în gânduri sunt lovit;
Rămas infirm de visuri, nu vreau decât să mor,
Că-n veacul ereziei ciulini doar am rodit...
1997

*

Când visam, străfulgerat de doruri,
La un veac mai bun al Omenirii,
Aveam credința în străbune zboruri
Și-ncredere în taina sfântă-a firii.
1988

În gândurile mele mă afund,
Dar nu descopăr nicio răzvrătire;
În lașitate parcă mă ascund:
Accept minciuna fără-mpotrivire!

1996

*

M-a biciuit furtuna, m-a răvășit durerea,
Dar nu m-a frânt niciuna și n-am pierdut puterea
De a desfide teama și-a înfrunta trufia;
De greu de-aș ține seama, m-ar copleși mânia!

*

Vreau, de-acum, să ies din luptă:
Nu sunt laș, nu mor de frică,
Dar îmi simt inima ruptă
De tristeți ce vieții-i strică...

*

Dator sunt să depun mărturisirea mea sub jurământ,
C-am fost contemporan atâtor crime comuniste:
Acuz, desfid, mă bat, nu iau imaginile în mormânt;
Las semnul sfintei cruci pentru acele vremuri triste!
1997

*

Cum aș fi oare fără grija zilelor de mâine?
Ce mi-ar fi fost viața fără dureroasa nedreptate?
Aș fi avut o zgardă, poate, ca a unui câine -
Nu mi-ar fi dar credința visărilor neașteptate!

*

Cu Timpul m-am luptat și cu Nevoia,
Chiar și cu n-verșunate nenorociri proletare:
Din toate am ieșit cum mi-a fost voia;
Numai din mine însumi nefericirea nu dispare!

M-a ajutat Destinul să cuceresc Pământul
Și câte sunt în lume pe toate le-am văzut,
Dar simt nefericirea cum mi-a ucis avântul,
Căci vreau să port esențe, ce nu sunt de știut...

*

Am străbătut cu gândul o infinită lume
Să aflu adevărul și să o vindec de urât:
N-am însă viață de ajuns, rămân dorinți postume;
Atât mi-e bucuria pe acest Pământ. Atât!

*

Eu aș fi vrut ca numai despre plăceri să scriu
Și despre visuri, și iubiri aprinse;

Dar m-am născut în vremuri - lăcașuri de sicriu -
Cu lacrimi în priviri și cu speranțe stinse.

*

Născutu-m-am în lumea cu tinereți eterne,
Cu zboruri peste vremuri și visuri arzătoare;
Crezut-am, ne-ndoielnic, că-n față-mi se așterne...
Dar i-am pierdut scîlpirea și-o simt acuzatoare!

*

Mă-nșel din nou - a nu știu cîta oară -
Crezînd că vor veni și vremuri fără ură...
Dar n-am să las speranțele să moară
Și cu iluzii m-amăgesc peste măsură...

*

M-au îndemnat nemărginirile
Cunoașteri să desprind din taina lor,
Dar m-au învins nedumeririle
Și-n sinea mea mă-ndur acuzator.

Un germen de durere
Îl port de la cei duși...
L-au strâns luptînd cu turcii
Ori se-apărau de ruși.
1995

*

Am rătăcit amar în *Labirint*,
Trăind durerea unui monstru aprig
Și chiar de-am *evadat*, totuși mă mint,
Căci visul *regăsirii* încă-l strig.

*

Atît de mult eu mi-am dorit să cuceresc Înaltul,
Că duc pe brânci poveri, dar nu renunț cu nici un preț;
Din tinerețea zbuciumată am pornit asaltul
Și de-ntîlnesc genuni în cale, mă înfior doar cu dispreț.

*

Am revenit să plîng la fostul loc de muncă;
Cînd am plecat, ființa mea s-a rupt în două:
O parte e aici - cealaltă se aruncă...
Și-mi cade pe pămînt din ochi un strop de rouă!

*

Pe-acest pământ n-am viețuit degeaba:
Am plâns, am iubit, am luptat și-am învins;
Credința, visurile-mi sunt podoaba,
Las lumii gândul pur și dorul aprins.
1993

*

Privesc la tine, Dunăre, cum te tot duci la vale,
Lăsând în urmă amarurile și dorurile grele:
M-aș transforma în pasăre să te-nsoțesc o cale,
Să-neci în mări calvarurile și lacrimile mele.
Părinți, să nu mă întrebați de ce sunt trist
Și vin la cimitir în astă dimineață;
Voi v-ați purtat durerea-n lume ca un Crist -
Eu vreau să mă întorc în sinea mea - din viață.

*

Dragul meu părinte, mă-nvățați ca rele să nu fac vreodată:
Dar, pe cât mă strădui, nu știu cum este mai bine;
Îmi lipsește pururi grija ta fierbinte-dragostea de tată;
Dă-ne iar povață; despre cinste, viață, zi-ne!

*

Cu seve triste, rele și pline de durere
Mi-am dus zilele mele spre început de ere:
Văd un mileniu triumfal cum și-a luat avântul;
M-arunc în primul lui val spre-a curăța Pământul!

*

Prin zile-ntunecate am umblat
Și prin prăpăstii colțuroase m-am ascuns:
Ele au fost râvnitul meu palat
De câte ori speranțe n-am avut de-ajuns.

*

Eu mă înalț din propria-mi durere,
Nu mă predau cohortelor de rele:
Le răstignesc în gândurile mele
Și mă visez pornit spre alte ere...

*

Nu, eră, nu te-am vrut drept mamă,
Pe tine, veac, nu te-am dorit ca tată:
Eu scuiș când gust a voastră poamă,
Căci nu mă-mbăt cu ură niciodată.

De unde-mi vii, suflete, atâta de fierbinte?
Pe unde-aiurea ai umblat visător?
Să știi că nu mai sunt la fel ca înainte...
Prin lumea speranței sunt un biet trecător.

*

Sedus de mici victorii,
Desprins trufaș de sol
Și îmbătat de glorii,
M-am prăbușit în gol...

*

Tristeți din lumea largă în inimă-mi pătrund,
Da-n cugetul meu liber dureri nu mai încap:
Nu știu unde anume mormântul să îmi sap
Pământul e rotund... n-am cum să mă ascund!

*

La voi revin cu neascunsă bucurie,
Să sorb din ochii voștri cer senin
Și mă îmbăt cu a iluziei furie
Că voi avea puteri oricând să vin.

*

De mai mult timp sunt trist și bolnav:
Mă doare gândul, mă arde visul...
Chiar idealul mi-este firav -
În viața mea pătrunde abisul...

*

Chiar de mi-a dat-o cerul, îmi aparține viața:
Dispon de orice clipă, mă bucur, râd ori plâng, creez;
O fac tot mai frumoasă, pură ca dimineața,
Dar într-o zi nefastă mă curmi Tu, Doamne! - Protestez!

M-am împăcat cu mine și sufăr mai puțin,
Îl înțeleg pe-acela ce n-a visat, săracul,
Și dau crezare celor care-au trăit în chin,
Iertând pe toată lumea - dar niciodată veacul.

*

Să văd, să știu, să aflu-ce mult m-am chinuit!
E strânsul meu de-o viață-comoara ce o am!
Dar totu-mi ia deodată un Duh nedeslușit;

E ca o tâlhărie-cui oare să reclam?!

*

Nu pot, față de mine însumi, vreo scuză să invoc,
Că nu mă răzvrătesc când viața mea se risipește
Și nicio sfântă înălțare ei nu-i mai aflu loc,
Căci pierde din credință și-n vid se-adâncește.

*

Vreau să am de-acum înțeleapta răbdare
De-a tace, de-a crede, de-a plânge în mine,
Când visul se stinge în grea ne-ndurare,
Iar gândul se teme de Timpul ce vine.

*

Nu fac cu veacul compromisuri
Să-i vântur laude deșarte:
Mi-a-mpins junia în abisuri -
De nicio milă n-aibă parte!

*

Tot mai des, de-o vreme, caut amintirile,
C-am de dat în lume vamă de răspunsuri
Și îmi sunt datoare toate amăgirile
Ce mi-au scos în cale mii de neajunsuri.

*

Povești, legende, cântece, balade:
O, minunată școală de istorii!
Sub ale voastre, peste timp, arcade
Pășesc supus spre viitor de glorii.

*

De noi prostia iar se-agață:
În suflet de dureri mă-ntunec,
Livid de silă sunt la față
Și spre revoltă vreau să lunec!

*

Trăiesc într-un oraș care moare
De silă, de patimi, de ura din noi:
Este o boală necruțătoare -
Zilnic mă sting în tăceri și nevoi.

*

Un lanț de picioare îmi este serviciul și gândului laț,

și lacăt la gură;

Mă ținut veșnic în lumea meschină, bătându-mi în visuri
Trăiesc ca-n blesteme, iar viața mi-o vinde această nevoie -
Ce sufletu-nchide în temnița grijii, cu grele zăbrele

lungite piroane.
hidoasă făptură-
și mii de canoane.

1981

*

Am respectat în viață un crez profesional
Căruia-i port credință și nu l-am înșelat nicicând;
Mi-a fost însă-nșelare în imperiu claustral,
Acolo unde Grijă mereu a vrut ca să mă vând.

*

La poarta mea nu vine nimenea să bată,
Să-ntrebe dacă-n casă cineva trăiește;
Numai tristețea fața veșnic și-o arată,
Iar umbra ei urâtă viața stăpânește.
Cine-i Faraonul aprig care îmi robește truda,
Iar gândirilor nu lasă nici chiar un nevolnic dor?
Fostu-i-am acestui demon toată viața paparuda,
De aceea-mi calc pe soartă și mă pregătesc să zbor!

*

O, aș fi vrut să nu mă fi născut în acest secol,
Să fi trăit de-acum încolo peste mii de ani
Spre-a fi doar cuget dezbărat de lutul meu frivol,
Să cred, să pot, să înțeleg - să ne clădim umani!

*

Am fost oștean de veghe al păcii și-al luminii:
Orice-ntristare-a lumii și-a vieții-ntunecare
În mine își înfig măselele și spinii -
Le-am fulgerat făptura cu-a gândului lucrare!

*

Îmi fac bilanțu-n anul două mii:
Duc șaizeci și șase de poveri;
A fost un veac aprins de nebunii,
Încătușat de ură și dureri!

*

Încep o luptă nouă când se sfârșește veacul:
Nu hibernez în cuget să mor în miez de viață
Și nu blestem mileniul cum suduie săracul;
Mă schimb pe mine însumi-la port, la gând, la față...

*

Am venit să văd Pământul, înălțarea, necuprinsul -
Să descopăr frumusețea, fericirea și dreptatea:
Plec orbit de amăgire-ce-am văzut-m-apucă plânsul;
Cât de mic, de trist și singur suportat-am strâmbătatea!

În fiecare zi prietenii dispar,
Prin lume-mi aflu rost din ce în ce mai rar,
Însingurat în gând m-afund parcă în vid,
Blestem un veac barbar și mor trăind stupid.

*

Împachetez din lucruri, căci plec în alte locuri:
Îmi rup parcă din suflet, înghesuind în ladă;
Mă las în voia vieții și-a crudelor ei jocuri-
Regretele, probabil, din mine or să roadă!

*

Deși victoria e la un pas,
Nu mai găsesc resurse ca să lupt:
În gândul meu apare un impas-
Niciun impuls din inimă nu-i rupt!

*

E greu, îmbătrânim, uităm,
Iar voioșia nu ne-mbată;
Gândim puțin și regretăm
Că nu este ca altădată!

*

Absent de la parăzi eu sunt,
La sindrofii nici nu mă duc,
Vulgaritatea o înfrunt...
Spre ce cărări să o apuc?!

*

Ce-oi fi crezând, năpastă, că-s sluga ta cea bună?
Chiar de îți sorb otrava când mă înșel o clipă,
În viața mea fierbinte virtutea mă răzbună
Față de orice rele, iar tu mi-ești mie sclavă!

Să-ntineresc nu-i bine, să-mbătrânesc nu-i rău:
Tânăr n-aveam speranțe și-aveam stăpân călău;
Chiar dacă, azi, nădejdea e pusă la mezat,

Am libertatea vorbei și-a gândului curat!

*

În lutul frământat cu greu de bătrâneți,
Nicio comoară nu se mai ascunde,
Regrete germinează și tristeți,
Iar la suspinul meu nu mai răspunde.

*

Un ceas ritmul bate:
Timpul se măsoară!
Un vis, ce mi-e frate,
Stă gata să moară...

*

Îmi caut, disperat, întreaga viață
În veacul morții, istoric condamnat;
M-am transformat din om într-o piață,
Orbecăind prin iadul destrămat...
1996

*

Îmi voi găsi iar locul potrivit
Și rosturi voi afla din nou trăirii:
Chiar dacă sunt în inimă rănit,
Speranțe scot din încleștarea firii.

*

II ROBIA NEMURIRII

Motto:

*Fără duhul divin al creației
nimic nu poate exista.*

Soției mele

Fiind atât de pură-n Univers,
Iubita nu mă-nșală;
Ea-mi pune rima într-un vers,
Eu râd de-o foaie goală...

1997

*

Lidiei

Pe oricare drum apuc
În calea mea te ivești;
Dar nu sunt trist că mă duc...
Oriunde-aș fi îmi lipsești!

*

Opriți-vă, idei fulgerătoare
Ce-mi amăgiți ființa ca un vis!
Când nu vă văd, când nu vă simt mă doare;
M-afund în gânduri și... m-apuc de scris.

1981

*

Mă-mbăt cu poezie
Și zbor ca într-un vis:
De aș cădea-n abis,
La fel doresc să-mi fie!

*

Din risipirea de cuvinte îmi fac rug
Și ard înflăcărat iubirea-mi vie:
Jarul verbelor luminează din belșug,
Mă-mbăt cu aforisme și cu poezie.

*

Când inspirația este divină,
Rima surâde, vorba-i cristalină;
De întuneric lumea se desparte
Și se încarcă viața cu lumină.
Când scrii în taină poezii,
Legi armoniile-ntr-o salbă
De cugetări și simfonii:
Ca un pian e coala albă!

*

La versuri iarăși m-am întors, la muza mea iubită,
Că-n rosturi tănuite, suntem unul celuilalt făcuți:
Oriunde-aș rătăci le simt chemarea lor șoptită...
Și-n voluptatea cugetărilor vom fi în veci pierduți!
1997

*

Spuneți o vorbă bună și-mi trece supărarea,
Iar c-un surâs pe față mi-aprindeți încântarea;
Cuvântul e un zâmbet cum e, la rându-i, floare;
Au forță de iubire și au parfumul tare.

*

Unei vorbe, la-ntâmplare-aleasă,
Rând pe rând îi adaug înțelesuri,
O dezmierd, o-mbrac ca pe-o mireasă
Și-i port credință fără de eresuri.
1997

*

Nu mă ucideți încă! Mai așteptați o clipă,
Că-n lira-mi întristată visarea se-nfiripă
Și vin la poarta voastră să împlânzesc destinul:
Când dorurile-s stinse, lumea de jale țiță!

*

De pe raftu-ngust și dosnic, mă privește supărată
Cartea mea de aforisme ne-nțeleasă și uitată;
Îi sperasem vremuri bune, lumea să o înțeleagă,
Ea reproșuri îmi azvârle, că zăbranic vis o leagă.

Pentru versuri eu m-am pus chezaș,
Să-și ducă traiul printre stele,
Să le feresc de orice pungăș,
Dându-le girul vieții mele.

*

Nu voi mai scrie poezii,
Închid în veci în mine visul...
De-acum, renunț la fantezii,
Căci trudei grele-i sorb abisul!

*

Fiecare aforism ne pare poezie
Când cu un strop de suflet seduci o judecată;
Trăiești în altă lume, fugit de nerozie,
Vrând viață mai frumoasă și ură niciodată.

*

M-am tocmnit la harul meu slujbaş,
Versuri să adun drept rugă,
Dar ades o iau la fugă
Speriat de Pegusul iabraș.

*

Captivă-i rima-n suflet ca o perlă-n mare,
Parcă de mii de ani ar vrea să fie spusă,
Dorindu-și clipă jertfei de-a ieși la soare
Frumoasă, tandră, vie, clară și supusă.

*

Îmi răstignesc acasă grijile, iar supărările le pun la zid
Spre-a-mi implora deplin nădejtile și muzei sufletul să mi-l deschid:
Hoinar, atunci, prin raiuri neștiute, eu liniștea deplină o găsesc
Și caut rimele de nimeni vrute, ca fericirea în strofe s-o clădesc.

La poezie mă întorc cu-nălțătoare zboruri
Ca visurilor iar să torc înfiorate doruri.
Tresar la fiecare vers ce-absoarbe-adolescență,
Rescriu imagini ce s-au șters și-emit incandescență.

*

Am ascultat surprins o poezie inedită,
Mărturisită în divine cugetări,
Simțind cum nașterea poetului este moșită
De clipa veșnică a marilor chemări.

1997

*

Pentru nimic în lume n-am să renunț la versuri:
Ele mi-au dat iubire și m-au urcat spre stele,
Mi-au oferit îndmenul atâtor universuri
Și, chiar de-am scrie pe-alături, ele mi-au fost fidele.

*

Eu nu am un maestru-anume
Să-l știu, să-l sorb, să mă desfete:
El, c-un sfat bun, să mă îndrume
Și cu un vis să mă îmbete!

*

Hârtia albă și cămașa,
Cum le iau, rapid le terfelesc:
La spălat, mașina e făptașa...
Dar cu ce scriu, nu pot să mă fălesc.

*

Tu să alegi, ca-n viață, să îndrăgești Cuvântul
Care aduce pace și poartă-n lume doruri:
Când el pătrunde-n suflet, în veci nu-l zboară vântul
Și-aprinde-n noi poeme, înveșnicind fioruri.
Holda mea de aforisme când o treier prin gândire,
Culeg roade de-nțelesuri și cristale de simțire;
Dacă-n boabele de hrană se strecoară vreo neghină,
Să nu-ți fie de prihană: pune-mi capu-n ghilotină!

*

Nu mi-a fost dat să port a gloriei povară;
Bogatul rod eu nu l-am dat în primăvară;
Durerea, piatra, vântul pe viața mea se toarnă;
Spre toamnă dau în pârg și mă-ndulcesc spre iarnă.

*

Sunt clipe aforismele în viața mea:
Le-aprind lumină, mă lupt cu întunericul;
Rugă închin ca să le aflu liniștea
Și le dau suflet, respingând himericul.

*

Când lași în urma ta un semn
Sau poate doar o șoaptă, un cuvânt,
Pot fi pentru urmași îndemn
De a cunoaște vremi c-un alt veșmânt.

1953

*

Vin ideile precis, rima cade pură,
Spre iubire plec decis, clipele mă fură;
Fericit ca într-un vis depărtat de ură,
Parcă întră-n paradis biata mea făptură.

*

Lumina mea n-a răsărit, dar din suflet e desprinsă;
Prin galaxii de întuneric ghirlândă-și ia de gravitații:
Nici timpul meu nu l-am zărit, căci sunt o torță neaprinsă,
Dar ca-ntr-un vis, arzând feeric, irump curând spre constelații.

Știam din tinerețe că rimele sunt visuri ca un fruct oprit...
Șiretenia văpăilor de-o clipă nîcicând nu m-a ademenit;
Am căutat adâncurile vorbei, esența ei eu mi-am dorit;
Înțelepciunea, marile trăiri; nu m-am aprins cu flăcări de chibrit.
1997

*

Îmi răscolesc prin suflet aprinse simțăminte,
Colind prin lumea largă să caut fericirea,
Din tomuri prăfuite mai scot învățăminte
Și-n clipe izbăvite, trufaș mă-nșeală firea...

*

Deși mă lupt cu ani târzii, tot sculptez metafore,
Le statuiez imagini vii ca într-un vers de aur...
Prin ele sorb neliniștea rubinului din amfore,
Mă-mbăt visând către o stea, bogat ca un tezaur.

*

M-a inspirat o mie de talente
Și m-au sedus cele mai caste muze:
În scrisul meu virtuțile-s absente;
Eu doar ascult de vraja unor buze.

*

Am cântat iubirea și-am iubit lumina:
Sunt de-atunci amantul ambelor mistere!
Că le-nșel idila - asta-mi este vina;
Le confund într-una: au aceeași vrere!

*

Imploră poezia libertate,
Un crez, o patimă de frumusețe
Și-nchină lumii visurile toate;

Nemărginită dragoste să-nvețe!

Spre nedreptate gândurile-mi nu se mai opresc

Și nici la grijile mărunte nu se mai abat;

Scăpate-n libertate, doruri vechi m-ademenesc...

M-avântă-n zări Pegasul și-n spume-l trec ca să-l răzbat!

1997

*

De-aș porni în viață iar de la-nceput,

M-aș opri la tine, vis curat și bun;

Să aduci foloase ești nepriceput,

Dar îmi dai putere, iubirea să-mi spun.

*

Orice gând e poezie; chiar o vorbă e un cântec;

Un mic vers e o comoară; dorul lung e un descântec:

Căci nevoie-i de mult suflet; se impune doar trăire;

Nu exclude nicio jertfă; și cere numai iubire!

*

Cine-mi citește cartea, cine îmi trece pragul

Se dăruie pe sine și-mi curăță livada

Ca să-mi rodească gândul și-n veci s-aduc dovada

Că-n trecerea prin lume iubirea-mi este magul.

*

Ca în suflet să pătrunzi, te slujești de fantezie,

Niciun zâmbet nu-ți ascunzi, iar în glas torni poezie:

Sorbind o cupă de nectar din lumina altui vis,

Extinzi al dragostei hotar, căci fericirii ești decis.

*

Când voi avea curajul să-nfrunt suprema trudă?

S-adun idei mărețe într-un șuvoi fierbinte,

Să ard în jarul vorbei nefericirea crudă

Și luptei-vălvătaie eu să îi fiu părinte?

Oricât aș vrea să nu mai scriu,

Chemare simt spre gândurile sfinte:

Mă poartă visurile înainte,

Jertfind iubirii crezul viu.

*

Unde sunteți, iubiri nemuritoare,

Ce tinerețea mi-ați înflăcărat?!

Ați fost, ca-n basme, false ursitoare...

V-ați stins! Mi-e dor de voi! Nu-s supărat!

*

Se sfârșea gazul în lampă când se ducea la culcare
Înstelata mea iubire de poeme și visare:
Peste freamățele vieții risipeam înseninare:
M-alegeam c-o rimă nouă, mă-ndepărtam de uitare.

*

Când n-ai un dar anume, se scrie greu o carte:
Începi sedus de gânduri, iar patima te soarbe;
Te-afunzi în neodihna speranțelor deșarte,
Spre-a te-ntreba, cu teamă, cumva de-s visuri oarbe...

*

Să scriu o mie unu de catrene,
A fost ușor, ca viața de plăceri,
Căci nu le-am insuflat trăiri perene;
La fel ca ea pieri-voi în tăceri.

*

Înfig adânc penița-n tine, moarte,
Și mii de gânduri îți opun în cale,
Căci harul meu de sila-ți mă desparte:
Mă schimb în stâncă - tu te pierzi în jale!
Durere, care-mi dai de câțva timp târcoale
Și vrei în neant definitiv să mă scufunzi!
Eu nu mă las răpus de scopurile tale:
În nemurirea mea tu nu poți să pătrunzi!

*

În viitorul lumii nu las file de dor,
Dar mă îmbăt cu visul de-a fi nemuritor!
- Când, astăzi, nu se știe pe unde vei fi mers
Nu va fi nici fărâmbă rămasă dintr-un vers!

*

Nu m-au zorit plăcerile să scriu
Și nici nu m-au silit virtuți seducătoare;
Doar suferințele, ca-ntr-un pustiu,
Și-au lăsat mana-n sufletul meu-salvatoare!

*

Pe cărarea vieții, potolit mi-e jarul;
Nu-mi mai ies în cale zâmbetele rare...
Iar Lucrării mele îi deschid altarul.
Ce om va pătrunde? Câte doruri? Care?!

*

Mă rătăcesc în labirintul gândurilor grele
Și-ostatec înrăit al dorului de **evadare**,
Îmi construiesc din aforisme aripile mele
Cu care sper să mă înalț definitiv spre soare.

*

Să nu cumva să credeți ce scrie Țărălungă:
El nu-și găsește locul în secolul bezmetic,
Căci vrea credință-n lume și la iubiri s-ajungă,
Sperând, purtat de gânduri, într-un... Destin poetic.
Fug între poezii și aforism
Îndrăgostit de-al clipelor aprins tumult;
Dau fiecărei lacrimi de lirism
Și, rând pe rând, bătaia inimii ascult.

*

Mă sting de dor în fiecare clipă,
M-afund pe mine însumi în uitare
Și-n nostalgia care se-nfiripă,
Mă voi zidi-ntr-o pură cugetare...

*

Bietul catren îmi pare mătănie curată,
De care-n orice clipă inima e-n stare:
E-o faptă, ca de taină, ce pură se arată,
Pioasă, așteptată, ca o-ntruchipare.

*

Din tinerețe-n versuri am dăruit candoare
Pe care, azi, trufia ar vrea să o rescrie.
Schimbând însă-nțelesuri, îmi tai în carne vie -
Dărâm un edificiu, iar zâmbetul meu moare.

*

Mă-ndeamnă noaptea să-mi ascult menirea...
Și mă trezesc visând nemărginirea:
Îmi dibui pe-ntuneric foile...
Și-aștern un reavăn rod, ca ploile...

*

În zori, sunt nou-născut de fiecare dată -
Lipsit parcă-s de griji și-i viața minunată:
Acum, din gânduri, scot o lume de mătase -
Vin mrejele, visând melancolii frumoase.
Mă răscolește dorul cum răbufnește vântul,

Răsar în mine patimi ca-n grâu neghina morții;
Nu-s cel dintotdeauna, ce-avea drept crez cuvântul;
Astăzi, vreau viață nouă c-un alt îndemn al Sorții .

*

Mi-a-mbătrânit demult nefericirea,
Dar visuri și speranțe încă-n suflet port
C-am să-mi găsesc în viață mântuirea,
Căci poezia-mi este tainicul resort.

*

În glia mea de vorbe speranța încolțește:
Dau roade-mbelșugate și-aprinsului răcoare;
Pădurea mea de visuri prin lumi se risipește,
Tristețea vieții trece și-omida faptei moare.

*

S-a împlinit aprinsa rugăciune,
Iar truda aspră viu îndemn mi-a fost:
Urmez ursita ca pe-o viziune
Și din calvar îmi fac un avanpost.

*

Răsfoiesc cu grijă propria mea carte:
Nu-i găsesc comoara, nu-i văd strălucirea;
Oarba-mi amăgire din ea face parte;
Când mă-nșel eu însumi aflu fericirea!

*

Din ce în ce mai singur în lumea visătoare,
Aud că-mi sună glasul firav și temător:
Nu-i nimeni să-l asculte, iar clipa-i trecătoare;
Va fi mai gol Pământul și îngerul dator.

Mi-e gândul de tristețe potopit,
Căci dăruirea mea este respinsă:
Sunt, parcă, în durere contopit,
Iar coala albă plânge neatinsă.

*

Și tu, ca celelalte, ești o simplă cărămidă,
Dar iscusința zidarului te-așează-n locul bun;
Te folosesc, cuvânt iubit, în scumpa mea obidă,
Însă nu-ți simt înțelesul potrivit unde te pun!

*

Printre foi îngălbenite,

Regăsesc multe iluzii,
Doruri stinse, ne-mplinite,
Disperare și confuzii...
1996

*

Iarăși m-aplec asupra hârtiei
Cuprins de restriști, de-o clipă de dor,
Tribut dând durerii și vis poeziei,
O, biet ideal înșelător!
1977

*

Sunt sfătuit să nu mai scriu, că doar nu sunt Shakespeare;
În oceanu-mi de iluzii mă prind de orice fir:
M-ademeneste rima, metafora îmi strigă:
În viață toate au destin; El - cântec, eu - delir.

*

Mă înconjur cu propriile-mi gânduri,
Căci le slujesc cu înrobitu-mi dor;
Ne evadez: m-aliniez în rânduri
Și șlefuiesc în rime până mor...
1997

Strângem laolaltă fel de fel de vorbe,
Înțelesuri multe doar s-or potrivi;
Revopsim cu aur gândurile oarbe
Și vindem iluzii pân' ne-om istovi!

*

Se-nghesuie în artă toți:
Actori, poeți, pictori, rapsozi,
Puternici regi ori blânzi aprozi:
Artiști - puțini; mai mulți - roboți!

*

Interesul de-i urmat și tema fixată ,
Din al minții labirint se aleg cuvinte;
Se va naște un poem cum n-a fost vreodată...
Dar, de nu ești inspirat, rimele nu-s sfinte!

*

Mult am dorit să las un gând
Pentru urmașii ce-or să vină:
Lor lacrimi de-or fi părând,
Eu voit-am să le dau lumină!

*

Nu fi atât de sigur că faima-ți dăinuiește:

În clipa care vine, uitarea te pândește:
Niciun atom nu lasă s-alerge pe orbită...
Și-n timp ce totul moare, tăcerea ți-e iubită.

*

Te-am căutat de-o viață, dicționar de rime!
Dar, pe nepusă masă, apari să-mi dai binețe.
În taină, arătându-mi intimități sublime...
Ce să mai fac cu ele acum, la bătrânețe?
Nu știu dacă tiparul va vedea catrenul,
Dar din trufia lui mă dezrobesc:
Iubirea și eternul par a-mi fi refrenul,
Căci cu iluzii lumea cuceresc.

*

S-or găsi, poate, câteva idei,
Va exista un hârb, din cât e toată,
Când opera-mi sub lavă, ca-n Pompei,
Un săpător o va lua-n lopată...

*

Într-un sătuc, la marginea pădurii,
Am dedicat iubirea mea literaturii:
A fost ceva mai nesinceră ofertă:
Ea mi-a dat cerul; eu - creație incertă.

*

Cuvinte-naripate, metafore arzânde
Lăsați-mă în pace, nu-mi amăgiți trufia!
Virtuțile primite îmi sunt grele osânde;
O viață nu-mi ajunge: vreau însăși veșnicia!

*

Să scriu un vers de geniu, nu îmi lipsește muza,
Ci focul dăruirii nu-și întetește spuza;
Mă amăgesc cu verbe și fapte efemere,
Aduc plăcerii lauri, iar jertfelor acuza!

*

Nu cuceresc pe nimeni cu visurile mele:
E înșelată lumea cu false paradigme
Străine de credință, ascunse, triste, rele;
Îndemnul meu rămâne pierdut printre enigme!

N-am să mai scriu o carte cu slove diafane,
Am să mă-nchid în mine-ideile-s orfane!
S-a stins de mult iubirea, lumea-i de bani avidă;

E fără aripi viața lipsită de icoane!

*

Nechibzuite doar au fost
Atâtea triste gânduri:
Viața nu le găsește rost -
Sunt umbre din străfunduri!

*

Mă încurajează unii
Ca să cred în nemurire;
Mă zeflemisesc nebunii,
C-am zăbranică menire!

*

Te pedepsește Timpul totdeauna
Când cucerit te lași de pasiuni:
La poarta rimelor zadarnic suni,
Spre voia ta nu va veni niciuna!

*

Scriind această carte, eu mă transpun în gândul
Acelor oameni care mă vor citi vreodată,
Cu rugămintea clară ca, visul meu aflându-l,
Să-l ducă mai departe, prin lumea neumblată.

*

Că nu voi exista în gândul omului de mâine,
Nu îmi produce astăzi niciun fel de teamă:
Eu știu că de iubirea mea va ține seamă -
Căci pentru el Cuvântul va fi aleasă pâine.
Tot mai străbat albastre drumuri
Și încă scriu aprinse gânduri:
Scot tinerețea din albumuri
Și-mi fac din ea... navă de scânduri...

*

Vrând prea curând să zboare spre zările senine,
S-a prăbușit din cuib un pui de rândunică;
Iubind prea mult cuvântul, eu am murit în mine:
Să mă desprind din sfera mea îmi este frică!

*

Nu vine nicio muză șăgalnică spre seară,
Iar criticată minte de frământări e goală:
Nicio idee nouă nu se ivește clară -

Suspină poezia în lacrima de smoală.

*

Caut cuvinte rare să-mpodobesc gândirea,
Doar-doar voi mai întoarce spre mine dor de muze;
Visarea mea e tristă și-mi plâng nedumerirea:
Cum de mă pierd în rime mereu tot mai confuze...

*

Credeam că zbor spre soare; m-am înșelat amarnic:
Truda faptelor mele se pierde-n valul vremii,
Căci dorul viu de rime, pierzând iubirea lumii,
Nu îmi mai soarbe viața, s-a risipit zadarnic!

*

Când nu porți spiritul tău sol,
Parcă-nterupi eternitatea:
Nu doar trădezi al vieții rol,
Ci chiar înfrunți Divinitatea!
Eu nu implor tristețea în scrierile mele,
Nici nu invoc iubirea ca pana să-mi inspire;
În suflet port icoane și-n gând trăiri rebele:
Clădesc cu ele-o lume și-o înalț ca să respire!

*

Divinul vieții dar care se cheamă suflet,
L-am înfrățit cu Timpul și-apoi l-am pus în cărți,
Îi risipesc în zări de lume ca pe-un zâmbet...
Și-s plin acum în mine, căci sunt în mii de părți.
1987

*

Am rătăcit prin labirinturi grele...
Și pradă dorului de evadare
Mă regăsesc în gândurile mele...
Dar plâng, căci lumea moare-n nepăsare.
1997

*

Unii caută-n pământ
Bulgării de aur,
Eu cioplesc unui cuvânt
Sensul-pur tezaur!

*

Dacă nu mai pot să scriu,
Dacă-n lume sunt târziu,
N-ar fi nicio pagubă:

Rimei fiu tot n-am să-i fiu!

*

S-a rătăcit un înger în iubirea mea,
M-a îndemnat să scriu, făcându-mă poet...
Cu visurile altă lume-am vrut atunci crea;
Nu știu acum unde mă aflu și regret...
1997

Atât am fost în lume: sfârșitul vieții mele-l storc!
O pace să îmbie... vă las cu bine, vă regret;
Pornesc spre o lumină de unde n-am să mă întorc:
N-am rezistat ispitei... nici eu, nici visu-mi de poet!

*

Rima cade ca o ploaie fertilă și rară,
Vântul crengile îndoie ca-n sfârșit de vară;
Nu mă-ncruntă întristarea de cum trece Timpul;
Eu îmi hotărâsc uitarea, chiar de-nfrunt Olimpul!

*

În existență sunt nimic, dar îmi caut propriul sens;
Mă simt în universul mic doar un nimenea... imens:
Vreau să-i aflu vieții rostul și soarta ei fugară,
Morții, cum de-i crește costul cu cât e mai amară!?

*

Spuneți-i preotului meu, de îmi va fi pe urmă,
Cum este dat de Dumnezeu păstorului său turmă,
Să mă oprească la răscruci, căci las lumii o carte;
Părinte bun, unde mă duci, eu merg numai în parte!

*

Am fost ivit mai la-nceput de secol,
Încât mi-am stins speranțele avide:
De-aprinsă dragoste sufletul mi-e gol,
Orice tristețe viața mi-o ucide.

*

Mă iartă, bun și înțelept Părinte,
C-am abuzat atâta de cuvinte,
Dar eu prin ele-mi lăsa-voi legământ:
De dragostea lor mă prind prin jurământ!

Nu se întrevede cine
O să-ți înțeleagă geniul;
Timpul tău când oare vine?
Trece clipa ca mileniul!

*

Când n-o mai fi nici urmă din versurile mele,
Voi colinda prin lume, prin nori și printre stele,
Ca duhul de risipă, cu gând întrebător
Să caut împăcare, căci totu-i trecător!

*

Când recitesc caiete vechi, demult uitate,
Descopăr rime care mi-au înflăcărat iubirea
Și - nu știu cum - în minte nu au fost notate,
Dar simt că în văpaia lor tresaltă nemurirea.

*

Caut din nou cuvinte mari și rare,
În vers nemuritor să le transcriu,
Ca să-nțelegi cum dragostea mă doare,
Ca să mai cred că-n lumea asta pot să fiu.

.*

Se-ntunecă în zare și se-ntețește vântul...
Mi-e doru-n depărtare, căci mi-e ucis avântul...
Demult, orice chemare colindă-n van Pământul;
Speranța-n mine moare: nu mai implor cuvântul...

*

Tot caut rime într-un vraf uitat
Și tot mai cred în idealuri sfinte;
Nu m-am pierdut și nici nu m-am văitat,
Căci, Doamne, numai Tu dai vieții noi veșmintе.

Nu mai citesc romane, nu mai recit poeme,
Iar dulcea cugetare nu știu de-o să mă cheme:
Îmi tot adun trecutul și vă închin momentul,
Căci din această lume, curând, voi fi Absentul...

*

Voi fi măcar un număr după un șir de ani?
Vor mai fi soare, aer, iubire și suspin?
Vai, cum ne trec fiorii haini și inumani
Când sinea-ncet se stinge, iar Timpu-i asasin!

*

Eternitatea nu mă va respinge:
Calculatoarele mă vor distinge
Cu numere de ordine astrale...
În coduri unde inima se stinge!

*

Eu în această seară scriu ultimul meu vers,
Nicio ispită pură nu mă mai îmbată:
Tumultul poeziei din viața mea s-a șters,
Tristețe-a fost și astăzi - iar lumea neschimbată!

*

S-a risipit trecutul meu în lume ca o pulbere,
Purtându-mi visurile și nemărginirile,
Să-i șteargă lumii lacrima și teama să i-o spulbere;
Chiar eu să-mi uit trufia și nemulțumirile!

*

Dacă-n lume cugetu-mi se-avântă,
O nesfârșită energie mă absoarbe;
Trec peste evuri, viața nu mi-e frântă,
Regenez din Timpul ce mă soarbe.
Ce vis trufaș, amarnic și înșelător
Să simți că viața este frumoasă încă,
Să crezi că versul tău se vrea nemuritor
Când stingerea eternă e o poruncă!

*

Ca multe celebrități aș fi vrut să fiu,
Să am virtuțile atâtor somități sau zei:
Aș fi fost eu? N-aș fi trăit într-un pustiu?
E o minune că nu-s ca niciunul dintre ei!

*

Pe creasta munților înalți aș vrea să urc
Și printre stele gândurile să-mi descurc...
Să mă îmbăt cu versurile prin senin,
Să-mi aflu liniștea, să sufăr mai puțin...

*

Oare ce vers îmi va păstra eternitatea?
Ce floare pe mormânt nu mă va da uitării?
Când noi dureri mi-or viola intimitatea,
Un gând mă va-nvia din lumea nepăsării.

*

Pe-acest copil îl recunosc că-mi aparține:
E rod al dragostei ascunse, necreștine;
Peste mileniu îl fac vers al bucuriei,
Căci e gornist de gânduri în evul reveriei.

*

Îmi bate pe la uși vremelnicia
Și-mi picură-n cerneală sărăcia;
Ștafeta gândurilor se preschimbă:
Las moștenire dragostea-mi de limbă!
1997

Zburând în lumină și-n cântece line,
În zări vor s-ajungă și-n stele vulturii mei:
Îl chem să revină în dorul de mine,
Dar teama-i alungă... sărac sunt, Doamne,-n idei!

*

Scriam cu patruzeci de ani în urmă
Că-s de cules doar jeluiri din calea mea:
Ucisu-m-am prin anii mei de turmă...
Numai iertarea de la viață aș mai vrea!

*

... Ajunge deci, degeaba mai tot scriu;
S-a zis cu-nălțătoarea meditare!
Am treburi multe și e prea târziu:
Gândul e lux și sărăcie mare!

*

M-am despărțit de versuri, de vis și de lectură:
În zori, plec iar la lucru lipsit de bucurie
Și robotesc amarnic la un stăpân ce fură...
Iar veacul nu mai moare și rostul nu se știe!

*

Voi mai visa vreodată? Catrene voi mai scrie?
M-așteaptă zile grele și-osândă viitoare:
Iau viața de la capăt cu inima pustie,
Convins că nu-mi surâde - voi fi eu însumi oare?

*

Nimic nu s-a-ntâmplat la primul meu costum (ceva aparte)...
Ce fără inimă și fără de simțiri lumea există!
Nimic nu s-a-ntâmplat când, după lung suspin, am scris o carte.
Voi, oarbe amăgiri, aș vrea să nu vă cred că viața-i tristă!
Eu știu că lupta vieții o sfârșesc învins
Și-o să mă pierd uitat ca boabele de spumă,
Dar cred că fapta mea în lume a aprins
Încrederea într-o victorie postumă.

*

Neliniști, îndoieli, discuții: nimic n-a fost să deslușesc!!
O viață-a trebuit să treacă, spre-a nu fi clar de ce trăiesc ;
Mi-a fost virtute poezia și țel dreptatea am avut -
Deși le-am implorat întruna, eu le-am rămas necunoscut!

*

Aș vrea să mă ridic mai sus, unde e cerul,
Căci altă bucurie n-am decât cuvântul:
Din înălțare și din har deduc misterul
Ce ne decide soarta - teama ori avântul.

*

Aștept o muză-n asfințit,
Când trist rămân pe gânduri...
Dar, ca-n atâtea rânduri,
Nepăsătoare, n-a venit.

*

Un petec de hârtie e-o oază de lumină:
Pe el orice idee imprimă veșnicie,
Iar tristul întuneric din viață îl dezbină,
Rechibzuind durerea în sfântă bucurie.

*

Câte romane, poezii, nuvele
N-am lecturat avid, chiar pe ascuns!
Dar cât de mult m-am inspirat din ele,
Recunoștință n-am să am de-ajuns!
Doar un petec de hârtie de la viață am cerut:
Am luptat să-mi înalț gândul, lumea strâmbă mi-a părut;
Deseori, am scris cu lacrimi și cu sânge am semnat;
Cu speranța și durerea m-am unit ca-ntr-un sărut.

*

Nu-s ce apar în lume...
Priviți, nu-s șiretlicuri!
Plutind printre nimicuri,
Comori ascund anume...

*

Să caut înc-o rimă, să scriu iar un catren,
Aceasta mi-e dorința sfârșitului de ev:
Să nu rămână veacul de sângerări peren
Și să nu uit ca lumii speranța s-o relev.

*

N-am viețuit degeaba: am învățat să mor,
M-am răzvrătit adesea, am îndurat surghiun
Și dac-am strâns durere, vreau s-o prefac în dor,
Căci mi-am aflat menirea: iubire să vă spun.

*

Din Eminescu-am învățat să mor:
El s-a creat din veșnicie,
Redând iubire sacră tuturor,
Iar chinului nemernicie.

*

Din rosturi asaltate de dureri, am mai furat câte o clipă
Nemutilată de urât, nestinsă-n larma vieții,
Și, meditănd la mii de libertăți, plutind pe-a viselor aripă,
M-am adâncit în cugetări, iar vamă n-am mai dat tristeții.

Nenumărate lucruri mă inspiră,
În gându-mi multe genii se înșiră:
Aș vrea să cânt un ton din fiecare;
Îmi spune-un glas: *Mai bine taci, n-ai liră!*

*

Citind catrenele persanului Omar,
Mă-mbăt cu nesfârșita-i măiestrie
Și jur c-am să-mi aleg mai mare un pahar,
Spre-a-l umple din belșug, ca dintr-o vie...

*

Decât să-nșir cuvinte în idei fără de miez
Ori să presar piperuri în pagini lăncezite,
Mai bine **scriu** vagoane, dar revolta nu-mi trădez:
Curăț grădina lumii de gânduri putrezite!

*

Nu mă iubesc contemporanii,
Că nu prea scriu ce le vor anii;
Asta e drept: public cugetări;
Nu tipăresc - vrerea lor! - banii...

*

Mai scriu câte un gând în treacăt,
Mai frunzăresc câte-un volum...
E falsă lumea iar acum
Și vrea să-ți pui la gură lacăt!

*

Nu-mi ascund gândirea în joc de cuvinte,
Scriu ce se cuvine, crez mi-e soarta țării;
Nu aduc ofrandă celui care minte,
Port credinței dorul, dau tribut uitării.

Multe gânduri am lăsat pe ogorul neamului:
Nu va crește niciun spin, niciun gând de ură plin;
C-am sădit și am visat în lumina soarelui
Dorurile-aproapelui care trec și care vin.

*

Din dragoste multe versuri pure am tot scris,
Din suferință surdă cântul lor l-am ridicat,
I-am dat iubirii nimb de fericire și de vis,
Dar de pe baricada luptei nu am abdicat.
1980

*

Din cronici, îmi inspir orice păreri,
Când încruntez în fraze înțelesuri
Spre lauda reutilor de ieri
Ori critic, astăzi, tristește cresuri.

*

Să nu te obsedeze perfecțiunea limbii mai întâi,
Ci viața prima oară: cui aparții și cui ai să rămâi?
Vor aduna pigmeii greșelile cu furca de pe file,
Dar mor decât să știe: când Tu n-ai suferit? În care zile?

*

Vă-ndemn, poate cu fală, să-mi frunzăriți povața
Și nu vă fie teamă, că nu vă strică viața:
Gustând din seva trudei, imun sunt la durere,
Iar cupa înțelepciunii v-o dau spre înfiere.

*

Unii pândesc și critica dezleagă:
Orice vers șchiop sau asonanță-i răzvrătește;
Ei numai genii vor să înțeleagă;
A mai gândi și singuri prea îi obosește!
Sunt scriitor amarnic, un al de trei parale,
Mă las să-mi cunoști gândul ori să m-arunci din cale,
Căci am câte o greșală ori inima mea plânge;
Dar sfânt mi-e adevărul și-al vieții strop de sânge!

*

Voi, oameni simpli, fără niciun har,

Ați merita cununa cea de laur,
Căci vom m-ați îndrăgit ca pe un dar,
Eu dând iubire, nu monezi de aur.

*

S-a strâns un tom de cugetări
Prin care îndrăznesc răspunsuri...
Nu am fugit de întrebări,
Ci greu mă lupt cu neajunsuri!

*

Câte clipe s-or fi dus în neștirea anilor,
Meditând la ce-am de spus, suferind la ce-am de-ascuns?
În durerea rănilor și pustia visului,
Timpul nu-mi mai e de-ajuns: sunt orfanul... scrisului.

*

Era ceva ne-nsuflețit, amorf, pierdut, o humă;
L-am ridicat și l-am cioplit, dându-i contur și față;
Prin rugă, suflet îi împlânt și zbor îi dau, și viață,
Spre-a fi un vis nemuritor ce veacul și-l rezumă.

*

Dialogăm cu sinea noastră gravă,
Imaginându-ne victorii clare;
Ne-ntrevedem făuritori de ere temerare
Și genii barzi întâmpinați de slavă!
Voi alunga regretele departe
Și voi ucide lacrima din mine:
N-am să mai scriu nicicând vreo carte:
O mulțumire nu mi se cuvine!

*

Am implorat iubirile, viața și nemărginirile,
M-au copleșit tristețile, durerea și neîmplinirile,
Dar am crezut în aforisme ca-n supreme regalisme
Și-uitându-mi tinerețile, în luptă sunt cu despotisme!

*

Mă pierd în fraze ample și-n versuri fără rime,
Când nu găsesc cuvinte și nu trăiesc îndemnul;
Sunt faptele descrise ciuntite - o doime;
Chiar capul le lipsește, dac-au trădat consemnul.

*

Eu m-am voit oștean și dascăl, și chiar artist de geniu,

Să apăr soarta lumii, să-i modelez cărarea și să-i desfăt simțirea,
Dar văd că mi-e străin norocul pentru întreg mileniu:
Am smuls din toate câte un altoi și-mi e-ncălcită firea.

*

Avere fabuloasă n-am putut în viața mea să strâng,
Dar mi-am clădit însă cu grijă castele de iluzii
Și-n tihna lor, o bogăție de speranțe îmi răsfrâng,
De-mi pare sărăcia că-i victima unor confuzii.

*

De-o fi să am o cruce-n amintire,
Ea cu nimic n-o fi deosebită:
Având cu toți aceeași zămislire,
Aceleași luturi sunt în cimitire.
Desprins cu greu din Haos
Și ne-nțeles de lume,
Las Marelui Repaos
Lucrarea să-mi prezume.

*

Nu-mi mai recitesc propria-mi lucrare:
M-am convins demult că nu-mi aparține;
Ea se-ntunecă - eu privesc spre soare;
Mă dezic de ea - mă-nalț din ruine.

*

E unul în cenaclu cu nume mioritic
Care-mi ucide versuri împins de urâciune -
Dar dacă-i baci de rime, să scoată la pășune
Și turma-i de catrene - și-atunci să fie... critic.

*

Aș reveni, aș plânge iar...
Dar nu mă vreți, eu nu exist:
Oferta mea e în zadar:
În poezii sunt... visul trist!
1997

*

Am vrut să cânt numai a vieții bucurie
Și doar iubirii-nvățător să-i fiu;
Dar, vai, prin secolul țicnit de utopie
Neadevăruri n-aș fi putut să scriu!

*

Când meșteșugul e iubit, oricât ar fi aspru,

De lauri are parte:
Pe când talentul irosit, de-i aur ori de-i cupru,
Se-adâncește-n moarte.

Lăsați-i versului în suflet liniște,
Ca florilor în luna mai o pajiște,
Căci zbuciumul ascunde strălucirile,
Cum razelor, copacii pun opreliște.

*

Ești foarte nestatornică, iubire de cuvinte:
Îmi iei, cu tristă liniște, ce mi-ai dat înainte;
Rămân uitate-n inimă atâtea mii de versuri
Și-mi dai o cruce grea să port spre alte universuri.

*

Lui A. Furtună

În viscol și-n lacrimi
Îmi ascund manuscrisul:
Nădejde n-am în patimi
C-am să văd Paradisul.

*

Orice catren pe care-l scriu
E doar o vagă inspirație:
Greu îl sfârșesc într-un târziu,
Ca pe-o ncurcată ecuație.

*

Lui A. Furtună

Un cărturar îmi are-n grijă manuscrisul gândurilor mele
de peste cinci decenii.
Netulburat și sobru mi-ascunde patima, îndrăgostit de scris
și, poate, de sfințenie.
Dacă mi-ar fi prieten - ce bine-ar face, zău! - cum n-am curaj
eu însumi - să-l pună peste foc
Și-apoi cenușa-mi neagră arunce-mi-o în hău!

Nu sufăr că momentul în ghimpi nu mă răsfătă,
Căci oamenii de carte au treburi importante;
Eu scriu fără ambiții, lipsit de-a lor povață -
Ei sfătuiesc doar genii, cu prezentări savante...

*

Să scrii ultima pagină a unei cărți
E mult mai greu decât să-ncepi să-i torci fuiorul:
Îți cere jertfa de a fi în mii de părți
Și-nveți indiferenței să îi simți fiorul.

*

De-aş fi omul de afaceri
Să-mi vină-n valuri-valuri banii,
Aş fi mai scris despre prefaceri?
Nici nu m-ar critica duşmanii!

*

Pe unde lume nu mai e,
Îmi ard liniştea văpaie;
Toate patimile frunţii
O să mi le-ngroape munţii...

*

Ca scriitor, mă pierd în negura-ntristării
Şi nici nu ştiu ce soartă îmi este hărăzită;
Dar am simţit prin veac cum ruptă-i glia ţării;
M-am răzvrătit stingher - inima mi-a fost lovită!

III

MUGURI DE DOR

Motto:

*Din cenuşa zilelor care ard de dragoste,
irump muguri de frumuseţe.*

Soției mele

Din tine culeg victoria-ntreagă
Și ziua ce vine, și visul ce zboară;
Zâmbetul care în lume dezleagă
Izvorul de dor revărsat prima oară.
20 februarie 1975

*

Oricât am fi de trecători
Prin lumea-n care ne petrecem firea,
Acele clipe ce ne-a dat iubirea,
Îi suntem pururea datori...
1983

*

Spre tine gândurile-mi zbor
Și rimele îmi vin în minte
Ca rod al unui aprig dor
Și-al ceasurilor noastre sfinte.
1957

*

Chiar de n-ai fi atâta de frumoasă,
Tot aş ruga un sfânt să te privească,
Să se uimească cum de-ai fost aleasă...
Iar timpul-nfiorat în loc să se oprească!

*

Privirea ta fiind atrăgătoare,
Mă scald în ea ca-n razele de soare:
E cupa mea de vin și de lumină
Din care sorb idei nemuritoare.

*

Se înnoptează. Reapare luna;
E singură, așa cum tu ești una

În nesfârșita mea închipuire:
Voi sunteți visul meu dintodeauna!

*

Fără sfială-n stradă am oprit-o...
Un gest nebun de care mă temeam;
- *Am făcut rău? Te-ai supărat, iubito?*
(Ești, cerule, mai bun decât credeam!)
1955

*

Purtăm în suflet vise,
Un tremur, un fior
Și amintiri înscrise
În nesfârșitul dor.
1960

*

În ochii tăi iubirea e-un reper,
Că-mi bate inima atât de tare...
Sau, poate, că doar mie mi se pare
Și nu-s decât sclipiri cum sunt pe cer.

*

Ce caldă-i de iubire privirea ta senină
Când plină de-ncântare mi-ascuți destăinuirea:
Eu simt că sorb din viață o cupă de lumină,
Căci mă îmbăt de tine, visând nemărginirea...

*

De-oi mai iubi vreodată
În lumi ce or s-apară,
Te voi alege-ndată
La fel ca-ntâia oară.
Mă tulbură privirea ta aprinsă,
Iar zâmbetul discret mă înfioară;
Amor eu jur - dar tu nu ești convinsă:
Vrei să iubesc din nou ca-ntâia oară!

*

Atâta ești de pură și-atâta de frumoasă...
Că-mi pari ca o visare cu totul ireală;
Cu cât mi-ești mai aproape, te simt prea virtuoasă;
Eu sunt nu prea cucernic - tu ești prea sideală.

*

Când gura mea fierbinte pe buze ți se-apleacă
Și-ți sorb adânc răcoarea ce-mi primenește visul,
Simt cum mă pierd în lume, iar dorul mă înecă,

Căci tu-mi oferi tot cerul ce-ascunde Paradisul.

*

Aș vrea să te adorm, spunându-ți o poveste,
Căci încă pari copilă, chiar dacă ești femeie;
Să știi ce dor mă poartă, ce zmeu în cale-mi este,
Cum afli nemurirea ca-n marmură o zeie!

*

Îți întâlnesc privirea pură și rămân uimit...
În ea descopăr lumea și Cosmosul vrăjit,
Mă scald într-o minune și ard într-o văpaie:
Cum spui că ești femeie când eu te văd un mit?

*

În noaptea mea ai apărut ca raza unei stele,
S-aduci alt rost - mi s-a părut - nefericirii mele;
Tu să-nțelegi că te-ai ivit purtând o grea menire;
Eu n-am să-ți cer să fii iubit: vreau nemurirea-ți din privire!
Metafore filigrană în vis
Și sărăceam de stele cerul,
Când versuri sincere ți-am tot trimis
Să-ți pot sorbi din ochi misterul...

*

Numai spre tine-mi voi sălta privirea,
Căci numai chipul tău îmi dă putere;
În ochii tăi eu deslușesc mistere...
Cu tine doar voi împărți iubirea!

*

La tine iar mă voi întoarce,
Oricât mi-ar fi drumeagul de temut
Sau mii de vieți soarta mi-ar toarce:
Dorul de tine nu voi să-l strămut!

*

Când în vers, cu-nfrigare, silabe adunam,
Dragostea-mi era atât de-adânc tulburătoare;
Cu visul multor cugete de geniu o-mpodobeam
Și năzuiam, avid, că patima-i nemuritoare.

*

Născut dintr-o lumină pură, chipul tău straniu mă urmează,
Învăluindu-mă în taină cu a iubirii dulce rază.
Îndrăgostit peste măsură, mă lupt cu viața mea fugară,
O-mbrac cu a-nșelării haină și-o mint a nu știu câta oară.

*

Te port în gând și versuri îți închin
Desprinse din fulgerătoare reverii;
Mă-mbracă dorul într-un har divin
Și rob mă simt al unei supreme bucurii.
Îndrăgostit de chipul tău senin,
Am părăsit iluziile trecătoare
Și însușindu-mi propriul tău destin,
Mi-ai fost un vis cu nesfârșită revărsare.

*

Te-am prins de mână într-o seară,
Când ne pierdusem răsuflarea...
Iar brațele, din acea vară,
N-au desfăcut îmbrățișarea...

*

De câte ori nu ți-am ieșit în cale,
Ca tu să înțelegi că-i doar o întâmplare:
Îndrăgostit, rosteam cuvinte goale...
Tu-mi răspundeai cu vorbe dulci și rare!

*

Versuri suave-am lăstărit
Din seva pură a iubirii,
Dar florile mi s-au rărit,
Căci toamna-și lasă bruma firii.

*

Când ne-ntâlneam în taina serii,
Învolbura Pământul o minune:
Simțeam în suflet duhul Învierii,
Rosteam în inimi rugăciune.

*

Când dorul năvălește în liniștea din suflet,
Zăgaz deschide vieții: în ea pătrunde tunet
Cu apriga chemare și-al fulgerelor umblet;
Amorul e minune: divinul vieții sunet

Când somnul greu apasă peste pleoape,
Iar grijile în depărtare s-au tot dus,
În visul meu te chem; tu-mi vii aproape...
Mă pierd în vraja ta, aș fi... și parcă nu-s...

*

Ca arșița pământului uscat
E gura ta nesărutată:
Potopul meu de mângâieri te-a înecat...
Dar vrei să îl repet încă o dată!

*

Azi, uită-ți întristarea, căci noaptea se răsfiră,
Iar roua-mpodobește povestea din grădină...
Atâtor corole lumină le răspiră
Și cheamă iar iubirea în vraja lor să vină.

*

Cu al privirilor adânc senin,
Îmi umplu sufletul lipsit de dor,
Mă simt ca-n vraja stropului de vin
Și nu regret nimic, de-ar fi să mor!

*

Iubita mea, la tine, azi, revin
Ca să mă-nalț din nou spre fericire,
Căci viața mi-ai aprins-o din senin
Și nu visez decât nemărginire.

*

Am închinat iubirii cel mai frumos poem,
Părându-mi-se lumea desprinsă ca din soare;
Căci ea este ursita prin care înviem,
Dând rost eternității și clipelor splendoare.
Îți fur privirea și mă îmbăt de tine,
Căci într-un cer de stele mă înalță dorul,
Spre-a prinde harul razelor virgine,
Iar gurii tale calde să-i sărut bujorul.

*

Îmbarcat pe un nor de furtuni mânat,
Colind lumea largă răscolit de un dor
- Un vis detunat - inima să-mi spargă!
Ce gând minunat e al dragostei zbor!

*

Că te-am simțit aproape nu pot să îți ascund,
Căci tu ești cu mine și-atunci când ești departe:
Luminile ce-ți ard în ochi himeric mă pătrund
Și-oriunde-ai fi, cu mine ești înnobilita parte.

*

Îmi vei lăsa sărutul tău pe gură
Și-n sufletul meu-cugetu-ți amprentă,
Căci tu ești revărsarea cea mai pură
Și-n lume-respirarea confidentă.

*

Pe vremea când ne-am cunoscut,
Aveai imagine de înger:
Îmi cad azi lacrimi ca-n trecut
Și-n amintire mă însângер.

*

Discret parfum de roze plutește în grădină,
Iar greu argint din lună prin ramuri se anină...
Eu sunt sedus de vrajă, visând versuri senine,
Recad în alte vremuri și mă gândesc la tine...
Oricare gând spre tine e-o rază de lumină
Ce-mi scaldă rostul vieții și-nsingurări mi-alină;
Văd în visarea clipei surăsu-ți cum tresaltă
Și pier în mine însumi cu tine laolaltă.

*

Printre nori, luna s-a oprit în loc deodată,
Când a văzut că sărutăm, pe-ascuns, o fată:
Parcă de dor a suspinat pe cer sfioasă...
Și, visătoare, s-a-nroșit ca o mireasă.

*

E cerul plin de stele și este lună plină,
Orașul parcă doarme și nimeni nu suspină...
Tu unde ești, iubito, să-ți spun versuri în pace,
Că-s potolit de-o taină ce-n doruri se preface!

*

Ce-mi pasă mie că tu ești cea mai aleasă floare
Și goliciunea ți-o arăți o noapte trecătoare:
Îndrăgostit de-al tău parfum, te iau hai-hui prin lume,
Rupându-te din raiul pur doar pentru mine-anume...

*

Soției mele

Vreau să te duc înapoi, de unde te-am luat,
Pentru că aș vrea să mor - să nu fii prin străini!
Sorbindu-ți tinerețea, cât sunt de vinovat:
Am trăit toată viața îmbătat de lumini!

*

Ce dacă zilele se duc și-mbătrânim mai iute,
Iar lumile de amăgiri arzânde nu ne cheamă?
Oricât de multe bucurii rămân necunoscute,
Cât timp suntem nedespărțiți, nici nu băgăm de seamă!

Când se strecoară luna printre ramuri,
Pășim tăcuți ținându-ne de mână,
Totu-i fior și vrajă de balsamuri;
Mergem de-un veac sau doar de-o săptămână?

*

Ești om ca orișicare, rătăcitor prin vremuri,
Ce-n dragoste te-asemeni c-o-ntreagă omenire,
Dar când iubirea trece, suspini de te cutremuri
Și nu mai ești același: te schimbi în nemurire!

*

Fotografii truate păstrează visul tău
Frumos și melancolic, senin și-ncrezător;
Dar nu-s adevărate, Destinu-i trist și rău;
Bătrâne riduri sapă pe chipul trecător...

*

Fără iubirea mea nestinsă
Aș suferi neconținut,
Iar truda mea ar fi respinsă
Definitiv în infinit.

*

Ne-mbie toamna cu nostalgii multicolore
Și ne inundă clipa amintirile;
Nici astăzi, soarele nu uită să ne-adore,
Reinventând iubirii plâsmuirile.

*

Valuri-valuri, apele curg line în tăcere,
Clipe-clipe, dragostea visătoare cere;
Valuri, clipe, veșnicii - toate-s o părere,
Clipe, valuri, amăgiri ne duc în durere!
Deși îmi pare dusă în lungă depărtare,
Există ca un înger ființa cea mai pură,
Spre care-n orice clipă gându-mi își ia cătare:
Astfel mi-alin coșmarul când simt în suflet zgură!

*

Cu gândurile mele pure la tine-ntotdeauna eu ajung
Ca să-ți aduc la fel credință precum juram odinioară

Și-n focul dragostei din nou să ardă, iar remușcările să le alung,
Căci de-aș pieri, și-n neființă doar singur dorul mă-nfioară.

*

Curaj numai atâta am, cât să te țin de mână:
Nu vreau nimic mai mult și Pronia implor
Această clipă nesfârșită să rămână!
De dragoste curată ne e dor, ni-i tare dor!

*

Sunt sărac în gânduri; îmi ajunge dorul:
Preamăresc iubirea, mă-ncântă fiorul;
Un sărut mă arde de-mi îmbăt amorul;
În povestea vieții dragostea e zborul!

*

Oricât am fi de mândri și putred de bogați,
De armonia vieții suntem profund legați,
Spre-a dobândi cu jertfă suprema fericire;
Credința fără margini în clipa de iubire!

*

Regenerarea vieții e divină:
Învinge moartea sau Olimpul!
Mileniile trec și or să vină;
Prin dragoste se-nfruntă Timpul!

Trec pe stradă doamnele...
Inspirând iubirile;
Trec prin viața toamnele...
Insultându-mi zilele...

*

De nesfârșite ori am implorat cu disperare soarta,
Iar cerului i-am murmurat, în clipe de restriști, spoveditor, iertare,
Să pună frâu durerii și dorului să îi deschidă poarta,
Căci toată frumusețea vieții nu e decât în dragoste și-n desfătare.

*

Virtute, faimă, glorii indecise,
Vise, toate-n urmă au rămas. Vise...
Chiar dacă dorul e la mari distanțe,
Speranțe-n inimă avem. Speranțe.

*

Nu rătăcesc prin lumea asta
Cam fără rost, fără temei:
Mă-nchin aceleiași femei,

Mă lupt cu patima și... basta!

*

Hai, să ieșim afară fără un țel anume
Ca să gândim la viață și să privim la lume:
Căci e frumoasă seara, iar vântu-abia adie
Și nu ne-om face grijă ce vreme va să vie.

*

Am închinat o cupă pentru tine
Și-am păcălit destinul înc-o dată...
Orice izbândă vine de la sine...
Atunci când viața nu-i abandonată.
Ce vină port, Părinte, că iubesc?
Nu știu deloc oprești să existe!
Eu darurile Tale prețuiesc...
(Dator este bărbatul să insiste!)

*

Curând, voi fi la întâlnire
Cu cel care ne-a dat Lumină:
Am să-mi asum oricare vină...
Dar nu și taina de iubire.

*

Știu că încalc ades îndemnurile sfinte...
De fiecare dată însă jur
Că n-am să mai greșesc de-acum înainte...
Doar dragoste, din când în când, tot fur!

*

Al trupului păcat nu-i pur,
Se înțelege din Scriptură,
(Dar poate-i faptă de cenzură)
Spre-a nu greși, nu pot să jur!

*

Orice iubire-n lume un dar divin fiind,
Îndemn de viață este și vis neîntristat;
Nemuritoare doruri în suflet se aprind
Și luminează clipa în care-am existat.

*

Din întâmplare, când te-am întâlnit,
N-am cucerit o lume fără lupte:
Instantaneu, de dor, am împietrit...
Astăzi, împotrivirile ți-s rupte...

Penelul conturează iluzii ideale:
E viața o femeie cu suflet de lumină;
Imagini efemere nu te abat din cale;
Numai astfel o afli: eternă și divină!

*

E ca un vis gingașa floare
Ce își oferă desfătarea în grădină!
Vreau să o rup și, pusă la păstrare,
Cei care o priveau nu vor mai avea vină...

*

Când îți aprinzi privirile de dor,
Iar șoapta-ți mă pătrunde blândă,
În clip-aceea îmi e dat să mor:
Că nu te merit - mi-e osândă!

*

Atâta primăvară e în ochii tăi
Că stau în ei lumini să se răsfrângă...
Mi-aprinde raza lor nostalgice văpăi...
Spre a-i privi, oricine-ar vrea să plângă.

*

De-am fi loviți, ca-n ringuri,
De îndelungi nevoi,
Știm c-om răzbate singuri:
Cu dragostea din noi!

*

De iubire mi-a făcut inima explozie,
C-au pătruns în ea, tiptil, visurile lunii mai,
Cu speranțe și-amăgiri, cu-ncântările alai,
Iar de-atunci, mă-mbăt mereu numai cu ambrozie.
În ochii mari și luminați,
Sub văpăi de dorințe mă cufund,
Plâng în mine anii uitați
Și în lacrimi mă întrepătrund...

*

Mi-ajunge clipa vieții. Să piară veșnicia!
Acum doresc iubirea - nemărginirea toată
Astăzi, aici, nu mâine - mă cheamă bucuria;
Cer fapte, nu speranțe - vreau doruri ce îmbată.

*

Renunț la-nțelepciune, la gloriei și putere

Ca să obțin, în schimbul acestor scumpe daruri,
Nu visuri de mărire ori rosturi de-nviere,
Ci clipe de iubire - fantasticul din jaruri!

*

Vacarm, petreceri, muzică, femei cu piepturi goale:
Închipuiți și nostalgii - gânduri căzute-n poale;
Suntem făcuți nu doar din duh, ci și din luturi rele
Ne este dat pe-acest tărâm să respirăm prin ele!

*

Te-am cunoscut la început de vară,
Când florile își deschideau parfumul,
Iar viața noastră o simțeam ușoară,
De ne părea victoria ca fumul...

*

Am rătăcit parcă un veac
Prin lumi cu inimi moarte,
Fără să dau tristeții leac
Și nici iubirii parte.
1958

Suspin în taina lacrimii de seară
Și dorurile vieții mă-mpresoară;
În ruga fugii de însingurare
Iubita mea mă întâlnește iară.

*

Credința s-a-nălțat spre cer,
Privirea s-a oprit pe-o floare...
Plutește dragoste-n eter
Și nostalgii nemuritoare.

*

De sorbi fântâni din adânc
Cleștarul limpede și rece,
Îți stinge-ncet arșița grea,
Dar setea inimii nu trece!
1960

*

Eu am rămas la dumneavoastră, doamnă,
Căci a fost cald, frumos și colțul liniștit...
Învăluți în nostalgii de toamnă,
Am stat la gura sobei și... am ațipit.
1955

*

Vântul smulge frunzele - nimănui că-i pasă!

Noapte-aprinde stelele - dorul greu se lasă.
Toamna este-un anotimp fără remuşcare,
Dragostea n-are răstimp: totdeauna doare!

*

De-ar fi ca să aleg ce-i mai frumos în viaţă,
N-aş căuta puterea, arta, nemurirea!
Eu ştiu c-aş rătăci ca într-o ceaţă,
Căci încântarea mea supremă e iubirea.
Când noaptea-n viaţa noastră trist coboară,
Simţim cum fiecare floare se închide,
În amăgiri iubirea se divide,
Iar lacrima ce-o varsă ne doboară.

*

Scrisori, priviri şi versuri suspinate...
Ce clipe încărcate de parfum!
Speranţe-au fost şi gânduri ne-ntinate...
Cum *fericire* nu mai sunteţi? Cum?

*

Când imploram iubirea ta divină,
Păreai o zână din poveşti desprinsă,
Dar peste ani imaginea-ţi suspină...
Te rog, rămâi în acel timp cuprinsă!

*

Din nou regina nopţii şi-a revărsat parfumul...
Iar eu şi astăzi caut la fericire rime:
Mă-ndeamnă nostalgia să-ţi aflu iarăşi drumul,
Ca visul sfânt al serii în suflet să-l imprime.

*

Poeme îţi rostesc în gând
Şi te privesc din depărtare...
Tu nu mă ştii - te duci râzând,
Eu trist rămân - pier în uitare!

*

Cum poţi să crezi că eu te-aş fi putut iubi
Când nu te alesesem muză a neliniştilor mele?
Fiindu-mi numai vis, nu m-ai putea-nrobi:
Tu doar rămâi femeie - eu înviez din nostalgii rebele.
Cu cât sunt mai departe, fiindu-mi dor de tine,
Iubirea mi se-mparte în lacrimi şi suspine:
Implor în noapte stele şi doruri-jur! - supreme,
Ca-n visurile mele aproape să te cheme...

*

Apleacă-ți iar privirea ta fără păcate
Să-mi vadă dragostea ce pentru tine se revarsă...
Și doar c-o vorbă dulce în viața mea te-abate,
Spre-a-mi alina durerile din inima mea arsă.

*

Când lacrimi sfinte au căzut
Din ochi cu-adâncuri de scânteie,
De ce-am rămas c-un vis urât...
Neliniștea e o femeie?
1961

*

Când mă-ntâlnești în calea ta, câteodată,
Să nu-nțelegi că dinadins te-am așteptat.
Revin în drumul tău, căci încă n-am uitat...
Dar plec mai trist: regret, m-am înșelat...
1960

*

Nu mă mai cheamă lumea ta blazată,
Nu urmăresc himere nicăieri...
Ce-a fost s-a dus, a fost ca niciodată,
Deprinsu-m-am trecutelor dureri.
1959

*

Cu focul de sub pleoape m-a aprins,
Orbita vieții pururi mi-a decis.
Cu vorbe nerostite m-a ucis;
Un satelit îi sunt în necuprins.
Mai cu spor, mai fără rost,
Mulți își vând azi zilele;
Dar mai scump sau fără cost -
Iubirile - cum le-au fost!

*

A căzut o lacrimă când ți-am trimis un gând
Și-un vis, ca dintr-o altă lume, m-a amăgit c-un dor;
O tainică chemare mă-ndeamnă suspinând,
Mă va-nșela - a câta oară? - cu șoapte de amor.

*

Din visurile mele a dispărut iubirea...
Când Universul însuși n-avea altă menire
Îl simt azi în uitare și-ntreb Dumnezeuirea:
Ce-i drept, ce e mister în marea pustiire!?

*

Aprins de dor, m-am răcorit în taină cu sărutări fierbinți
Și-n ochii tăi, adânc m-am scufundat să sorb văpăile ce-ascunzi:
Dar deslușesc îmbietoare doruri unde nu-i cale să pătrunzi,
Încât îmi pare că nu ești aevea și-not în marea de dorinți.

*

Treceam ades pe strada ta, timid, tăcut și-ngândurat:
Stingher, voiam să-ți dăruiesc chiar astrele din Preaînalt...
De ne-nțeles mi-era pe-atunci în dragoste ce-i de-ndurat;
Și dacă, astăzi, deslușesc, spre acei ani din nou tresalt.

*

Chiar dacă, astăzi, știu că niciodată nu mă vei iubi,
Tresar la fiecare zâmbet ce ți se naște din făptură:
Nefericit, privirea frumuseții tale-o voi sorbi,
Până când am să mă-mbăt, de ea aprins, ca de o făcătură.
Ah! Cum oare de-ați fugit clipe de dor nebune!
V-am dezmiardat în gânduri și-am plâns în rugămintे;
Voi, azi, vă stingeți pure - eu cad într-o genune:
Mă chinuie regretul și plâng scriind cuvinte...

*

Te-asemănam c-un înger și, uneori, c-o floare
Când te urmam spre casă, pe vizavi de stradă ;
Mă mulțumeam c-o șoaptă și-n gând c-o sărutare -
Trăiam pe-atunci povestea unde erai naiadă...

*

Unde v-ați dus, unde-ați rămas
Înălțătoare clipe de iubire?
O, cât aş vrea să-mi reîntrați în fire!
Să vă revăd măcar un ceas!

*

La masa cea mai tristă, să vină lăutarul,
Să-nveselească seara, iar eu să uit amarul,
Să-mi cante de iubire, căci de iubire sufăr
Și-nseninat în suflet să îmi golesc paharul...

*

N-am să mai trec nîcînd pe dinaintea porții,
Sperînd, timid, c-am să te văd cumva pe tine:
Ți-am șters definitiv imaginea din mine,
Căci sunt o pradă vie a veacului și-a sorții.

*

Alei umbrite, flori discrete,
O lume blândă, visătoare,
Idile-n taină, ce de fete...
Adolescența-mi unde-i oare!?

IV NEM~RGINIREA CREDINȚEI

Motto:

*Adevărata noastră putere începe atunci
când înțelegem că nu mai putem înțelege.*

S-a întrupat din sine fără tină
Și zisu-și-a simplu... *Dumnezeu*;
A cuvântat și s-a făcut lumină;
Din taina-aceasta desprinsu-m-am și eu!
1997

*

Credința este marea torță...
Cu ea spre începuturi mă afund...

Pe când primea Nimicul forță;
De-atunci, în raza-i pură mă pătrund...

*

Fiind voințe din *Cuvânt*,
Noi suntem clipe din *Lumină*;
Avem un țel și-un legământ...
Dar și-ntuneric, fără vină!

*

Chiar de și-ar stinge soarele lumina,
Sublimu-l vom vedea întotdeauna,
Căci sufletul și-a imprimat retina
Cu-acea credință ce ne e cununa.

*

Împăcatu-m-am cu mine,
Acceptatu-mi-am destinul;
Fie rău ori fie bine,
L-am aflat: El e Deplinul.
1995

*

Deși Dumnezeu este-atât de sus,
Credința-n El noi pururi fi-vom!
Aproape-i însă de noi Iisus
Fiul Domnului și-atât de OM!
1997

În ziua de Crăciun a nins:
E alb, e pur, e sărbătoare;
E darul sfânt dat întradins,
E NAȘTEREA nemuritoare.
1996

*

La Judecata de Apoi,
Vom merge fiecare dintre noi:
Fără pretenții de eroi,
Cum ne-am născut, de ascunzișuri goi.
1990

*

Precum se simte uneori în atmosferă
Că ploaia-i gata-gata să se-ațină...
Astfel, în țara mea, ca la-nceput de eră,
M[^]NTUITORUL iarăși Va să vină...
1997

*

Ce-i taina de viață a clipelor,
Nici când nu va putea ști cineva,
Nici chiar ce-i neliniștea viselor:
Înțelesul divin rămâne-va!

*

Ce e scânteia unei ființe,
Ce-o fi ideea ce-n slăvi ne poartă?
O fi nevoia unei credințe
Sau numai voia c-avem o soartă?

*

Când risipește-n lume genii,
Așa decide Demiurgul:
Le-mparte clipa în milenii
Și uită să le-aprindă amurgul.
Peste milenii tronează Demiurgul,
Filigranându-ne etern destinele:
Ne-nalță-n slăvi ori ne hotărăște-amurgul
În rosturi ce-și resping în veci suspinele.

*

Dumnezeu a făcut mai întâi ființa noastră dintr-ales pământ
Și pentru că a vrut ca viața să fie aidoma din Sine,
El har i-a dat și-a-nveșnicit-o cu suflarea propriului Său Cuvânt...
Dar pentru această misiune se chinuie Iadul s-o dezbine!

*

Ca să exist, a fost nevoie de lumină,
Iar ca să port scânteie, aflu din credință,
Căci din văpăi îmi e suflarea mea divină
Și-aprinsă rază aș ivi și-n suferință.

*

În taina Lui mă-mpărtășesc
De înțeleg să nu greșesc,
Dar jur - a câta oară? - strâmb...
La mila Sa mă regăsesc!

*

Tot rătăcesc cu gândul în trecut
Și tot mai sper în idealuri sfinte,
Căci doru-i jar și mi-e credința scut

Și-n Tine-mi pun nădejdea, drag Părinte!
1985

*

Dar, Doamne, fă-mă strop de rouă,
Sărutu-mi soarelui să-l dau!
Speranța mea nu-i rugă nouă,
Că-s lacrimă și viață vreau!
1985

Trezit din somn adânc în plină noapte,
M-am pomenit c-un înger în odaie...
Despre credință mi-a vorbit în șoapte
Și mi-a lăsat în inimă văpaie...
1997

*

Nu-mi hărăzi amarul impus de-o făcătură
Ce mi-a distrus hotarul și m-a hrănit cu ură!
Dă-mi, Doamne, adevărul și din credință pură
Împropătează-mi dorul de lume și mă-ndură...

*

Când voi fi doar un vis sau doar o tristă neființă,
Nădăjduiesc c-am să găsesc deplină-ngăduință,
Cu-al meu destin a mă-mpăca și-a cucerit Eternitatea
Cu dorul de-a fi vrut să am o simplă viață în credință!

*

Din marmorele vremii, vreau doar o cruce albă,
Ca un stindard al lumii, s-o port distins, drept salbă,
Că-n neagra-mi existență n-am cunoscut lumina:
Credința-i o absență: supunerea mi-e vina!

*

Nu mai aveam speranțe, mi se golise sacul
De doruri și credințe și se dusesse veacul...
Cel ce însă a lăsat Universul mărginit
Mi-a slobozit gândirea: rostul meu s-a împlinit!

*

Ca să-mi fac ordine-n viață, răvășită cum e toată,
Nu i-aș da o altă față, de-aș trăi încă o dată.
Da-mi voi scrie testamentul și-oi omite fala, teama,
Nedreptatea și talentul: de *credință* iau doar seama!

O rază de lumină s-a-ndrăgostit de-un mac
Și, nudă-i, stă întreaga zi de strajă;
O taină de credință m-a cucerit în veac

Și, pură, mă înalță ca-ntr-o vrajă.

*

Aș vrea să am putere de-a crede doar în Tine,
Să-mi Fii singura vrere - chiar să renunț la mine -
Să mă dezbăr de ură, de vicii, de mărire;
În toate-mi Fii măsură, cuprinde-mi-Te-n fire!

*

Am meditat de multe ori la clipa când dai seamă,
Căci nepătrunsa taină de un secol mă tot cheamă
Să urc abruptul ei tărâm, cu ruga ce e-n mine,
Acolo unde toți se duc, se duc... dar nimenea nu vine!

*

Trupul mi-l port prin lume, iar dorul printre stele:
Sunt una cu Pământul și-aidoma cu Cerul;
Aici îmi vreau mormântul ca taină-a vieții mele,
Dar pentru al meu nume voi implora Misterul...

*

Fiind din Tine, clipă, mi-e dată veșnicie;
Din lut având putere, moarte mi-e scrisă mie:
Tu le-ai știut pe toate când mi-ai creat făptura
Și-ai spus să-mi aleg calea, dar nu mi-ai dat măsura!

*

Întocmai ca o rază de lumină ai pătruns
În odaia mea de îndoieli întunecată:
La nesfârșite întrebări deodată mi-ai răspuns;
De-atunci, vieții nu mai am de pus nici o erată!

De la Tine știu să deslușesc frumoasele apucături,
Învățătorule!
Iar dacă drumul îl rătăcesc, Tu mă scoți din fundături,
Îndrumătorule!
Dar cum, ades, eu am greșit, pentru mine-ai suferit,
Îndurătorule!
Când voi întâlni acel Sfârșit... am să plâng nestingherit,
Mântuitorule!

*

Să nu-mi dai, Doamne, succese
Pe care nu le pot duce!
Mi-ajung visele alese;
Ele-mi sunt propria cruce.

*

Suspin în existență, mă tulbură pieirea;
Ce scop au toate-n lume, ce rost nemărginirea?
N-am însă înțelepciunea să deslușesc misterul...
Sunt obosit de gânduri, îmi dau credinței firea!

*

Mă duc. Am zăbovit destul. Mă duc.
Dar știu încotro, oare, s-o apuc?
Ce las frumos pe-acest Pământ? Ce las?
Auzi-mi, Doamne, ruga mea din glas!

*

De bat la orice poartă, cu harul bun eu o deschid,
Spre a-ntâlni o lume ce-ar vrea să mă asculte;
Când n-am însă credință, mă prăbușesc ca-n vid:
N-am nicio biruință - rostesc parcă insulte.

*

Avut-am de la cin' să-nvăț Golgota cum să urc:
Am suferit și am gemut - c-a fost atât de greu.
Știu, lacrimi multe am vărsat, cum vrut-a Dumnezeu,
Dar mi-am păstrat credințele și drumul îl descurc.

*

Nu m-am temut de moarte, ci de urât mi-e silă,
M-am pregătit din vreme să nu-i ajung de milă;
Îmi port în suflet harul, căruia-i spun credință -
Oricât de grea e clipa eu trec de suferință!

*

În toată viața mea am dat visări iubirii,
Și rost am închinat pe față răzvrătirii;
Dar pentru harul pur, m-am străduit, cucernic,
Să deslușesc ce sens ne-arată Cel Puternic.

*

Îmi este îndeajuns urgia damnată
Și-amarul destin pe care l-am dus:
Mi-ajunge să mor o singură dată -
Vreau, cât mai trăiesc, să înviez prin Iisus.

*

Când versuri îpleteam cu doruri de lumină,
Îmi ascundeam speranțele în rugăciuni,
Credință imploram și-o așteptam să vină

În vatra vieții pângărită de minciuni.
1997

*

Pe câmpul spulberat de vânturi,
În viața lungă de pădure,
Semăn iubirea în pământuri,
Credință-având și lacrimi pure.
1996

Vin dintr-o lume de-nșelări, având speranțe oarbe:
Din robia vieții triste prin revoltă mă trezesc
Și-mi smulg sufletul din ura cumplită ce îl soarbe...
Vai, Doamne! După iubire și credință cât tânjesc!

*

Cândva, n-aveam nimic să spun,
Decât ce-n taină-mi dicta ura;
Azi, n-aș putea să mă răzbun...
Căci doar credința mi-e măsura.
1994

*

Sunt multe rele-n lume; de-aș vrea să le străpung,
Ar fi o aventură: cinci vieți nu îmi ajung!
Dar am găsit remediul: mă fac mai bun chiar eu
Și scap de o povară; păcatele-mi alung!

*

De mă zidește în credință,
De-mi amintește de iubire,
Iau din durere fericire:
Orice-nălțare-i suferință!

*

Din văgăuna existenței mele, îmi ridic privirea
Spre stelele ce-mpodobesc credința și nemărginirea,
Dar nu mai sper să zbor în libertate, căci visele-mi s-au frânt:
Răpus de nedreptate, las rugăciunii ultimul cuvânt!
1997

*

Sufletul nostru-i râu paralel veșniciei:
Șuviță dintr-o sperată pace divină
Și rază din harul suprem venit armoniei,
Transpus în doruri de timp, de vis și lumină.
1997

Mi s-a impus Destinul, dar mi-am ales credință;
Nu am dorit pedeapsă, nici de-aș fi fost chiar slugă:
Înfrângerea-mi vicleană o schimb în biruință,
Că-n disperarea vieții, revolta mea e rugă.

*

Multe poveri ne-au istovit
Și multe gânduri ne-au durut:
Nădejdea însă s-a ivit,
Credința nu ne-a dispărut!

*

Când vom putea clădi altare,
Dreptatea-și va fi spus verdictul
Și, îndemnați de visuri clare,
Cu iadul vom sfârși conflictul...

*

Nu caut vina veacului bezmetic
Pentru înfrângerile-mi suferite,
Dar mi-a ucis, în jaful lui eretic,
Atâtea rugăciuni neoferite.

*

Îmi simt chemarea vieții și-nfrunt oricând durerea;
Răpus de întristare, nu-s frunză în văzduh,
Speranța îmi e zborul și-am aripe iubirea;
Credința mi-e făclie: îmi trag din dânsa duh!

*

Ura-i motiv, la mulți, de îmbătare,
La alții, gloria e doar trăire;
Ce tristă soartă omul nostru are
Când nu ia din credință izbăvire!
1995

E rugăciunea cea mai bună cale
O lume după voia noastră să zidim;
Căci Dumnezeu ne este dat doar să-l iubim,
Nu să-i decidem rosturile Sale.
1996

*

Prin glasul mamei mi-a pătruns în suflet Dumnezeu
Și pretutindeni întâlnesc în viață crezul ei:
Simt grijă și-ndurarea când este cel mai greu,
Căci El este mereu prezent, chiar de nimic nu vrei!

*

De-atâtea ori te-am implorat, Destine, să mă vindeci
De dorul meu înflăcărat, redându-mi liniștea în veci!
Dar m-ai lăsat să rătăcesc prin veacul de durere
Și-abia acum îți mulțumesc, căci mult mi-ai dat putere!

*

Sunt fericiți aceia ce nu s-au înrăit
Sub apăsarea vieții și-n sila ce-au trăit:
Mai pot să aibă încă credință-n Dumnezeu;
Au viața o poruncă și crezul - apogeu.

*

O stea am vrut pe cer să se aprindă,
Din nou un mag spre ea să ne îndrepte
Și din urgii să ne desprindă;
Sperăm ca Dumnezeu să ne accepte!

*

M-ai învățat să iert, Părinte,
Iar urii-n piept să nu-i fac loc;
Dar pune-o stavilă-nainte,
Căci prea mă pun durerile pe foc!
Doar Supremul Creator ne definește soartă:
Iubiri, speranțe, glorii ni-s toate cântărite
Și ni-i fixat hotarul pe o îngustă hartă -
Virtuți ce nu-s din Sine în veci ne sunt oprite!

*

Sosim mereu în șiruri nesfârșite
Și-n valuri fără număr tot plecăm;
Ducem cu noi visări neîmplinite -
De necredință să ne vindecăm.

*

Caut fericirea, dar găsesc durere.
Judec rostul vieții - fără vreo cădere;
Dumnezeu ne uită... Îngerul mă ceartă:
Păstrându-ți credința dobândești putere!

*

De nu mi-aș duce crucea, nu te-aș iubi, Iisuse:
Nu știu de se sfârșește, dar simt numai durere;
Robind, fără credință, speranțele-s apuse,
Abis este trăirea, iar visul - o cădere.
1987

*

Orgoliul rațiunii înșală existența:
Nu știi de ești o clipă ori veacuri porți pe frunte,
Dar ai mândria oarbă că ești însăși prezența;
În necredința lumii trufia-i cât un munte!

*

O, ce iluzii triste să crezi că ești puternic,
Că tu ești bun la toate, iar altul e nemernic!
Făptuitorul vieții ne cântărește soarta:
Suntem cu toții umbră în MARELE-NTUNERIC.

Credință are omul și gânduri minunate;
Speranța și iubirea îi sunt nemăsurate,
Are visuri de înger, priviri adânci și gură...
În toate însă Domnul a poruncit măsură!

*

Multe idealuri, de-a lungul vieții, am trădat:
Am renunțat la luptă, la bine, la dorință;
Robiți în grele cazne, mințiți neîncetat,
Nici nu mai suntem oameni: n-avem nicio credință!

*

Doamne, cât ne mai suporti
Cum, bezmetici și netoți,
Batem pe la alte porți:
Iartă-ne dacă mai poți!

*

Cândva, aveam mai multă teamă
De duhul bun - chiar de cel rău;
Când ne-am desprins de Dumnezeu,
De nimeni n-am mai ținut seamă...
1995

*

Multe fapte rele am tot săvârșit,
Pentru care, Doamne, azi îți cer iertare!
Eu iubesc atâtea... iar Tu-mi dai uitare -
Știu, păcatu-i mare: nu-s desăvârșit!

*

Mi-ai dăruit speranțe fără să arăt credință,
Căci îndurare lepezi și multă-ngăduință;
Eu nu urmez îndemnul pe care-l întrupezi,
Căci, înrobit plăcerii, m-ascund: Tu să nu vezi!
Se-nalță câte-un Babel menit tagmei obscure,
Să pară cel mai mare, nerod chiar dacă este:
Nu mai vrea nimeni astăzi trăirea să și-ondure;
Pretind o altă lege - credința să-și abjure!

*

Am tot sperat ca lumea să-nțeleagă
Ce rosturi Jertfele i-au împărțit...
Dar nu mai e în stare să aleagă,

Căci crezul ei cu ceru-i ne-nfrățiț.

*

Nu am avut curaj să recunosc păcatul
C-am săvârșit atât de multe rele fapte;
M-am amăgit, o grea trufie mi-a fost datul;
Astăzi regret: am în simțiri cumplită noapte!

*

Când am fost în viață buni și când oare-am fost răi?
S-o da răspuns la toate când ști-vom alte căi...
Când, dezbrăcați de pațimi, ne vom înfățișa
În fața Celui înfruntat și-a îngerilor Săi.

*

Chiar la o mare suferință,
Atunci când ne încearcă Dumnezeu,
Ne comportăm ca și un fariseu
Și plângem cu perfidă pocăință.

*

Punând o sfidătoare întrebare,
Atunci când suntem plini de suferințe,
Edificiul existenței noastre moare:
Exiști, într-adevăr, Tu, Doamne, oare?

*

Bine-i, Doamne, ce-ai făcut, doar că traiul e urât,
Zâmbetul necunoscut și sufletul zădărnit:
Ai lăsat neliniștea în ființa omului
Ca omida lacomă în coroana pomului!

V

IDEALURI UCISE

Motto:

Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie.

Ioan 1, 23

Ce veche e, Doamne, nedreptatea, ce veche!

*În memoria tatălui meu, Stan Țarălungă
și a fraților săi, Radu și Stanciu*

Mai simt și-acuma anii lungi de spaimă,
Când zăngăneau cătușele-n surdină,
Urmând trădărilor de trista faimă,
De putrezeai în temniți fără vină.
1994

*

Captiv fiind în atmosfera morții,
N-ai cum să crezi că libertatea te învie;
Tu nici măcar nu știi să-ți blestemi sorții
În mărginirea ta nimicu-i veșnicie!

*

Noi am iubit mereu, ca-ntăia oară,
Revolta clipei ce-așteptam să vină
Și i-a fost dat speranței să nu moară,
Iar libertății calea să ne-ațină!
Decembrie 1989

*

Când viața-mi stă să treacă, resimt elanul tinereții
Cum reaprinde doruri și sufletu-mi învăpăiază;
Alerg în plină stradă să intru-n lupta sfântă-a vieții
Și-adânc mă-nchin, Părinte, căci libertatea înviază!
1989

*

Am fost treziți din agonia vieții
De tunetul rebel al libertății;
Ne ștergem ochii triști, numărăm morții
Și mântuire implorăm dreptății.
1990

Libertate! Cât te-am așteptat!
Ai venit la noi cu-atâta moarte!
Este-acesta propriul tău oftat,
Dar credinței numai tu-i ții parte!
1990

*

Am așteptat revolta patruzeci și cinci de ani,
Acea minune pururi sfântă a unirii
Ce lumea o renaște, scăpând-o de tirani,
Iar libertăți-i află calea nemuririi.
1990

*

Când patria era un câmp al tuturor, cu flori,
Din siberii au năvălit puhoai de ninsori:
De-atunci, în sufletele noastre e numai viscol,
Iar libertatea sfântă a-ncremenit în secol.

*

Cugetul din nou ne este otrăvit,
Se atentează grav la libertate,
În sărmana țară crima s-a ivit,
Iar înspre Est se pregătesc armate...
1994

*

Va mai urma o iarnă - i-om îndura povara,
Ne-or potopi sibiiri - vom fi ca o icoană;
Dar în rotirea vremii survine însă vara
La fel cum libertatea învinge o prigoană.

*

Așa e viața noastră: să inventăm canoane,
Să ne-amăgim cu visuri, mințind realitatea,
Să nu știm să ne zbatem, s-avem soacre cucoane,
Și s-acuzăm că alții ne fură libertatea.

Nimic n-au oamenii să prețuiască
Mai mult ca Sfânta Libertate,
Dar când tiranii o ard ca pe-o iască,
Lumea preferă în moarte să trăiască.
1990

*

Când am fost ieșiți în stradă,
N-am luat din inimi foc,
Nedreptatea să o ardă:
Se reface iar la loc!

*

În era-n care am trăit, noi singuri ne-am ales mormântul,
Nu ne-am opus din răspuțeri, noi înșine-am ucis cuvântul.
Nu-i de mirare că nu știm care e drumul Libertății;
Prin sufletul pustiu și gol domnește teama, bate vântul!

*

Am deprins să-mi depăn gândul,
Torcând un caier de dureri;
Libertății nu-i știu rându:
Trăiesc în calvarul de IERI!
1995

*

Mult am sperat în clipa libertății
Și aripi visurilor le-am tot pus,
Dar pradă m-am trezit absurdității
Acestui veac din ură recompus.

*

În afară sunt de adevăr,
De libertate nu am parte,
Mă iau dușmanii în răspăr...
Regret și mă afund în moarte!
1984
În fiecare zi apare-o altă lege
Ce Libertății nu-i mai lasă parte;
Nimic din viața noastră nu se mai alege,
Ne-ntoarcem în durere și în moarte!
1996

*

Țurați de orișice avut,
Românii nu mai sunt ai lor:
Istoria i-a revândut...
Mor visurile pure. Mor!

*

În Decembrie, revolta nu m-a scos în stradă...
Eu nu am ars cumplit în vâlvătaia asasină
Și nici n-am suferit de-a gloanțelor dementă promenadă;
Rugină peste viața mea s-a așezat. Rugină!

*

Nădăjduiam spre libertate cu fiecare cugetare
Pe care o scriam în taină, pe care o voiam un clopot;
Vorbeam în Morse prin răsunset și îndemnam spre meditare;
Credeam că-n vuiet de suspine, va ieși lumea-n stradă - tropot.

*

Am viețuit în nebunia unui veac
A căruia crimă a-ngrozit Pământul:
Mulți învățați au socotit că-i doar un fleac,
Dându-și puterea și consimțământul!

*

M-a scos revolta-n lume și mi-a redat avântul,
M-a recreat din hume ca la-nceput Cuvântul:
Azi, rostul are nume, străin nu-mi e Pământul,
Credințe am anume, nu mă răzbate vântul...

Au gândurile mele un profund regret:
Sunt revoltat și trist, n-am rime;
Am asistat cum secolul barbar, șiret
A-nfăptuit cumplite crime!

*

Nu-i timpul clopotul să-l trag,
Nici toaca să răsunе?
Vom aștepta veacul întreg
Revolta să ne-adune!

*

Din dragostea ce-ți port te cenzurez, democrație!
Își fac prin tine veacul violența și dezmățul,
Abuzul, viciul, nebunia, dorul de beție;
Și nu știu, Doamne, ce să fac! Tu dă-mi din nou învățul...
1997

*

Ce ghinion pe mine să fiu contemporan
Cu toți vadimii zilei, c-un Roman ori Brucan!
Dar îmi voi duce crucea: îmi va fi vatră țara
Și-i voi ara grădina! Cu fierul. Primăvara!

*

Am tot sperat durerea să se curme,
Cum se sfârșește iadul în Apocalips:
Comunismul să piară fără urme,
Înmormântat într-al pământului gips!
1990

*

Eu nu mai cred de-o vreme în zodia cea bună,
Căci simt cum mii de rele în jurul meu dansează:
Bezmetice concepții pe oameni se răzbună,

Ei ard în teama vieții, dar... nu interesează!

Trăiesc în lumea fără suflet,
Colind prin veacul deșăntat,
Purtându-mi chipul fără zâmbet
Cu teamă-n crezul înălțat.

*

Am găsit o rimă pentru aforism,
Vai, ce tristă farsă: este... comunism!
Ce nepotrivire: unu-i dor înalt
Ca o mântuire; moartea-i celălalt!

*

Când pătrund în aforism, eu nu mai respir;
Doar inima-mi pulsează, de parcă iau mir;
Când gândesc la comunism, îl simt ca pe vampir;
Doar moartea îl urmează, ca într-un delir!

*

E puțin adevăr în conștiința mea,
Sunt îndopat cu ură și minciună:
Nu-ntrevăd câte dureri ucide lumea...
Doar tinerii spre moarte iar se-adună!
1996

*

Nimic n-am regăsit din idealul vieții;
Iubirea din străbuni pare o tristă jale,
(Nici nu mai e cotată la bursele pieții)
Distrugem astăzi, orbi, credințele regale.
1996

*

Timid, am stat în umbra cărților
Și le-am sorbit înțelepciunea ca pe-o mană:
Târziu, trezit în jaful hoților,
Nimic n-am mai găsit în viața mea sărmană.
Din asupriri tirane, prin răbufniri de veacuri,
În clipe de icoane, ies oamenii în stradă
Și împotriva morții dezlănțuie atacuri,
Dându-se grija sorții și răzbunării pradă!

*

Nu pot nicicând să mă desprind de suferințele trecute,
Orice-aș gândi, orice-aș visa, obsesia terorii e prezentă
Și, chiar dacă iubirii-mi din frumusețe-s renăscute,
Suspîn în existență răspândesc ca moștenire inerentă.
1997

*

Mi-au închistat nemărginirile,
Dar am zburat din jalea veacului:
Mi-au ars credința și iubirile,
Dar tot visez lumina liliacului!

*

Ţămenii stau iar ascunşi, nu mai ies în stradă,

Şuşotesc după uluci, nimeni să nu-i vadă:

A ajuns la cârmă iar comunistă gardă;

Doamne, iartă-mă c-o spun: focul să o ardă!

*

n.c. şi e.c. au fost condamnaţi la moarte înainte de proces

Morţi n-am vrut să fiţi, am vrut să suferiţi:
S-aveţi doar lacrimi şi sufletul rănit:
Numai firimituri să nimeriţi;
(Să fiţi voi un *vierme de hrănit!*)

*

Chiar de-mi va fi povară al vieţii aprig zbucium,
Cu cei plini de ocară n-am să mă-mpac nicicum:
Le voi sfida făptura vândută înşelării
Şi-oi obloji arsura lăsată-n visul ţării.

Că iubesc melancolia este veche comportarea:
N-am avut cruzimea luptei, nici tupeul în afaceri;
M-au sedus însă-n junie zborurile şi visarea,
Zbaterea din nedreptate şi speranţa în prefăceri.

*

S-au strâns mulţimi pe stradă, în evul comunist,
Să sfâşie, ca pradă, un secol crud şi trist;
Dar viaţa e tot sumbră... n-am lumii ce să-i spun ,
Din nou ea plânge-n umbră, iar eu simt cum apun...

*

Am trăit în epoca de cumplită oprinare,
Când omul a fost îndopat cu dureroasa ură;
Şi pentru că n-am scos nici măcar o biată murmurare,

Visurile mi-au crescut precum o strâmbătură.

*

Nu voi mai strânge în inimă durere,
Îmi blestem soarta ce mi-a dat putere,
Mă încuscresc cu dracii la vedere
Și-n iad îi duc să le pun smoala-n fiere.

*

Îmi este-atât de greu, ca să nu uit trecutul,
Căci peste viață el mi-a trecut ca tăvălugul,
Iar ogorul viselor l-a-nsângerat cu plugul,
Deși doar idealurile-mi erau scutul.

*

Încă port în minte vremuri asuprite
Când zâmbetul curat era ucis pe gură:
Din ochi curg veșnic lacrimi opărite,
Iar sufletul meu plânge de atâta ură!
Am uitat istoria, am plecat din țară...
- Ce-ți va face sufletul, ce-ți spun amintirile?
- Voi cunoaște gloria, voi strânge-o comoară...
- Îți va plânge zâmbetul, te-or arde iubirile!

*

Ne-am ascuns gândul în tranșee și asuprirea în morminte,
Tăind tuleiele de aripi de câte ori voiau să zboare:
Ca să putem chema la luptă, formam pădure din cuvinte
Și ascunzișuri din poeme, spre răzvrătiri mântuitoare.

*

De când lumea stă să se destrame
Și îngerii românilor au plâns,
Copiii noștri suferă de foame,
Iar ura dintre oameni viața a restrâns!...

1997

*

N-a fost minciuna farsă de salon
Ori o novice glumă de puștani;
Au fost blesteme, foame, ghinion,
A fost o moarte patruzeci și cinci de ani!
1995

*

Cugete bolnave de putere
Cu mofturi râncede îmbracă veacul,

De picură-n suflete durere,
Iar asuprirea nu-și găsește leacul.

*

Trăind în lumea credințelor pângărite,
Avem speranțe și visuri interzise:
Toate împlinirile sunt murdărite,
Iar idealurile-s din zbor ucise.
1996

Rătăcesc prin lume mulți români:
În patria lor ei n-au casă;
Sunt blestemați, ca niște păgâni,
Nici când din moarte să iasă!
1994

*

Venim din comunism precum din preistorii,
De grele suferințe-mpovărați;
Idealuri având înșelătoare glorii,
În cugete fiind pe veci trădați.
1994

*

Pentru credința noastră de-a pururi ne vom bate,
Vom răzvrăti imperii, vom pedepsi despoți,
Ne-om înfrăți cu regii, cu îngeri de se poate;
Vom alunga prostia și comuniștii toți!

*

De ne-or huli urmașii, le sunt recunoscător:
Dezice-s-ar de lașii veacului înșelător;
Ne merităm osânda unei supreme-acuze;
Moartea ne-a fost ofranda de ură și de scuze.

*

A hoit duhnește balta și-i sânge scurs în păpuriș:
În lagărul de muncă a mai murit și azi un om;
Dureri din inima-i tresaltă, la câini zvârlită pe furiș;
Revolta e adâncă... dar *Salcia*-și face rizom...
Salcia - Piatra Frecăței - 1955

*

Cum poate disperarea mea să se audă
În veacul surd și afundat în bălțile de sânge?
E blestemat cutremur epoca zăludă:
Se frânge idealul fiecărui om. Se frânge!
A trecut urgia într-o noapte peste noi:
De-atunci sunt bieții oameni bolnavi, săraci și goi;
Urât apune veacul vândut unui blestem!
Am vrea o moarte scurtă: atâta mai putem!

*

Mulți oameni n-au nici măcar o bucată de turtoi
Ca-n vremea foamei din patruzeci și șapte,
Căci este multă sărăcie și jaf aici, la noi,
Deși prin țară curg râuri de miere și lapte...
1996

*

Că stăm la nesfârșite cozi,
Unde speranța se restrânge,
O merităm: suntem nerozi -
De-accea viața noastră plânge!

*

Noi n-am trăit în suferință
Și n -am văzut nici lacrimi de părinți -
Ne-am pus în gând câte-o dorință...
Pe ei prigoanele i-au scos din minți!

*

Împotmoliți în falsul vis,
Au vrut să zboare din noroi,
Dar aripi nu au mai deschis;
Nevoi doar au rămas. Nevoi.

*

Am fost o lume de schilozi,
Cu timpul n-am ținut cadența;
Ne-am umilit printre aprozi
Și ne-a strivit indiferența.
Ne-a învins cândva teroarea ce destupă lacrimile,
Ofilindu-ne în mugur primăvara visurilor;
Rămânând orfani de doruri, ne-au aprins doar patimile,
Nemilos simțind în inimi rana dictaturilor.
1997

*

Când din țară comunismul a pierit,
Negura minciunilor s-a destrămat,
Iar Pământul a rămas dezgolit:
Doamne, cumplite crime s-au arătat!
1997

*

Va rămâne veacu-n care am trăit,
Ca un geamăt veșnic de durere:
Îndurarea n-a avut putere...
Îngerii vor plânge pân' la Asfințit!

*

Ne-am vândut frumusețea vieții pe daiboj,
Făcându-ne *mari membri de partid*
Am vrut s-avem înscrisă moarte pe răboj
Și să cădem oficial în vid!

*

Închis în izul dogmei de partid,
Am adunat în suflet patimă și ură,
Și am crescut strâmb: o pribegită făcătură;
Progenitura unui veac fetid!

*

Cu picături de fericire
Sau jumătăți de bucurii,
Ne-am trăit veacu-n asuprire
Și-am putrezit în pușcării.
Deși credeam că dogma e minciună,
Noi comunismu-n adevăr îl botezam
Și-l răspândeam în lumea fără vină,
Inconștienți de crima ce-n suflete sădeam.
1990

*

Bețivii, hoții, lașii, mari trădători de neam
Ne-nșeală, mint, sfidează, adoră chip de zeu,
Ne iau trecutul, fala, pe însuși Dumnezeu:
Prin limbă și credință însă păstratu-ne-am!
1963

*

Progresul totdeauna lumea o transformă;
Ce-i vechi, bătrân, gândește altă limbă,
Cel mai umil veșmânt preferă noua formă,
Numai prostia-n veci nu se mai schimbă...
1986

*

Dacă petele solare progresează,
Ai, desigur, vină foarte mare!
Gândește brusc și, grav, o consemnează
Insul care fără bârfă moare.
1988

*

Unii vecini au ochi frumoși și fața blândă,
Fără temei sunt însă răi și stau la pândă:
Ei vor a ști cui ne-nchinăm, ce dor ne poartă;
Că viețuim pe-acest pământ ne cer dobândă!

*

Atâta ură-i pe Pământ
Și ne-ncetat suspine,
Dar nimeni n-are un cuvânt
Să spună că nu-i bine!

1984

Câte suferințe-a strâns
Secolul de ură,
I-a dat omului, de plâns,
Suflet trist, de zgură.
Măzăreni, 1956

*

Într-o lume pură de lumină
O genune de durere s-a ivit;
Demoni plini de sânge poartă vină
Pentr-un secol groaznic, parcă... nesfârșit!

*

Trăind în lumea timorată
De persecuții și nevoi,
N-am dus o viață-adevărată:
Ne-am bălăcit ca-ntr-un noroi.

*

Azi, dezvoltăm democrația,
Urmând fideli vechi țel politic
Care-a impus ca România
Să se întoarcă-n... Neolitic.
1996

*

Aducem jertfă interesul țării
Și nu ne pasă c-o vedem trunchiată:
O părăsim în pragul disperării
Dar sugerăm că-i numai deochiată...

*

Tot năvălesc barbarii pe la noi
Venind din stepe-ndepărtate,
Credințe dragi aruncă în noroi:
Ne stingem triști, murim în toate!
1954

N-avem demult gânduri înalte;
Rătăcim fără speranțe,
Supuși mereu ai unor alte
Prioritare instanțe.
1987

*

Crezând într-o doctrină oarbă,
Am făurit un searbăd vis,
Dar ne-am trezit plângând în barbă
Și, disperați, ne-am sinucis...

*

Azvârliți din cuib cu dușmănie
De un intrus urât, hain, cu pliscul mare,
Sărmanii pui, azi, țipă prin pustie
Dezmoșteniți, vânați, închiși, fără de soare.

*

Îndoctrinați cu teorii haine,
Au smuls din viață adevărurile sfinte,
Putând o lume-ntreagă să dezbine,
Iar țara s-o sădească numai cu morminte.

*

Veacul meu, fiind păgân,
M-a hrănit numai cu ură:
Credința-învățat s-o-ngân,
Nu m-a curățat de zgură...

*

Asta-i toată tevatura
Ce s-a perindat prin viață:
Ne-am spetit cu-nvățătura
Să ne bâlbăie-o paiață!
Uitarea oblojește veacul
De răutăți și de suspinuri,
Cum foamea satură săracul
Ce se gândește la festinuri.

*

De-aceea e în lume multă negliobie:
Spre a le fi unora bucatele mai dulci;
Sunt forme noi în lumea mare de robie,
Sunt vechi năravurile în care te tot culci!
1988

*

Atâtea crime comunismul a făcut,
Cât într-un secol iadul nu visează!
Și totuși profitorii îl vor renăscut,
Imploră răzbunare și oftează...
1994

*

Măreață nu-i nicio zidire comunistă!
La temelia lor stau nedreptăți cumplite;
Preamărindu-le iar, e-o faptă defetistă,
Spre a-nșela și-ascunde dogmele falite.
1994

*

Trăiau cândva oameni frumoși cu gândul pur și doruri vii;
Dacă ne-au fost cumva strămoși suntem rușinea lor, nu fii:
Ei au murit ca bravi eroi, înnobilând acest pământ;
Nimic, azi, sfânt n-avem în noi: suntem o pulbere în vânt!

*

Când ne simțim persecutați, noi implorăm democrație,
De nedreptate acuzând pe toți cei care-s la putere:
Dar de avem un interes, uităm cum trebuie să fie
Și, transformați în aprigi barzi, blamăm pe cei ce-au altă vrere.
Zadarnic ne ascundem crezând că n-avem nicio vină:
Conștiința însă este necruțătorul jude;
Trăim în sfere-nalte, dar multă lume-n jur suspină;
Chinuri nu ne-au dat de veste- trădăm ca niște iude!

*

Nu s-a purtat ca un creștin față de mine Veacul:
Mi-a mușcat adânc din visuri și a picurat otravă,
Făcându-mă, cât voi trăi, să nu-mi mai aflu leacul...
Și tot așa semenii mei- mă pierd ca o epavă!

*

Democrația este zână-aleasă...
Motiv pentru tiranii din tot hăul
De-a se-mbulzi sub masca ei frumoasă,
Să-și poată răspândi în lume răul...
1997

*

Înșelăciune de idei, răstălmăciri voite
Sunt toți aceștia, vai de ei, paiate pocăite
Ce-și caută un loc retras, mimând naivitatea,
Dar sar când lumea e-n impas să-i frângă libertatea!

*

Poeților C.V.T. și A.P.
Motto: *Rareori om, degeaba poet!*

Puterea comuniștilor s-a dus,
Dar își fac loc rebeli patriotarzi:
Dau iar din coate să ajungă sus,
Chiar terfelind înaintașii barzi!
1997

*

Au suferit precum Iisus părinții,
Copii le-au murit în disperarea străzii,
De Dumnezeu le poartă grijă minții...
În timp ce criminalii o fac astăzi pe sfinții.

1994

Impulsivi, cum îi știm, și obraznici,
Schimbându-și bulendrele,
Comuniștii, la fel de fățarnici,
Își fac din nou mendrele...

1994

*

Motto: *Măi, animalule!*

- Ion Iliescu, președintele României

Mai sunt printre români
Pungași de conștiințe;
Cu suflet de păgâni
Ne cred alte ființe.

*

Motto: ... *au întinat idealurile socialismului.*

- Ion Iliescu, președintele României

Regretă-amarnic unul timpurile duse
Când, prea vândut, de soarta țării nu-i păsa,
Căci huzurea în fărdelegile ruse,
Iar fapta de trădare nu îl apăsa.

*

Străine, tu, fără de nicio țară, ce tot cauți astăzi pe la noi?
- De mai mulți ani și-o tristă vară, îmi caut biata viață prin noroi.
- N-ai niciun drept! Hai du-te înapoi! Mai ai vreo vatră de

pământuri sfinte?

- Nimic! Numai durere și nevoi: mormintele strămoșilor.

Morminte!

*

Nu-s pedepsite nicăieri prostia și demagogia,
Încât ai voie să înșeli, să spurci, să minți în gura mare:
Din ură faci iubire, din pungășie- cinste, din adevăr- magia;
Poți chiar să te prefaci că ești cucernic- cu nerușinare!
Nu mai pândesc tâlharii astăzi prin nicio pădure;
Au învățat să intre-n parlamente și să jure
Cum le dictează interesele- cum le e bine:
Păcat să dai în cap, la drumul mare, c-o secure!

*

Politica de prin ziare
O luptă e ca între fiare:
Dacă sfârșesc vocabularul,
Se folosesc atunci de... gheare!

*

În inima mea-ntristată, jalea nu e a iubirii,
Nici a gloriei uitate ori a nemulțumirii firii,
Ci-i a arșiței de zgură pentru viața înșelată
Și reprefăcută-n ură- cu otravă mutilată.

*

Te bați cu pumnu-n piept că ești un mare patriot,
Dar trupul tău întreg doar în huzur e lălăit:
Când nu lupți în tranșee, cu toții, laolaltă, cot la cot,
Pentru al țării vis, nicio durere n-ai trăit!

*

Din evul încărcat de ură,
Cei care ne pândeau la ușă
Au dobândit, ca o dresură,
Îndemnul de a fi căpușă.

*

Negăsind o răutate pentru noi, cei de pe Istru,
Dar împinși de-un val de ură, unii trec mereu de Nistru...
Or fi vrând alte întinderi? Nu le-ajunge Răsăritul?
Cum, atunci de cer pomană? Diavolul le e pocitul...
Revolta noastră-i scrum, de visuri n-avem parte -
La fel cerșim pe drum pân-om intra în moarte:
Acciași criminali se regroupează-n forță;
Ne stingem abisali fără de nicio torță!

*

Te-nvață unii să nu spui pe față,
Cum veacul nostru și-a făcut dușmani:
Vor adevărul să îl coși c-o ață-
Pe care să o schimbe, după ani!

*

Sfântă Revoluție! Ne-ai renăscut la viață,
Dar au murit copii, frumoși precum sunt crinii,
Uciși fără de milă de cei ascunși la față -
În umbra marii jertfe prosperă asasinii!

*

În curând, o altă guvernare va să vină:
Nicum nevoie n-are de cincisprezece mii de semeni,
Căci folosește minciuna ca pe o lumină,
Înșelându-ne, de parcă în prostie am fi gemeni.

*

Lui Corneliu Coposu

Atunci când stelele mor,
Universul luminează;
De-al luptătorilor dor
Plânsul lumii e o rază...

11 noiembrie 1995

*

Lui Corneliu Coposu

Îs-a jertfit puterea, voința-i e-mpietrită,
Dar în credința lumii mai poate să ne-ndemne,
Căci propria sa pildă rămâne neoprită:
Toate suferințele ne sunt divine semne!

11 Noiembrie 1995

*

Din asuprirea cruntă, ieșim astăzi luptând:
Durerile ne stingem, credință implorând;
Nu ne-nspăimântă moartea, iar viața n-o cerșim,
Suntem sortiți să-nvingem deoarece iubim!

Decembrie 1989

*

Ce de lume umilită
A născut teroarea!
Doamne, dac-ar fi unită
Și-ar găsi scăparea!

1988

*

Oricât n-am vrea, purtăm în noi
Prin era oarbă și zăludă
Povara anilor de trudă,
Nemulțumiți și-n suflet goi.

*

M-aprind de doruri ca întâia oară,

Redobândesc credință, îndrăzneală;
Durerea, teama nu mă împresoară:
Revolta străzii-i rugă personală!

1989

Nu există lume fără legi,
(Chiar viața are sensuri date);
Gândurile, să le înțelegi,
Cer norme sfinte respectate.

1991

*

Să nu vrei răzbunare când ai învins în luptă:
Având pe frunte lauri, să nu-i mânjești cu sânge;
Învinșii mor în cuget: speranța le e ruptă!
Când ești prea plin de tine, ce multă lume plânge!

*

Când viața este sumbră și de teamă te cutremuri,
Nu te ascunde-n umbră, nu suspina sub vremuri:
În orice disperare, când plânsul e un muget,
Revolta e salvare și bucurie-n cuget.

*

Niciodată lumea nu va mai trăi
Drama luptelor sălbatice de clasă:
Chiar dacă în suflete ne-am înrăi,
Dumnezeu nu ne va da o soartă ticăloasă.

*

Azi, nu ne mai pândește nimeni în taină pe la uși;
S-a dus Securitatea și nu mai sunt în țară ruși:
Dar încă păstrăm teamă și-n cugete avem dureri,
Ca oarbă moștenire din sila anilor mizeri.

*

Pentru ruși nu-ncepe alt mileniu,
Ei încă sunt la început de eră:
Violența-i sfântul lor domeniu;
Migrația spre vest o au himeră...

Nu vom putea descrie imensa bucurie
Pe care ne-a adus-o revolta din robie,
Căci moartea-a descompus-o jertfirile supreme,
Iar viața ne-au impus-o cei ce-s eroi prin vreme.

*

Eu știu că nu-s deloc pe placul multora dintre confrați
Atunci când în minciună adâncesc dreapta toporișcă:
Acești blajini de soarta lumii nu se simt vinovați;
Deși o-mbracă gravi în doliu, o joacă-apoi la rișcă!

*

N-ai timp, copilule abia ivit, să gângurești și să alinți păpuși:
Ești Evul așteptat de Infinit să aperi viața de dușmani intruși;
Destin moșit în grele suferințe, îți este dat ca timpul să-l oprești în loc
Și să alegi neghina din semințe, iar nedreptatea lumii să o arzi în foc!

*

Aș fi putut acestui jalnic veac
Dezmățul răului să-nving?
Regretele în lacrimi mă prefac:
Prin abandon m-au scos din ring!

*

M-am răzvrătit în evul meu nemernic,
Zbătându-mă în ura lui trufașă;
Nu mi-am plecat nădejdiile cucernic:
La crime, viața nu îmi e părtașă.

*

Secolul amarnic nu se sfârșește-n ură,
Căci îngerii pentru iubire s-au jertfit:
Întotdeauna Cineva de noi se-ndură,
Când de credință sufletul nu-i părăsit!
Nu mă-nțeleg pe mine, cu lumea am dileme,
N-am nicio mulțumire, regretu-mi crește-n vreme,
Pe mulți sunt revoltat că-s lipsă din tranșee:
Un vis al patriei de persecuții geme.

*

Ne apărăm iubirea și idealuri chiar jertfim
Fără să acceptăm trufia de-a pierde din credință:
Nu ne hrănim cu ură, respingem orice umilință
Și vrem ca în această lume prostiți să nu mai fim.

*

Multe dureri sunt încrustate-n viața trecătoare
Și nu-i ușor balsamul de găsit:
E dat să stingem singuri ura gata să doboare
Credințele pe care le-am iubit!

*

Ucisă-i dogma ce-am trăit
În lunga noapte de înșelare
Ca tot ce-i rău, azi s-au sfârșit
Barbăriile proletare.

Decembrie 1989

*

Nu suntem ai nimănui, noi ne aparținem;
Nu ne vindem, nu cerșim, lupta o impunem:
De teamă suntem sătui, ne zorește dorul,
Asuprirea o sfârșim... fuge dictatorul!

Decembrie 1989

*

A fost în lumea asta comunismul cea mai cumplită eră:
A făcut din moartea noastră bucurie, iar din viață o himeră;
Și câte idealuri n-a ucis, hărăzindu-ne infern,
Pân-a pierit în propriul lui abis condus de blestemul etern!

Nu va mai fi nicio altă dictatură:
Ne vom feri de proletara făcătură
Și-i vom strivi ideile încă din fașă,
Spre-a nu trăi din nou în erezia lașă.

*

Vă blestemăm ideologii bolnave
Ce îndemnați la ură și dospțiți o scârnă;
Din oamenii frumoși ați modelat epave,
În timp ce moartea de visurile lor se-atârână.

*

Să fi strigat în gura mare,
Să fi pândit și pe-ntuneric,
Aș fi adus o alinare,
Chiar de călcam pământ *siberic*.

*

Vreau să dedic îngânduratul meu catren
Neîndumnezeitului sfârșit de veac,
Pe care îl îngrop în cuvios teren,
Iertându-i crimele ce-n lacrimi mă prefac.

*

În Patrie revine Regele:
Ca o credință, ca un vis în zori;
Căci risipiți am fost de-atâtea ori;
Profunde rosturi: înțelege-le!

*

O, cât de obosit sunt de minciună!
Am fost robiți printr-o perversă transă-
A fost s-avem suprema șansă:
Revolta tinerilor ne răzbună!

Noi suntem aici de veacuri, alții vin de prin răscruci;
I-am primit cu mei și apă și văzduh le-am oferit.
Ei se-așează-n cuibul nostru și ne-azvârle- parcă-s cucii:
Vor cumva ca să ne ducem spre-al lor veac din răsărit?

*

Nu sunt soldat care decide,
Nici nu m-am antrenat cu săbii-
Cu pușca-am tras doar după vrăbii,
Dar pentru Țară pot ucide!

*

O, sfântă bucurie! Ce rar vii tu la mine
Să mă împaci cu lumea și să îmi cer iertare,
Căci s-a-nfrățit cu legea și cu credința-n bine-
Cred iar c-această țară un viitor mai are!

*

E viitorul țării înconjurat de moarte:
Oriunde-aș pune pasul se-ngroapă în durere;
Să slobode hotare demult ar vrea putere,
Dar gândul către lume de aripi n-are parte.

*

Ce de dureri, ce veac sălbatic!
E o rușine pentru două mii,
Căci plin de crime-i și lunatic,
Crispat de ură și de silnicii.

*

Lidiei

Fetița tatei, eu îți las
Comoara sufletului meu:
Dorința de a fi un glas,
Un luptător și-un vis; mereu!

VI CLIPPE APRINSE

Motto:

*Fiecare om are de oferit din inimă
dragoste și din cuget lumină.*

Alinei

Motto:

*Visul copilăriei este
o străfulgerare în timp.*

Vorbește în sine, se-ngână în glas,
La lecții de zbor păpușile cheamă
Și, astfel, în viață mai face un pas...
Copilăria-i, de-acum, se destramă!
1986

*

O viață fără trudă
E-o lume fără nori:
Din sărutarea udă
Se nasc marii fiori!

*

Nescotiți mai suntem și lacomi în dorinți!
Ne vrem pătrunși de geniu, de forțe uimitoare,
Remodelăm Pământul-parcă i-am fi părinți,
Vrem învierea sorții, vrem moarte trecătoare...
1997

*

Așa sunt oamenii care nu pier:
Când intră-n altă casă se descaltă,
Spre cer atâtea gânduri își înalță,
Dar niciodată bogății nu cer!

*

Sclipirea unui geniu nu este o văpaie,
Nu ne orbește aprig, nu ne transformă-n scrum;
Ne- nvăluie-n iubire ca cerul când dă ploaie
Și după el ne ducem-convinși- pe-același drum...
După primele alegeri postdecembriste:
Să nu spui că te doare prostia omenească,
Să nu te-asemeni ție, să fii ca-ntreaga gloată;
Flămândă, tristă, oarbă, forțată să urască;
Când și-o-mplini căința- drumul atunci i-arată!

*

Privim, vorbim, trăim prin sufletul din noi,
Căci fără el e numai întuneric și pustiu,
El e-nălțarea vieții din patimi și nevoi;
Un dor divin pentru eternitatea noastră- viu!

*

Când suntem goi de bunătate,
Nimic pe lume nu ne mulțumește:
Trăim minuni adevărate,
Dar răutatea crunt le jefuiește.

*

De-ar fi pe-această lume numai genii,
Ar părea atunci că Omenirea
Își decide singură pieirea,
Folosind doar pure mirodenii...

*

Te naști ca un izvor
Și te prăvălești în mare,
Pentru că viața-i dor
Ce urcă spre soare.

1991

*

Când nu irupi în libertate
Cu aripi sclipitoare,
Nu te-mbăta cu surogate:
Întreaga viață doare!

1997

Cum o gâză soarbe, beată, al corolelor nectar,
Cu voluptate- asimilăm al iluziilor dar.
Uitând clipa datoriei, rătăcim în patimă;
Ne trezește o poruncă: rostul vieții este har!

*

Nu te-ntrista cât timp trăiești, ia seama;
Oricum este decis să treci și vama!
E minunată scurta noastră viață;
Cu dor o-mbeți, cu visuri îi stingi teama.

*

Cât o fi cerul de mare de se pierd privirile?
Cât o fi viața de mică de nu-ncap iubirile?
Cât credința le-nsoțește și cât ține dragostea;
Cât imensa răutate ne suprimă liniștea!

*

Alungă clipa ce doare,
Căci viața noastră-i fugară!
Oprește visul ce moare
Și rostul vremii măsoară!

1996

*

O țuică, apoi încă una
Și-n colțul gurii o țigară,
Iluzia e dulce-ntruna...
Dar viața e tot mai amară!

1979

Se supără pământul
Și răbufnesc vulcanii;
Ne suflă-n față vântul...
Ușor ni se trec anii!

*

Pe oameni timpul se răzbună,
Tristețea anilor ne ceartă:

De viața-i grea, tu fă-o bună;
Decât dureri, mai bine iartă!

*

Relele când vin, tot vin... troienit se-așează
Și, de-atâta mult suspin, viața se scurtează;
Bucuriile când vin, trăim într-o oază,
Gândurile-s un senin, viața se dublează.

*

Se-apleacă crengile cu rod la sfârșit de vară:
Te-mbie fructul să-l culegi ca pe-o ofertă rară;
Ne-au povârnit anii la rând cuprinși de remușcare:
Nimic pe lume nu lăsăm 'nainte de plecare...

*

Sunt plin de energie și-alung orice durere-
Spunea un an din viață sedus de fericire:
Dar pentru orice bine prea mult tribut se cere;
Sublimul unei zile e doar o nălucire.

791

*

O viață singură avem și scurtă ca o clipă,
Încât suntem în veci datori să n-avem vreo risipă...
Chiar dacă suntem trecători, nu vrem patimi de turmă;
Avem un rost de împlinit- fapte de seamă-n urmă!
Vin tot mai multe supărări. Vin!
Când frumusețea vieții stoarce
Nu dispera: norocu-ntoarce;
Vin puneți în pahare! Vin!

*

Noi știm că din această lume vom dispărea
Și totuși clipele prezente le condiționăm,
Persoana noastră indispensabilă pare...
În propria-ne viață iluzii false întronăm!

*

Neînțeleasa existență își întocmește testamentul,
Considerând că nu-s motive să blestemăm evenimentul;
Din toată trecerea fugară n-a mai rămas decât un pic...
A fost cu noi foarte avară- nu ne-am ales cu mai nimic!

*

Învățămintele din înfrângeri
Uităm să tragem deseori
Și-ncrezători ca niște îngeri,

796

Noi viețuim nepăsători.

*

În viața ce-o petrecem trăim în lumi înguste,
Iar timpul ni se pare firav ca o secundă;
Ne este dată soartă cu pribegii injuste;
Nici nu ne naștem încă și-n stingeri ne afundă.

*

Oricât ar fi suspinele de grele,
Lumea de lângă noi e oarbă și e surdă,
Închisă-n propriile ei zăbrele;
Absurdă existență tolerăm! Absurdă!
Să nu vă întristați, că s-a sfârșit o viață;
Nu ia nimic cu sine, aici deplin rămâne;
Nimicul putrezește - geniul se răsfață;
Când nu știi care-i rostul, aminte ia, păgâne!

*

Cu cât viața este mai searbădă și goală,
Străină de virtuți și idealuri pure,
Cu-atât e ipocrită și bogată-n fală,
Pierdută-n amăgiri și în simțiri obscure.

*

Măsoară-ți viața când și când, vezi cum ai mai crescut,
Spre ce limanuri ai privit, ce taine-ai desfăcut.
Nu te-afunda în amăgiri, că toate-s efemere;
Când te revolți cum viața piere, ești pururi renăscut!

*

E, pentru viață, fiecare zi o haină;
Cu-nvățătura lor ne îmbrăcăm în taină,
Ne primenim gândirea și de zidim mai buni;
Embleme-s zilele: cuvioase rugăciuni!

*

Fluvii marii, pâraie reci brăzdează Pământul;
Dureri oarbe, chinuri seci cutează obrazul:
Reliefu-l macină apele și vântul,
Viața însă-o-întunecă pururea necazul.

*

Ne bucurăm că viața-i atâta de frumoasă:
Divină, strânge-n sine și desfătări, și teamă;
Ea ne oferă raiul, dar și dureri ne lasă;
Virtutea-nțelepciunii ne-o dă însă în seamă!

Adaugă vieții ceva, poate un rând sau o strofă,
Învăță-te să râzi și ne-mplinirile răzbună;
Uită c-ai să pleci curând, bea vinul tămâios din cofă
Și-mbată-te, cât de puțin, de multă voie bună!

*

Oricât ar fi viața de lungă
Și cât de mult am îndura,
O picătură nu se-alungă,
Chiar dacă-i spartă ciutura.

*

Oricât de aspră-i viața, un secol vrem să treacă,
În fiecare zi iubim, în fiecare zi urâm;
Necruțatori cu alții, cu noi numai... oleacă:
Și chiar dacă în slăvi răzbim, în ne-ndurare coborâm!

*

E viața noastră o profundă simfonie
Ce ne-nsoțește-n armonii înălțătoare;
Nu știm să merităm această pură semeție
Și înjosim minunea în orice-mprejurare!

*

Iubiri există-n suflete -
Rareori știindu-le:
Vai de tine, gândule,
Că tu n-ai răsuflete!

*

Se simte ca o șoaptă picătura ploii,
Iar sufletul e inundat de limpezi nostalgii;
Acoperim cu gânduri puritatea foi
Și cade-o lacrimă din anii plini de bucurii.
E graiul omenesc o binecuvântare
Prin care sufletul ce îl avem respiră:
Toți oamenii au o divină-asemănare;
Ei frumusețea limbilor etern admiră!

*

Năpădesc primăverile peste noi
Cu bucuria lor de frumusețe,
De parcă scoatem din suflete gunoi
Și primenim meschina bătrânețe.

*

Când se ivește viața începe o minune:

Ea rosturi sfinte are și-nălțătoare taină...
 Când îmbrăcăm, în fine, a bătrâneții haină
 De ce dispare totul - nu are iertăciune!...

*

Suspine, poezii, speranță...
 O, visuri scumpe parcă nici n-ați fost!
 V-ați dus la veacuri de distanță,
 Iar fără voi viața nu are rost...

*

În fiecare vers cuvântul e îndemn la luptă,
 În orice vis nemărginirea poate fi femeie;
 În noi însă nimic nu-i pur când inima e ruptă,
 În noi prin orice-ndurerare piere o idee.

*

Sunt ochii noștri zări de nepătruns,
 Dar deslușim în ei ce ne convine...
 Și totuși dragostei îi e de-ajuns
 Să vadă-n ei o lume pentru sine.
 În lume, fiecare mai sus vrea să se urce,
 Să cucerească glorie - putere să dețină;
 Nu vor cu modestia deloc să se încurce -
 Vor desfătări imense, nu lauri de duzină!

*

Cu dor ne reîntoarcem pe nava de speranțe
 Ce-a dus copilăria în raiuri de vacanțe;
 Vedeam Borneo, Jawa și ocoleam Pământul...
 Cu fantezii, în viață, ne protejăm avântul!

*

Din lumea pură, fără de nevoi,
 Mereu ne vin în minte părinții:
 Vor să aibă din nou grijă de noi;
 Răul nostru l-ar rupe cu dinții!

*

E vreme de veghe, de dor de părinte,
 E timpul de rugă, al clipelor sfinte.
 De nimeni nu strigă iubirile noastre,
 Trăi-vom cu seve de-aduceri aminte.

*

Așa e dorul de părinte:
 Pentru copii se dă deoparte,

Dar, de e greu, o ia-nainte;
Se naște iar ori întră-n moarte!

*

În vatra unde au trăit părinții,
Se surpă casa și iarba năpădește,
La fel ca-n cimitir veghează sfinții:
O, cât de rar lacrima mea le vorbește!
Ne așteptăm copiii cu bucurii să vină,
Să plângem de iubire, să bem o cupă plină,
Căci timpul care trece speranțele-și anină,
Iar vremea care vine încredere închină.

*

Te bucură, copile, de fiecare clipă,
De orice faptă-a zilei și orice începuturi,
Căci oarba întristare de viață e risipă:
Preface zborul falnic în forme reci de luturi.

*

Lăsați la El copii să ajungă,
Căci daruri pentru suflet vor primi;
Chemarea e de-o vreme îndelungă...
Dar tot pe străzi pustii vor adormi.

*

Acasă-i cald și soba dogorește,
Copii însă-s duși atâta de departe...
Lor le-o fi frig? Cineva-i urăște?
Din întristarea lor să ne dea nouă parte!

*

Numai luptând nădăjduiești să-nveți
Cum să nu lași copiilor tristeți
Din timpul greu al ucigașei ere,
Ce ne-a hrănit cu spaimă și durere.
1997

*

În fața tinereții
Există o-ntrebare:
Sunt idealuri clare
Imensitatea vieții?
Îmbătrânim cu fiecare an,
Murim în fiecare clipă,
Dând visurilor ultimul elan,
Căci tinerețea-i o risipă...
1994

*

Copiiilor rămași fără părinți, uităm să le împodobim iubire
Și-n iureșul neomeniei reci nu mai luăm nimic ce-i bun în seamă;
De-a valma ne-nfrățim cu patima și ne trădăm credința din simțire-
Atâta de ușor ne-ar fi la toți să le găsim și lor măcar o mamă!

*

Sonda Voyager a depășit sistemul nostru solar

Deși mi-ai dat lumină,
Soare drag, te părăsesc:
Duc raza ta deplină
Spre un vis dumnezeiesc!

*

Trăiește printre oameni și soarbe bucurie
În suflet și-n privire din orice gând cuminte:
Înstrăinarea doare și arzi ca-ntr-o furie;
Iubește, fugi de rele; credință ia aminte!

*

Arșiță de-ar fi sau ger- rezști prin rădăcină:
Invazii, ciumă, moarte- n-ajung până la tine;
Putere, doruri, viața- din pacea lor deplină
Și din credință pură vor izvedi lumină!

*

Că suferim în viață nu știm s-avem vreo vină:
Suntem croiți sălbatici? Nu ni-i destul văzduhul?
Pentru o biată pâine luptăm ca o jivină,
Iar pentr-un pumn de stele ne dăruim chiar duhul.
Un rost dai bucuriei și alt crez libertății,
Un scop adânc credinței și zbor înalt visării:
La toate însă-n sine le dai iubirea vieții,
Le picuri stropi de suflet ca rouă a chemării.

*

Nu-ți plânge lumii dramele trăite
Prin iadu-n care dușmanii te-au dus,
Căci suferințele sunt infinite:
Când lupți tu însuți nu poți fi răpus!

*

Când lupta n-are niciun ideal,
Viața pare fără rădăcină,
Lumea e lipsită de lumină,
Chiar și oceanele n-au niciun val.

*

Când urâtul e ucis de titani
Veacurile nu-ncap să-i admire:
Frumusețea izvorăște mii de ani,
Iar zeii le insuflă nemurire.

*

De urât și de durere singuri viața limpezim,
Dar, de nu găsim soluții, le sorbim dintr-un pahar,
Vrând ca-n oarbe revoluții în alt veac să ne trezim
Și-ntr-o certă înșelare, lași, să trecem de coșmar.

*

Deși istoria ne-nvață
Cum răutatea s-o curmăm,
Nesocotim ce-i bun în viață
Și-aceleași patimi le urmăm.
Când nu-i potolit cuvântul
Omul seamănă cu vântul,
Dar când simte-n suflet gerul-
Fulgerul despică cerul!

*

Nu e ușor deloc să-nfrunți prostia:
Ea își ascunde-atât de-abil sosia
Sub mii de chipuri și de ipostaze,
De-i gata să producă metastaze...

*

Azi, m-am hotărât : eu vă prind, să știți, și vă fac friptură,
Doamne vrăbiuțe, că mi-ați murdărit faina bătătură;
Ce de *ci-reproșuri* când n-am sfânta grijă să vă dau mâncare!
Și, de-atâta foame, faceți... tărăboi care mai de care!

*

Aidoma brazilor omul își are chipul:
Către-nălțimi aspiră și liniște divină;
Toată vigoarea sfântă stă-n glodul și nisipul
De unde seve rare irump înspre lumină.

*

Cât farmec poartă-n sine ce este-ntâia oară!
Chiar dacă înțelegem, taine divine are
Și-oricât am fi de aspri ființa ne-o nfioară,
Părând că ne ursește cu binecuvântare.

*

Ce reci și searbede simțiri
Ne stăpânesc în lume!
Ni-i viața plină de porniri
Și patimi fără nume.
1981

Nici de dragul milei, nimeni n-o să pară,
La lumina zilei, cum a fost aseară:
Noaptea când se-aprinde, ne-nfrățim cu Dracul;
Răul ne cuprinde de ne știe veacul.

*

Sorbim nectarul fericirii
În valpurgii de patimi și păcate,
Crezând în amăgiri ne-nduplecate
De adevăr și de credința firii.

*

Ca într-un vis păgân și valpurgic
În conștiința sa oricine
Își arogă un rost demiurgic:
Raportează lumea la sine!

*

Nu-i cine știe ce de omul
Ce se crede bun la toate:
Minte cum înșeală zvonul
Mulțimile de dogme derutate.
1982

*

Iubim numai puterea ce-aduce desfătarea,
Nu ne-mbulzim spre fapte, nu adorăm efortul;
Ni-i glorie desfrăul și patimă uitarea,
Urât ne este gândul și nebunie portul.
1997

*

Blamăm fără regrete oricare faptă bună,
Un gest frumos îl denigrăm cutezător,
Succesul altora ne pare trecător;
Invidia în noi profund, perfid se-adună!
Pătrundem impulsivi în cugete curate
Cu vâlvătaia patimilor noastre,
Pretindem că deținem virtuți adevărate
Și străluciri primite de la astre.
1997

*

Leneșul nu este- un ins care-ncurcă treaba:
Se ferește într-adins, stând frumos degeaba.
Și, cum crede că-i efort altor să lași locul,

Cere dreptul la confort, c-a cedat norocul!

*

Sunt patimile o prostie
Prădalnică și rea, sihastră,
Ce face toată viața noastră
Nefericită și pustie.

*

Tot ce există-n lume ni se cuvine nouă:
În viața ce-o petrecem speranțele sunt rouă;
Vrem poftelor nebune să ne dedăm mai iute...
De n-ai nicio măsură, de la fiesta du-te!

*

Ceva frumos în viață nu ne mai rămâne
Când nu știm patimilor ce stavilă să punem:
Urâtul și tristețea pe noi devin stăpâne;
Din visele de îngeri nimic nu mai dispunem.

*

Întunericul deplin doar în cuget e-ntâlnit,
Când profunde erezii îi dezmiardă înșelarea:
Orice palid licurici ni se pare răsărit,
Căci aprinsa patimă ne ucide cugetarea.
Nepăsători când lumea e-n derivă
Și dezertori din propriul Univers,
Ne mulțumim c-o viață primitivă,
Iar sensul clipei îl trăim pervers...

*

Când ne zbatem în adâncul răului,
Se chircesc în noi speranțele,
False simțiri ne-amanetează hăului
Și renegăm barbar credințele.

*

Urâtul se ascunde până și-n lumină:
În străluciri vor pulberi să parvină,
Așa cum și în viață nefaste amăgiri
Se dau drept idealuri pe care să le-admiri.

*

Dând clipele plăcerilor drept hrană-
Pe când ambrozii sufletul visează-
Întreaga viață vom purta o rană
Ce niciodată nu cicatrizează.

*

În pustiuri de nisipuri ce ne-nalță visele,
Ne fâlim în mii de chipuri și-agităm permisele
Că avem drepturi de slavă pentru fapte de nimic,
Când, de fapt, portretul nostru uriaș e doar ... pitic.

*

De vicii nu te sature și de luptat n-ai vreme:
În desfătarea Sorții e viața aventură;
E greu să ai îndemnuri și doruri să te cheme;
Mai bine nebunie și-n loc de visuri- ură?
Demult durere peste oameni plouă,
De bucurii Pământul e sărac,
Se-așteaptă în zadar o viață nouă,
Căci lumea, parcă, moare de un veac.

*

Durerile ce viața scad
Spre povârnișuri ne împing...
Luminile din ochi se sting,
În barbă lacrimile cad...
1995

*

Fiind numai o viță de pigmei,
Noi nu ne venerăm eroii,
Nu suferim alătura de ei;
În clipa lor suntem strigoii!

*

Să vorbească-n general, chiar de ne înșeală-un pic,
Și alături de idei, înotând într-un ibric,
Unii dau de înțeles că fac valuri pe ocean:
Impostorii toți se vor ai Pământului... buric!

*

Adevărul nu-l mai știm;
Lumea pare că-i nebună,
Iadul pare că-i sublim...
Sigur, moartea doar ne sună...
1988

*

Deși alungă tot ce-i rău cu silă,
Omul nu e mulțumit cu ce-i frumos;
Mulțimi de rele veșnic îi împilă
Speranța și destinul tumultos.
1990

Că ne ucidem aprig în războaie,
Un mileniu moare supărat;
Că de iubire ura ne despoaie,
Un mileniu vine-ndurerat.
1999

*

Îți dau atâta forță-n suflet miile de zile,
Că lumea toată pare că-ți este la picioare...
Dar deodată clipele nefaste, cele mai umile,
Te-abat din drum... și sigur or să te doboare!

*

Pe stradă nimeni nu mai trece,
La ușă nimeni nu mai sună;
Curând și berzele-or să plece...
Ne-afundă anii-n văgăună!

*

Se schimbă secolele-n dușmănie:
Cel care trece glorie pretinde,
Cel care-ncepe vede agonie-
Războiul lor Destinul nostru-l vinde!

*

Ce cauți, inimă, pe acest Pământ?
Vei suferi, te frângi și bați în gol:
Aici, iubirea n-are crezământ;
Ți-e toată zbuciumarea un viol!

*

Nimic nu-i sfânt, frumos, uman și fără vină:
E ființarea oarbă, aprigă și slută;
Supremul Duh ne-a exersat din humă fină,
Spre-a bea din cupa vieții lauri și cucută.
Cu toți suntem de-o seamă: la fel venim, la fel plecăm,
Dar trist e să rămânem nemuritori în viață:
Adâncă-nsingurare ne zugrăvim pe față,
Tristețea ne aclamă, credința ne-o ipotecăm...

*

Când iubirea și speranța în suflet dăinuie încă,
Gândurile sublimează în creație deplină,
Sculptându-se în frumusețe și în credința- adâncă:
Cristalele ard numai în raze pure de lumină!
1997

*

Să n-ai în tine ură și nici nemernicie:
Să preamărești iubirea, ai milă și-i îmbie

Pe cei de vis datornici, pe cei nemângâiați;
Revarsă-n lume zâmbet, credință, bucurie!

*

N-ai fapte, n-ai nume;
N-ai vise, n-ai țel;
Pretenția-n lume
E viciu rebel!
1991

*

Oricine are-un nume
Ce-n lume cu el iese,
Dar pentru fapte alese
Puțini au un renume...

*

Totdeauna-n noi pare-a fi tăcere
Și vorbe nerostite, cântece;
Sunt doruri, vrajă și-s descântece;
E pace ne-ngânată de durere...
Ușor ca adierea, plăcut ca boarea serii,
Se simte-n depărtare plutirea unui dor:
Suspină-ndrăgostiții, se coc grânele verii,
E liniște în suflet și vrajă în decor.

*

Șampania visează în versuri cristaline:
Surâde în pahare, orice pe lume face;
Chiar mântuirea schimbă în amăgiri depline:
Venin, mai puneți încă! Uităm, mințim, ne place!

*

E pură desfătare
Când torn curatul vin:
Pun viața în pahare...
E suflet de rubin!

*

Doruri, clipe, valuri, șoapte ne întrec;
Clipe, valuri, șoapte, doruri se petrec;
Valuri, șoapte, doruri, clipe toate trec;
Șoapte, doruri, clipe, valuri se înec.

*

Poți cuceri o fată c-un buchețel de flori,
Poți înșela nebunii cu planuri de război,
Poți dobândi victorii, descoperi comori,

Dar ce obții cu japca dai sigur înapoi!

*

Într-o inimă prea mică
Încap foarte multe rele,
Ce te macină-ntre ele
Fără milă, fără frică!
Fapta-i ziua omului
Cum e rodul pomului;
Noaptea-i somn Pământului
Și clipa descântului.

*

Împotrivindu-se la toate, timpul se extinde:
Prea strâmtă pare lumea, iar noi cam îndoielnici;
Pierdem încet voința și tihna ne cuprinde,
Ne rezumăm dorința și suntem mai cucernici...

*

Stau frunzele să cadă și ploile să vină..
Vrea dorul să se ducă și visul să se stingă:
Un anotimp de gheață stă calea să le-ațină,
Iar peste clipa pură uitare o să ningă...

*

Când rupi o floare din grădină,
Nu te gândești că ai vreo vină:
Doar undeva, în altă lume,
O zână-a lor adânc suspină!

*

Povârniți spre ape, plopilor răsfirați pe mal
Melancolici cheamă trecerea de unde
Și își strigă dorul după fiecare val,
Dar ca-ntr-o pustie, nimeni nu răspunde...

*

Născut-ai, Veșnicie, un secol nou pe lume!
I-ai dat îndemnuri pure și aripi ca să zboare?
Vrem pe Pământul sumbru, iubire să-și asume,
Să mai uităm de moarte - durerea s-o doboare!
Sunt ale tale ramuri veacurile, Veșnicie:
Să le hrănești cu seva pură a profundei datorii
Și să le aperi de restriște și nemernicie;
Să n-aibă uscături în coroana lor de bucurii!

*

Omul seamănă cu sine
Când iubește și alină,
Seamănă omul suspine
Când urăște și dezbină.

*

S-a răsfrânt într-o noapte cerul în grădină
Și, de-atunci, m-au năpădit dragi și-nfrigate gânduri...
Toate-s vise îndrăgostite de lumină,
Oferite oamenilor din tainice străfunduri.

*

Chiar dacă noaptea s-a lăsat și-o zi urâtă trece
Pe cine-om întâlni în zori, a cui e roua rece?
O dragoste de-o va sorbi ia viață fără moarte;
Doar răul silnic și tăcut de visuri ne desparte!

*

Întotdeauna vom iubi lumina pură-a stelelor,
Ne vor fi dragi misterioasa lună și tot cerul
Și chiar dacă abia de se răsfrâng în mîlul apelor,
Ca-n puritatea nufărului e-nsuflețit misterul!

*

Să nu-ți faci niciodată gânduri sumbre
Că nu ai bogății ca alții-anume:
Fii sigur că în suflet au doar umbre
Și-n locul visurilor toate-s spume.
Prinde-te frate cu Dracul
Până-l vezi băgat în sac:
Leag-apoi la gură sacul
Și chinuie-l veac de veac...

*

Să treci frumos prin viață, să calci ușor pământul,
Căci orice pas al nostru ucide-o năzuință:
Nu te încrede-n forță, căci ți-a fost dat cuvântul...
Și-n loc de-a vrea putere, te-nalță-n conștiință!

*

Lume, larmă, libertate,
Gânduri bune, veselie;
Atât vrem. Și, de se poate,
Un pahar și... dor să fie!

*

Zâmbește: clipa trece!
Fii bun: lumea-i haină!
Din viață te petrece,
Chiar fără nicio vină!

*

Nu toată lumea are-un Eu al său
Prin care se exprimă clar pe sine:
Mulți nu despart iubirile de rău
Și nu descoperă nimic ce-i bine.

*

De-ți este greu - să nu suspini;
De nu mai poți - să nu te plângi;
La greutăți de-ai să te-nchini,
Te umilești și-apoi te frângi!
E Timpul o ființă rea și nemiloasă
Ce folosește visul ca pe-un șiretlic:
Nu te-amăgi; de soarta noastră lui nu-i pasă;
Nimic din viață nu ne va lăsa... Nimic!

*

Când nu lași în lume urme,
N-o să poată Omenirea -
Spre-a te regăsi - să scurme,
Risipindu-și fericirea.
1994

*

De-ar pogori din înălțimi
Un ideal frenetic și sublim,
Am stinge ura din mulțimi,
Spre a putea din nou să ne iubim.
1988

*

Deschidem ochii mari să ne privească lumea caracterul,
Să știe ce ne doare, să simtă cât de mult iubim;
Să întrevadă-n el credința, dragostea și întreg cerul
Speranțelor nemărginite pe care le nutrim.
1997

*

Ce-i bun, ce-i rău, s-au socotit cu toate în trecut;
Vad nou unor speranțe, astăzi, căutăm,
Prin alte site cernem efortul ce-am făcut,
Doar-doar vom înțelege încotro ne-ndreptăm!
1994

*

Se-ascunde viitorul în beznele hapsâne,

Nici rază de lumină, nici zâmbet nu-i e firea;
Deși-l hulim întruna un înțelept rămâne:
Când și-ar expune clipa, ne-ar stinge fericirea!

De ce venim, de ce plecăm?
Cine suntem, ai cui vom fi?
Nu are rost să cugetăm:
Ce soartă-avem nicicând n-om ști!

*

Toate visurile din zboruri cad,
Chiar soarele se stinge peste ere;
Din viața noastră speranțele scad;
Lupta cu timpul este o durere!

*

Când ești om de rând, să nu-ndrăznești să cauți nemurirea!
Tu ești îndrăgostit de frumusețea clipei trecătoare
Și-ți este dat să mori atunci când te inunda fericirea;
De veșnicie vrei, imploră tot ce-n viața asta doare!

*

Degeaba bogățiile au însemnat nume
Și strălucirea lor e-atât de orbitoare;
Acelea nu-s decât ale eternității spume:
Puterea minții e cremenea nemuritoare!

*

Am vrea să știm ce rosturi sacre ne-nconjoară,
Ce biete mogâldețe ne-a creat Divinul,
De ne înalț-un vis, iar altul ne coboară,
Fiindu-ne când îngerul, când asasinul!

*

Bat vânturile ne-ncetat să spargă țărmul mării,
Din viață, zbor clipele fecunde și-s anii un eșec...
Îndurerat, simți veșnicia cum te dă uitării
Și-n zbaterea absurdă pe lângă tine toate trec.
De ce ți-e teamă oare că vei pieri din lume?
Crezi că vor plânge aștrii și va apune-o rază?
Degeaba vrei putere și îți dorești renume:
La stingerea eternă nu-ți stă nimeni de pază!

*

Există-n noi un freamăt care arde,
Acel șuvoi incandescent de dor
Ce-n infinitul viselor se pierde,
Dar lasă-n timp un țel nemuritor.

*

O clipă-nverșunată stă-ntr-o răscruce oarbă,
Să pună-n fapt sentința supremului Destin:
Atunci, în pragul vremii, vor răzvrătiri să fiarbă,
Dar orice-mpotrivire se stinge-n grav suspin!

*

Când dorul nu-i o alinare viața-i amară ca pelinul,
Nici nu mai știm ce-i bucuria și alte rosturi lumii vrem:
Nefericiți și fără gloriei, dorim să ne schimbăm Destinul,
Dar, chiar de-am dobândi Pământul, o altă soartă - nu putem!

*

Ne vom lua curând la revedere...
Dar fiecare ne-ndreptăm spre un alt sens:
Pământul nu e loc pentru ședere;
Mereu venim, mereu plecăm - ca-ntr-un nonsens!

*

O picătură, două, trei... și se va vărsa paharul...
Exist-o limită când vrei ca să-ți sfârșești calvarul:
De-un an, de-un veac, de-o nebunie, suntem supuși unui blestem,
Trăim cu moartea-n cădășie și refuzăm să înviem.
Când puterea gândului străbate Universul,
Iar timpul îl strămută prin spații abisale,
Ne regăsim în sine, ne urmărește versul
Acestei existențe prin sorți primordiale.

*

Atunci, când viața noastră își potolește clipa,
Reîntorcându-se în rosturi de-nceput,
Orice-nălțare sacră își sfășie aripa:
În puritatea veșniciei nu am încăput!

*

Iubind pământul și udând cu lacrimi cărarea vieții ce-am urmat,
Sfințim c-un zâmbet cugetul care prin negre spaime ne-a luminat;
Purtând credință pentru femeia din harul căreia puteri sorbim,
Rămânem uimiți cum Divina Lucrare destinul ne-a binecuvântat!

*

În fiecare clipă murim, dar nu se știe:
Doar Cel ce-alcătuiește stăpân este pe fire;
Puterea din duh scoate, punând-o-ntr-o zidire;
Doar ce lăsăm în urmă aceea ne învie!

*

Fără speranțe nu te regăsești,
Mai crud atunci îți este chinul,
În propriu-ți gând abia de simți că ești
Cât să-ți renegi timid destinul.

*

Timpul ne învie, timpul ne omoară:
De-ai fi orice în lume, pulberi oarbe sau Olimp,
Trecerea prin vreme înfioară;
Suntem particulele unui searbăd anotimp!
Întreaga lume moare, soarele chiar piere;
Speranța cea mai pură e, vai, deșertăciune:
Profită deci de clipa ce doar iubire cere
Și nu uita: ce-i astăzi, mâine va fi tăciune!

*

Pe acest astru limitat, e pentru toată lumea loc
Să-și facă glasul auzit și să-și arate vrednicia:
Mai trebuie puțin efort de-aș pune patima pe foc
Și-atunci, desprinși de înșelări, au să-și impună veșnicia.

*

Noi n-avem grija noastră - Destinul e dată:
Nimic nu ne-apartine - nici viața, nici sfârșitul;
Avem doar țeluri oarbe și-osândă-ndelungată-
O dramă ne e visul și moarte -infinitul.

*

Sinistră e speranța de-a-nveșnici ființa,
Ca Timpul să-l străbatem netemători de moarte:
N-am încăpea în visuri și-am soarbe neputința
Din orice cugetare și din dorinți deșarte.

*

Dacă în Timp pătrundem fără voie,
Arareori suntem bineveniți:
Dar de intrăm în lume anevoie,
La nemurire suntem osândiți.

*

Nimic nu se întâmplă în Universul veșnic
Când noi ivim vreo faptă ori irosim suspine:
Imperturbabil Spațiul se pierde-adânc în sine,
Iar Timpul nestatornic ne stinge ca pe-un sfeșnic.
Ne-o ferici Divinul în altă lume, poate,
Dar în această viață ne-a dat văzduh c-o mână

Și ne-a luat cu două convingerile toate,
Punând în noi durere și temere păgână.

*

Am meditat tot timpul ce rosturi viața are,
De ce la nemurire noi nu avem acces?...
De ce în van ne pierdem, zvârliți în necreare?...
Oricât mi-am dat silința, nu poate fi-nțeleș!

*

În perindarea veșniciei,
Deși suntem numai o clipă,
Sorbim nesațiul bucuriei,
Căci fericirea-i o risipă!

*

La poarta morții nimenea nu bate;
Ea-și are vicii care să ne-nșele:
Murim în sine când ne-mbătăm cu ele;
La geamul vieții cresc numai flori curate!

*

Zadarnic crezi că viața îți e nemuritoare,
Că visurile tale vor dăinui de-a pururi:
Nu ești decât o clipă sub necuprinsul soare
Și te topești ca spuma în largile azururi.

VII. IZVOARE SFINTE

Motto :
Dumnezeu a creat omul,

imaginându-și-l țăran

Am părăsit sătenii din câmpie
Și-am rătăcit prin silnice cotloane;
Mi-e sufletul rănit de erezie...
Tu ești un sfânt, țăranule Ioane!

*

Pribeag, de bați la poarta țăranului român,
Cu tine-mparte masa, grija și odihna,
Îți dă din el credință, te scapă de păgân,
Simțind cum poartă-n el sfințenia și tihna.
1994

*

Întristat fiind, mi-ai dat să beau,
Flămând de-am fost m-ai ospătat,
Iar credință-mi dai atât cât vreau;
Țăranu-i sfântul de la sat!

*

Pogonul e lung, vânt nu-i și-i zăduf,
Sapa e grea, ți-e mijlocul frânt..
Te-așezi să te -nchini, țărâna-i de puf..
N-ai timp nici să mori: ți-e dor de pământ!

*

Suspină soarele prin văi,
Căruțele în sat revin,
Se potolesc ștrengarii răi,

Spun rugăciunea și se-nchin.

*

Bătut de vânt, udat de ploaie
Ori stors de arșițe cumplite,
Țăranul viața nu și-o-ndoaie
Sub vremurile chinuite!
Amarul vieții ai distinsa școală,
Că-nveți dureri de când te naști și până mori;
Ești cu Pământu-n veșnică răscoală,
Căci altceva pe lumea asta tu n-adori...

*

Mă odihnesc pe-o brazdă de pământ
Și simt c-o taină din adâncuri mă recheamă:
Am cu strămoșii aprig legământ;
De-i voi trăda, atunci și viața-mi se destramă!

*

Războaiele nu te-au înfrânt, Ioane,
Nici pușcăriile, nici aspra nedreptate,
Dar când ascuți minciunile nerușinate,
Se cuibăresc în mintea ta canoane...

*

De vreți să știți cum un popor s-a fost zidit pe sine,
Priviți la chipul de țăran cum plânge când nu-i bine,
Cum, din iubire, un codru cald de pâine dă oricui
Și chiar de-ajunge la aman, el nu se vaită nimănui.

*

Am rătăcit din sat în sat,
Nicăieri n-am prins rădăcini;
De dureri fiind apăsător...
M-am pitit într-un gând de ciulini!
1986

*

Prin satul meu nu-i nicio noutate;
E sărăcia tot la fel de mare
Și tot fără speranțe lumea moare:
E ordin să trăim... pe jumătate!
1986

Eu nu mă vait când soarta-mi e-n prigoană:
Sunt luptător din spița mea sărmană
Ce-a dăinuit prin secole barbare,
Căci a avut doar patria icoană.

*

Oricât aş vrea să ocolesc o temă țărănească,
Ideile revine ușor la matca lor firească
Și mă aprind în dorul lor ori mă îmbăt de tihnă...
Descoperim la sat o liniște dumnezeiască!

*

Când plumbul îmi țintise tatăl în satul Cuza Vodă,
Când cotele nu le predase, iar teroarea era modă,
Când gloanțele-au dus moarte răzvrătiților din Răcăciuni,
Îngerul meu, de-atunci, a plâns: eram otrăvit cu minciuni!
1997

*

De când s-a stins nemernicia
În satul meu îndepărtat,
Recuibărește veșnicia:
Renaște sufletul curat!
1996

*

Mi-am umplut azi sufletul, ca odinioară,
De putere și de duh, căci am fost la țară:
I-am văzut pe cei din sat gata de iertare...
Dar pe cât au suferit... Dumnezeu e mare!

*

Într-o fierbinte zi de vară,
Am luat-o creanga pe câmpie
Și m-am tot dus, așa într-o doară...
Ce-a mai plouat... Sfântul Ilie!
Nu știu de l-am iubit cu-adevărat,
Cât n-am putut nimic să îi jertfesc,
Dar simt că e țăranul împărat
De suflet pe pământul românesc!

*

Am trăit cândva la țară, und' se-neacă Bărăganul
Pe sub holdele din vară, ce bogat făceau țăranul!
Mă mai duc prin sate iară; dar se-așteaptă-acum firmanul
Să se știe ce se ară: azi, săteanul e sărmanul...

*

Despre satul meu multe am de spus:
A fost cândva mândru, de dragoste plin...
Azi - parcă-l trădez - suferă nespus:
I s-au dat speranțe - cupe cu venin.

*

Eu m-am născut la țară,
Da-s rătăcit prin lume;
Acolo und' se ară,
Se moare fără nume!

*

La tine mă întorc, câmpie,
Din pribegii scăldate în suspine,
Să-mi cadă lacrima pe glie
Și reavăn dor să sorb cu tine...

*

De liniștea din sat mi-e dor
Și de-nchinare Duminica...
Să dau binețe tuturor
Și să mă laude bunica...
N-am mai fost demult la țară,
Desculț să umblu prin rouă,
Să mă culc în car, afară
Și cu stele să mă plouă...

*

Aș vrea să mai stau în casa de lut,
Din satul natal să nu mă mai mut;
Copilăria pe câmpuri să o tot duc
Și spre stelele cerului să o apuc...

*

La țară soarele răsare,
Iar iernile-s ca din poveste;
În sate inima-mi tresare...
De-acolo sufletul meu este!

*

Aș vrea să mă mai duc în satul meu uitat,
Să hoinăresc pe câmp și printre vii să merg,
Din nou să fiu copil frumos și-ngândurat,
Tristețea asprei vieți definitiv s-o șterg.

*

Eu nu-s doar despărțit de stupul meu natal:
Am strămutat din mine o ființă goală;
Nu mai gândesc nimic, iar visu-i abisal -
În depărtări străine, mi-e bătrânețea boală.

*

Știm că-n lumea cealaltă
Dai un ban ca să treci vama;
La noi, ca-n hâu de baltă,
Cotele-ți fac sigur seama...
1954

Deși vă răsculați din când în când ca și vulcanii,
Iar stăpânirea tremură când glasul vostru strigă,
Vă mulțumiți, sârmanii, c-o biată mămăligă...
Și iar porniți tot mai greu, precum plăvanii.
Racovița, 1958

*

Țăranul e pândit din întristate preistorii
De fel de fel de indivizi netoți;
El stă la temelia celor însetați de glorie,
Dar truda lui furată e de hoți...
1979

*

Despre țărani s-au scris romane
Mai toate-n sobră armonic,
Dar tu nu știi nimic, Ioane,
Căci nu-ți spun nicio bucurie!

*

Vor mai iubi pământul alți oameni ca și voi,
Vor mai trăi la țară supuși ori răzvrățiți,
Căci satu-nalță visuri, poeți și bravi eroi,
Născând eternitate din dorul ce-l sădiți!

*

Trăit în lupte grele cu dușmanii,
Țăranul s-a-nfrățit cu nemurirea;
Purtându-și crucea, povârbindu-și anii,
Credința i-a deschis nemărginirea...
1995

*

Umili, destoinici, credincioși. Oameni de fală!
Pe seama lor trăiește-o lume feudală
Ce-i vinde și-i nesocotește ca pe dușmani:
Țărani sortiți să ne salveze viața. Țărani!
Câtă durere strânge în inimă țăranul,
Nici măcar în iad atâta nu se dezvoltă:
Altă nădejde pe lume nu are, sârmanul,
Decât o ultimă și cumplită revoltă!

*

Demult am obosit... stau brațele să-mi cadă,
Iar mijlocul firav, încovoiat, se frânge;
Mișc coasa nemiloasă - iarba-n brazdă plânge;
Lumina se restrânge - nopții mă las pradă!

VIII. ÎNCEPUTURI NETERMINATE

Motto:
*Începutul nu poate izvorî
decât din Divinitate*

Dureri cumplite-n viața noastră-au fost. Dureri.
Iertăm însă făptașul nemilos. Iertăm.
Rugând pe Cei ce rosturile știu. Rugând.
Dureri iertăm rugând; rugând, iertăm dureri.

*

Iubim tot ce în viață oferă frumusețe. Iubim.
Ne bucurăm de orișice succes mărunț. Ne bucurăm.
Trăim un vis, vrem gloriei, faimă, patimi, nebunii. Trăim.
Iubim, ne bucurăm, trăim; trăim, ne bucurăm, iubim.

*

E frig, suntem mințiți, suntem flămânzi. E frig.
E rău, speranțele ne-au părăsit. E rău!
Murim și libertatea n-o mai știm. Murim...
E frig, e rău, murim; murim, e rău, e frig.

*

Îndrăgostit, am implorat cuvinte reci. Îndrăgostit.
Am scris zadarnic poeme destinului firav. Am scris.
În ger de spirit, n-am putut credințe să aprind. În ger.
Îndrăgostit, am scris în ger; în ger, am scris îndrăgostit.

*

Ne îmbătăm cu multe doruri și visuri de mărire. Ne îmbătăm.
Cu amăgiri ne construim o viață falsă de idei. Cu amăgiri.
Mereu trădăm realitatea și evadăm în lumi străine. Mereu.
Ne îmbătăm cu amăgiri mereu; mereu, cu amăgiri ne îmbătăm!

*

Iubim pământul, gândul, oamenii. Iubim.
Murim ușor în depărtări de dor. Murim.
Sub cer e locul nostru drag și sfânt. Sub cer.
Iubim, murim sub cer; sub cer murim, iubim.

Un vis sublim de primăvară s-a ivit. Un vis.
Pădurea renăscându-se la viață. Pădurea...
Cântă păsările-n cor, înmugurind un dor. Cântă.
Un vis pădurea cântă; cântă pădurea un vis.

*

Mai trece din viață o zi, mai zboară un an. Mai trece.
Oare la fel relele pier precum tinerețea? Oare?
Durerea din noi nu-i dat să moară nicicând! Durerea.
Mai trece oare durerea? Durerea oare mai trece?

*

Timpul îl drămuiesc precis, fiindu-mi drog. Timpul.
Nu-mi e de-ajuns doza de șoc să mă desfăt. Nu-mi e.
Prieten l-am crezut - cumplit m-a trădat! Prieten!
Timpul nu-mi e prieten; prieten nu-mi e timpul.

*

Mă întorc în trecut, dar nu mă regăsesc pe mine. Mă întorc...
În pustiu, hoinărind fără rost, mi-am pierdut visul meu. În pustiu.
Greu rănit, tot mai sper să clădesc un altar de idei. Greu rănit.
Mă întorc în pustiu, greu rănit; greu rănit, în pustiu mă întorc.

*

Nu las în urma mea statui, nici gânduri pline de lumini. Nu las.
O clipă n-am aprins drept candelă în veșnicie. O clipă.
Nimănui nu-s lacrimă de dor și niciun vag simbol. Nimănui.
Nu las o clipă nimănui; nimănui o clipă nu las...

*

Am ars cu fum întunecat și greu. Am ars.
Purtându-mi răzvrătite idealuri. Purtându-mi.
Crucea tristă-a disperării am înălțat. Crucea.
Am ars purtându-mi crucea; crucea purtându-mi, am ars!

Iisus este lumina noastră de urmat. Iisus.
S-a născut vegheat de stele pentru noi. S-a născut.
Noaptea noastră-n veșnicie luminând-o. Noaptea.
Iisus s-a născut noaptea; noaptea, s-a născut Iisus.

*

Dumnezeu este supremul nostru vis. Dumnezeu.
Este speranța ce-și ia din suflet zborul. Este.

Cu noi, oriunde-i greu și rău este prezent! Cu noi.
Dumnezeu este cu noi; cu noi este Dumnezeu!

*

Aventuroasă viață, pe unde plângi? Aventuroasă!
Stea pulsatoare, eternizezi destinul efemer. Stea.
Rămâi: Pământul fără tine-i dezolant, pustiu. Rămâi!
Aventuroasă stea, rămâi; rămâi, stea aventuroasă!

*

Nimic de-acum, acestei lumi deplină dragoste eu nu mai am să-i
spun. Nimic.
Nu valorează prea mulți bani ce-am dăruit chiar și pân-acum.
Nu valorează.
Comunismul însă ca un paroh și biet tribun l-am condamnat.
Comunismul.
Nimic nu valorează comunismul; comunismul nu valorează
nimic!

*

Sunt cruci la Răcăciuni care veghează trecutul. Sunt cruci.
Pe dealuri dragostea a-ncremenit de-a pururi. Pe dealuri.
Uitate, inimi de țărani ne-mpărtășite plâng. Uitate.
Sunt cruci pe dealuri, uitate; uitate, pe dealuri sunt cruci...

*

Mă simt atât de bine când suspin. Mă simt.
Pierdut e timpul marilor chemări. Pierdut.
Un vis al cugetărilor am fost. Un vis.
Mă simt pierdut - un vis; un vis pierdut mă simt.

*

V-ați dus din viața mea mișei. V-ați dus.
În iad pe veci veți fi pierduți. În iad.
Robi în propria invenție. Robi.
V-ați dus în iad robi; în iad v-ați dus robi.

*

În Univers, nu sunt o stea și nici măcar o lacrimă. În Univers.
O rugăciune vreau să fiu ori suspin de bun rămas. O rugăciune.
Sunt șoapte care nu se vor sfârși-n pustiu, de nimeni auzite. Sunt.
În Univers, o rugăciune sunt; sunt o rugăciune în Univers.

*

Încet-încet, n-am să mai scriu și nici n-am să visez. Încet-încet!
Nu voi avea ce doruri să mai chem, ce soartă să reneg.

Nu voi avea.
Nimic din rostu-mi nu va dăinui, speranțe nu voi înălța. Nimic.
Încet-încet, nu voi avea nimic; nimic nu voi avea, încet-încet!

Sfârșit

P.S.

Din viață o comoară strâng,
Dar nimănui nu folosește:
Indiferența mă rănește,
M-afund în lumea mea și plâng...

CUPRINS

Cap. 1. Orbita neliniștilor	
Cap. 2. Robia nemuririi	
Cap. 3. Muguri de dor	
Cap. 4. Nemărginirea credinței	
Cap. 5. Idealuri ucise	
Cap. 6. Clipe aprinse	
Cap. 7. Izvoare Sfinte.....	
Cap. 8. Începuturi neterminate	